VIII. évfolyam, 50. szám

1952. december 11.

EGYETEMI KÖNYVTÁR
Folyóiratok
SZEGED

Ludas Matyi

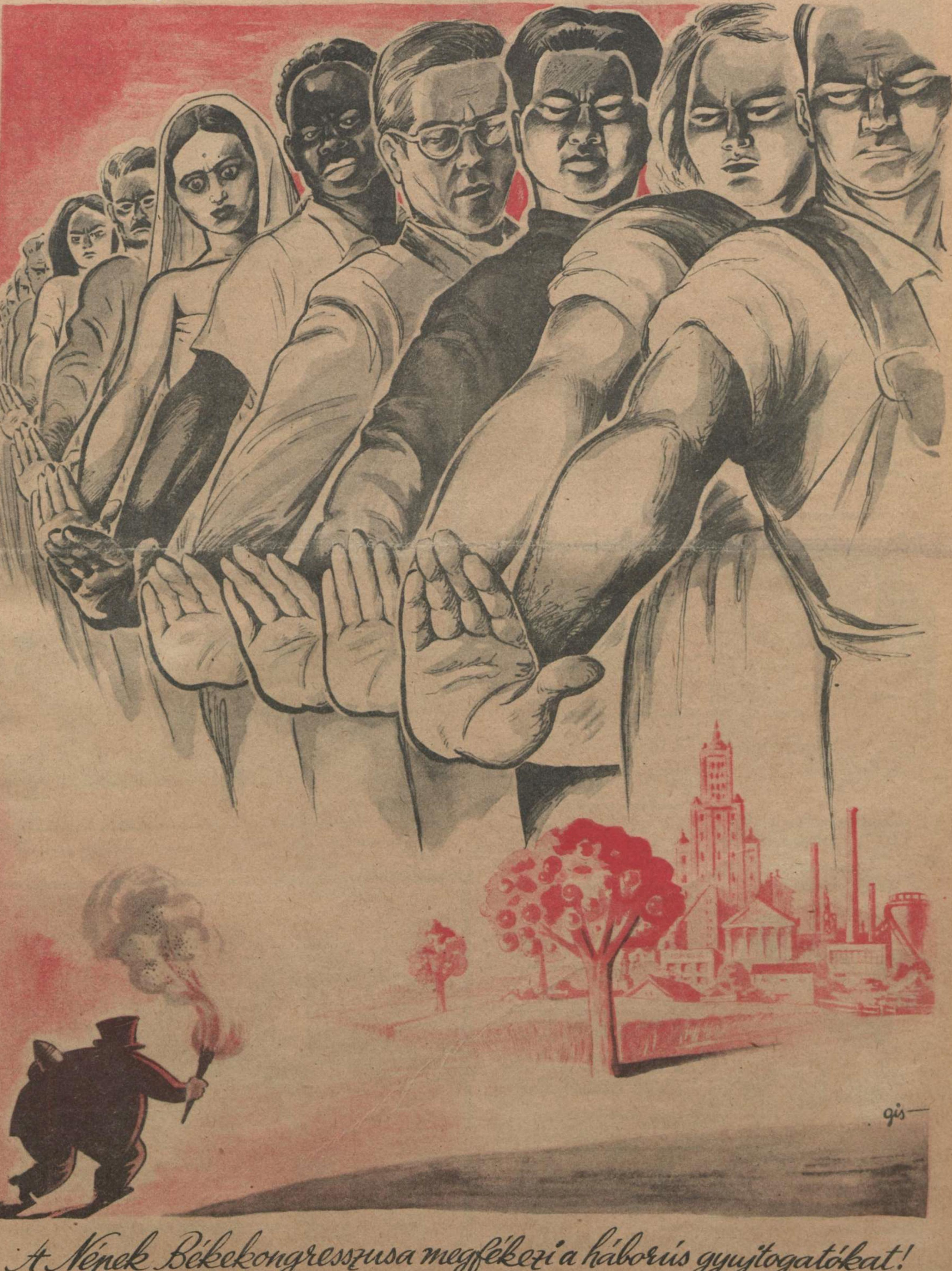

70 fillér

A Népek Békekongresszusa megfékezi a háborús gyujtogatókat!

JÓZSEF ATTILA
halálának 15. évfordulójára

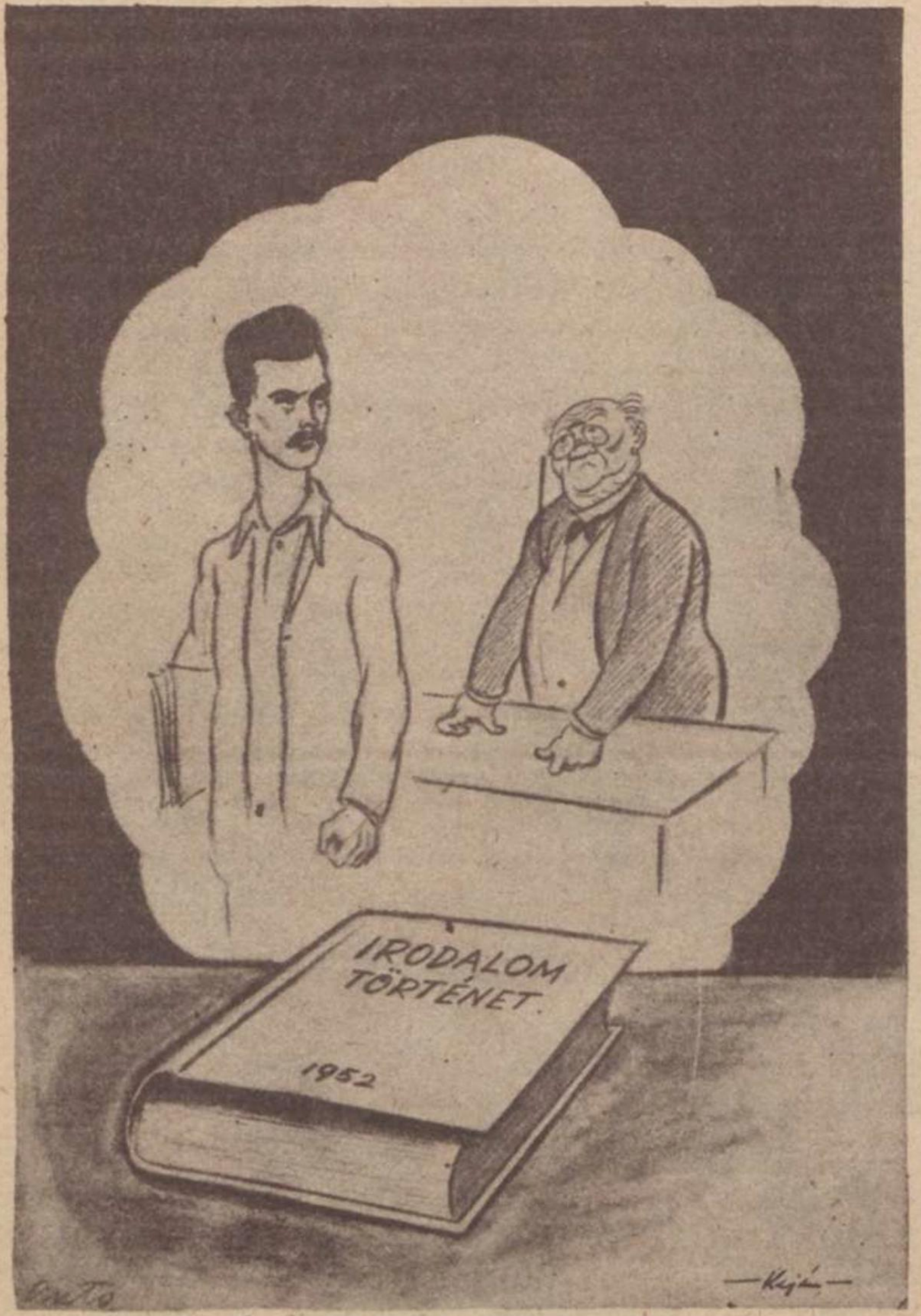

Horger Antal: Lássa be most már, József Attila, hogy igazam volt, amikor eltanácsoltam az egyetemről! Különben a kutya sem tudná, hogy én ki voltam!

VALLOMÁS

Írta: LEONID LENCS

Azt mondják rólam, hogy nem vagyok ostoba ember, Munkámat is becsülettel, jól végzem. Van azonban egy szerencsétlen szenvedélyem, sőt, hibám. Nagyon szeretek felszólalni. És különös, a szűkebb körű értekezleteken, ahol közvetlenebbül szólhat az ember, mint például ezúttal, rendszerint hallgatok.. Csak a nagyobb, ünnepélyesebb gyűléseken kapok ellenállhatatlan gusztust a beszédre, az olyanokon, ahol külön elnöki asztal van, szónoki emelvény, karfával, kancsó vízzel, gyorsíróasztal és ... többszáz figyelő szempár és fül.

Az ilyen gyűlések előtt különös izgalom vesz rajtam erőt. Járkálok le-fel a lakásban és felszólalásomon gondolkodom.

Miről beszéljek majd? Ilyenkor derül ugyanis ki, hogy semmi lényegbevágó mondanivalóm nincs.

Feleségem már jól ismer. Ilyenkor mellém lép, kérő tekintetet vet rám és így szól:

— Sztyopocska, nagyon kérlek ... ne szólalj majd fel!

— Hagyj békén!

— Sztyopocska, nézd, ha már mindenáron szónokolni akarsz, hát szónokolj nekem. Felébresztem Klavát és Mityenkát is: ők is szívesen meghallgatják majd a beszédedet. Esetleg még a szomszédokat is áthívhatom.

— No, no még csak azok hiányoznának! Zina nénit nem hívnád meg?

Vitánk veszekedésbe fúl. Mityenka és Klava felébred és hangosan sír: „Apu, ne szónokolj!" Feleségem kijelenti, hogy végtelenül sajnálja, hogy annak idején olyan nagy és többé helyre nem hozható hibát követett el.

Alaposan elrontott kedvvel megyek a gyűlésre.

Rendszerint az első sorba ülök.

Végre megkezdődik a vita. Az elnöki csengő figyelemre int. A kancsóban hívogatóan csillan meg a víz. Az emelvényre egymás után lépnek fel a szónokok — barátaim. Szépen beszélnek, okosan, könnyedén és én úgy érzem, hogy mindezt éppen olyan jól el tudnám mondani, mint ők.

Türelmetlenül fészkelődni kezdek a székemen. Egy belső hang kitartóan suttogja: „Emlékezz! Uralkodj magadon! Ne beszélj!"

És ebben a veszedelmes pillanatban az elnök megkérdezi:

— Óhajt még valaki hozzászólni?

Fojtott, számomra is idegen hangon, szinte öntudatlanul felkiáltok:

— Szót kérek!

Az elnök bejelenti nevemet. A termen könnyű, csodálkozó moraj fut végig. Föllépek az emelvényre, — szinte félálomban, körülnézek a teremben s mikor észreveszem a szónoki emelvény előtt a mikrofont, nyomban elfelejtem azt a keveset is, amit mondani akartam.

Nézem az embereket, erőltetetten mosolygok és úgy teszek, mintha összpontosítanám gondolataimat ...

De a mieinket nehéz becsapni. Egymásra néznek, sugdolódznak. Szuszov, a főviccmester, Zinocska füléhez hajol és súg valamit. Zinocska csaknem hangosan felnevet és rámnéz.

Hideg verejtékben fürödve pillantok jegyzeteimbe és — semmit sem tudok megfejteni belőlük: írásom olvashatatlan, a jegyzeteket túlságosan is sebtiben vetettem fel. Ezt a rejtjeles titkosírást nincs időm kiböngészni, ezért hát elszántan kinyitom számat és beszélni kezdek, csak úgy, vaktába, s arra számítva, hogy a szétforgácsolódott gondolatok elszégyellik magukat és visszatérnek majd helyükre a beszéd folyamán.

Oldalvást a gyorsírónőre pislogok és beszélek:

— Szeretném megmondani ... jobban mondva szeretnék kifejezést adni néhány szóval annak ... vagy ha úgy jobban tetszik, nem kifejezést adni, de kifejteni, szóval szeretném elmondani ... Miről is kívánok tehát szólni?

Hosszú, elgondolkoztató szünetet tartok, de a szétszaladt gondolatok csak nem jelennek meg a láthatáromon. Folytatom tehát:

— Arra szeretném felhívni figyelmüket ... azaz jobban mondva szeretném figyelmeztetni, vagy ha úgy tetszik hangsúlyozni, egyszóval szeretném aláhúzni ... Mit szeretnék nyomatékosan kiemelni?

Ismét szünetet tartok. Gondolataim elpárolgtak! Rémülten és szomorúan nézek a gyorsírónőre. Most gyűlölöm! Nem, természetesen a személye ellen nincs semmi kifogásom, dehát miért írja le mindezt olyan buzgón?

Ekkor azonban, — hurrá, diadal! — valahonnan az emlékezet legsötétebb zugából fölmerül egy apróka, kifulladt gondolatocska, pihegve, mint egy meghajszolt kis egér. Azonnal bezárom fölszólalásom ketrecébe, ahol egy darabig vadul kereng, minduntalan beleverve orrát a mellékmondatok hideg vasrácsaiba!

Ó! Azok a mellékmondatok!

Belezavarodva a „hogy"-okba, „azért is"-ekbe, „ennek következtében"-ekbe, „miért is"-ekbe, rémülten állapítom meg, hogy képtelen vagyok befejezni a mondatot és pontot tenni a végére.

A teremben már nyíltan nevetgélnek és engem még mindig hajt és űz valami és csak rágom, rágom a hogy-aimat és azért-jeimet.

Szuszov most már egész hangosan mondja Zinocskának:

— Bizony, ebből nem lesz egy Demosthénes.

A beszéd végére ketrecemben két gondolategérke van. Nem nagy zsákmány! A fuldokló kapkodásával dadogom:

— És ezzel, engedjék meg, hogy befejezzem felszólalásomat!

Örömmel „megengedik", s kaján tapsolás közepette leülök helyemre, miközben igyekszem elkerülni szomszédaim szempillantásait. — Füleim égnek, szívem vadul ver és rendkívül szerencsétlennek érzem magam. És ez így megy minden alkalommal.

Nem tudom, hová vezetett volna ez a szenvedélyem, ha nincs Szuszov.

Egy alkalommal meghívott, hogy töltsem náluk a szilvesztert. Sokan voltak jelen, csupa ismerős. Iddogálás közben gramofonáltunk is. Szuszov egy új lemezt tett fel és így szólt:

— Most pedig egy komikus monológ következik. A címe: „A szónok". Az előadóművész nevét nem árulom el, próbálják kitalálni...

A lemez forogni kezdett — a nevetés nyomban mindenkiből kipukkant. Olyan harsány kacagás támadt, hogy alig értettem a lemez szövegét. Nem értettem mit beszél, csak annyit tudtam kivenni belőle, hogy egyszerre szól a javaslat mellett és ellen. Erre nevetni kezdtem én is a többiekkel. A végén lelkendezve felkiáltottam:

— Pompás! Igazán kitűnő és találó! Hány, de hány ilyen szónok van! De ki adta elő? Roppant ismerős a hangja.

Szuszov jelentősen rámnézett.

— Te, — mondta a nagy csöndben. — Emlékszel a mikrofonra? Akkor örökítettünk meg téged az utókor számára!

Az eset óta nem szólalok fel a gyűléseken.

Mostanában, ha részt veszek egy értekezleten és ellenállhatatlan vágyat érzek arra, hogy felszólaljak, s már emelem is kezem, hogy szót kérjek, eszembe jut a lemez és szabadkozva mondom az elnöknek:

— Nem, semmi, köszönöm ... ez csak ... csak úgy . . . az idegektől van!...

És kimegyek a folyosóra elszívni egy cigarettát.

Rosszkor jött

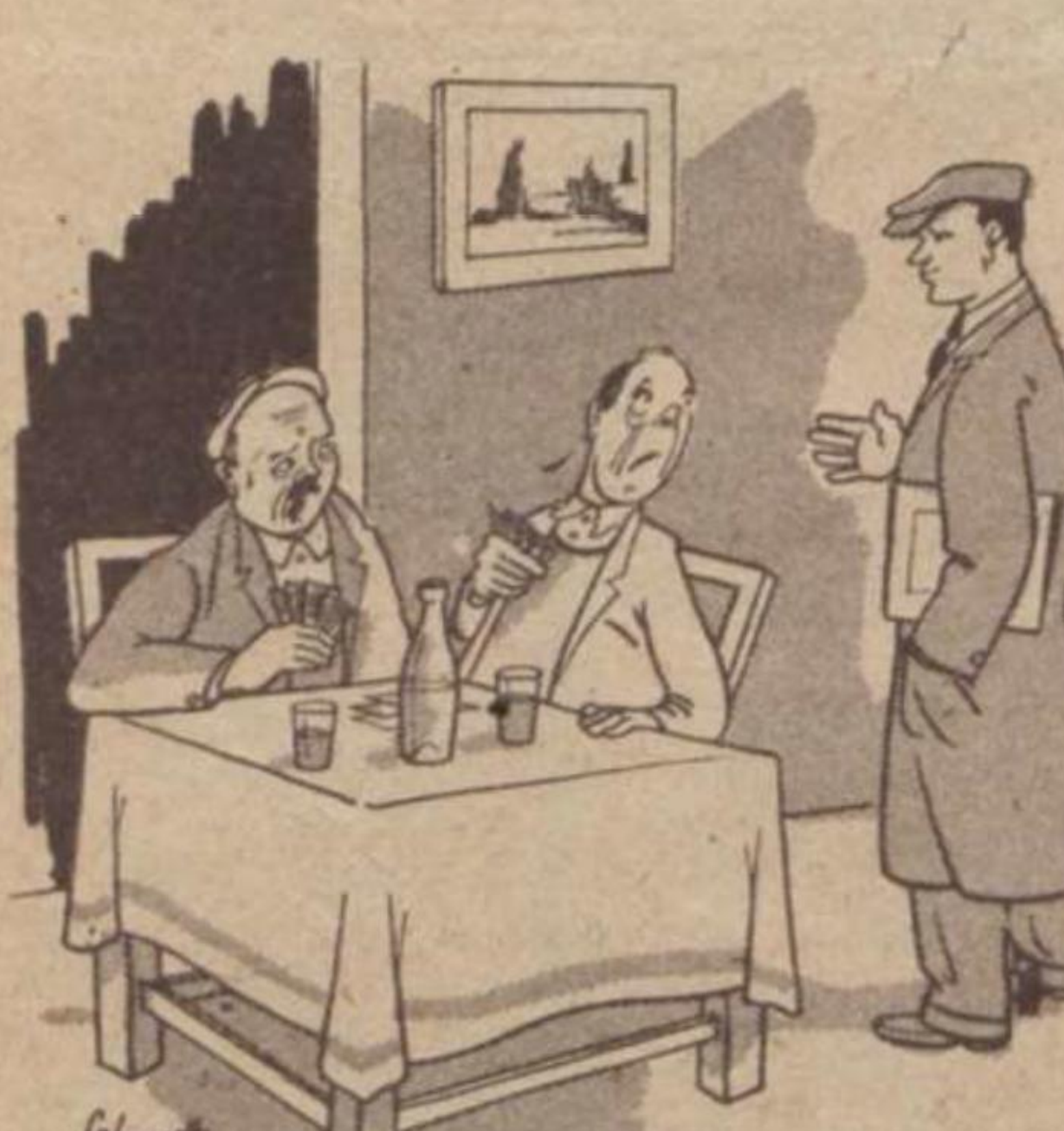

— Beteglátogató vagyok a gyárból.
— Ellenőrzés?
— Persze. Talán azt hitte, hogy kibicelni jöttem?

Erdei sportverseny

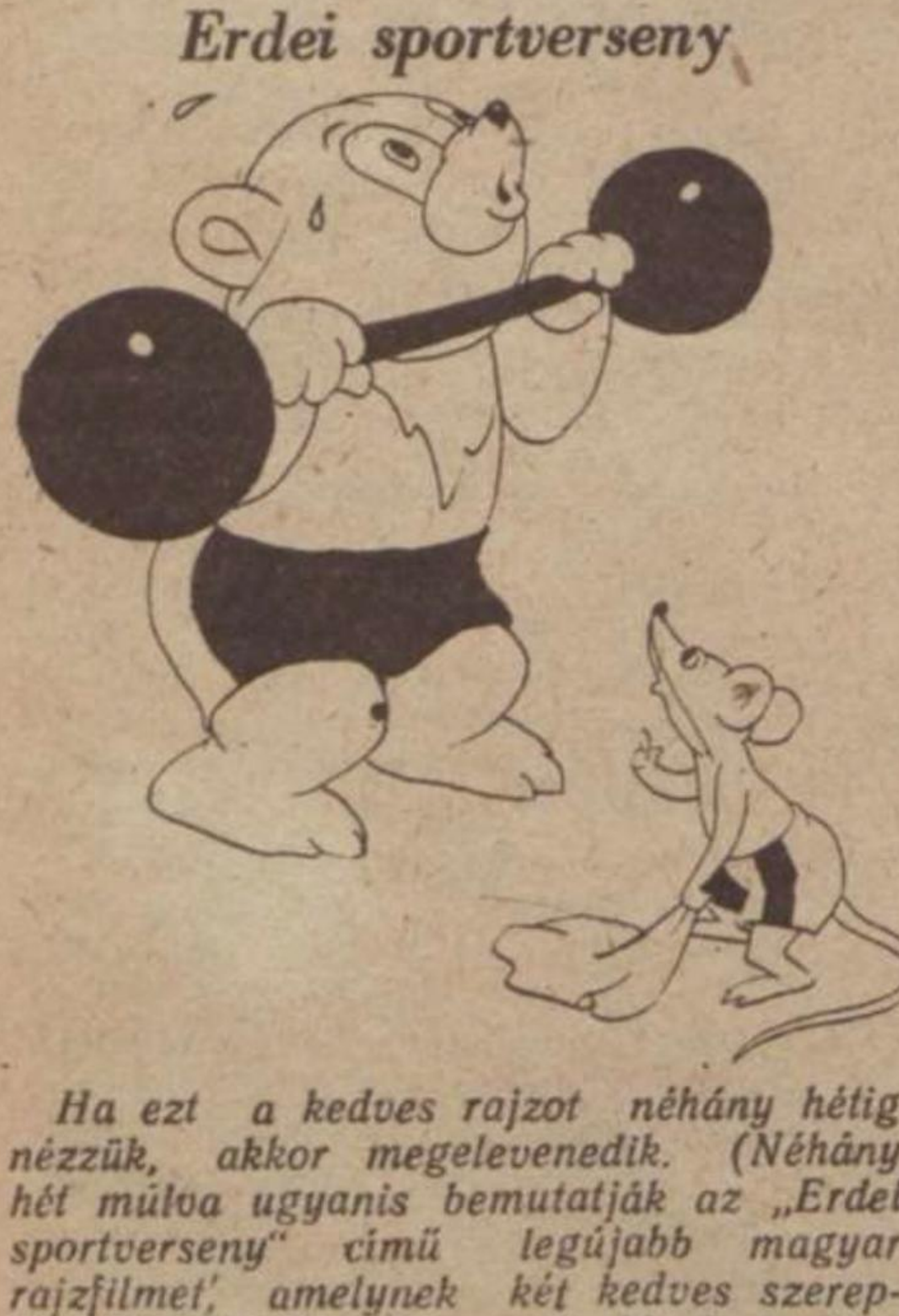

Ha ezt a kedves rajzot néhány hétig nézzük, akkor megelevenedik. (Néhány hét múlva ugyanis bemutatják az „Erdei sportverseny" című legújabb magyar rajzfilmet, amelynek két kedves szereplője látható itt. Az egyik Maci, a súlyemelő medvebocs, a másik pedig trénere, a kis egér.)

Sujtó beszámoló egy sajtó-beszámolóról

Mindenütt van, hogyne, sajtó-félóra!
Ha sajtóról szólna, roppant szép vóna.
De a helyzet néhol bíz úgy alakul,
Hogy a sajtó ismerete szinte null!

Aki épp a beszámolót tartaná,
Az asztalát akkor túrja fel, alá,
Aktát dobál, szakad az ing a karján, —
— Hol az újság? Ide vele hamarján! ...

A többiek igen vígan csevegnek.
Kötélből van az idege nem egynek.
Nem kiáltják sürgetve a „halljuk"-ot.
A legtöbbjük, mint a bárány, oly nyugodt.

Egymást kérdik: — Mit csinál a malacod?
Elsorolnak róla minden adatot.
Egyik mondja: — Szebb malac már nem is kell!
Képzeld, hogyha röfögök, hát megismer! ...

Megbeszélik, mit tesznek a moslékba.
Főtt krumplihéj jobb ám, mint a sok répa.
S jobb melegen tálalni, mint hidegen.
Úri disznó megnézi, hogy mit egyen? ...

Asszonycsoport azt vitatja hevesen:
Bársony kulit ki vegyen, ki ne vegyen?
Akikben az önkritika nagyon tág,
A szűk szoknya előnyeit sorolják ...

Negyedóra, íme, már is lepereg.
Előadó nagyot rikkant: — Gyerekek!
Itt az újság, nosza máris olvasom! —
S találomra kinyitja egy oldalon.

Belebújik. Szemüveget vesz elő.
Olvas, olvas, — hangja, mint a reszelő.
No, de sebaj, úgyse hallgat oda más,
Csak az öreg nagyothalló Barnabás.

A többiek folytatják a beszédet,
Mintha jöttek volna éppen evégett.
Fejek bújnak össze, mégis nem vitás:
Nem lesz ebből se ötlet, se újítás!

S amikor a „beszámoló" végetér,
A csendtől a horkoló is észretér
S nagyot kiált, (bár ehhez már pofa kell):
— Szép beszéd volt! Nem felejtjük soha el!

K. Tóth Lenke

Somogy megye egyik falujában

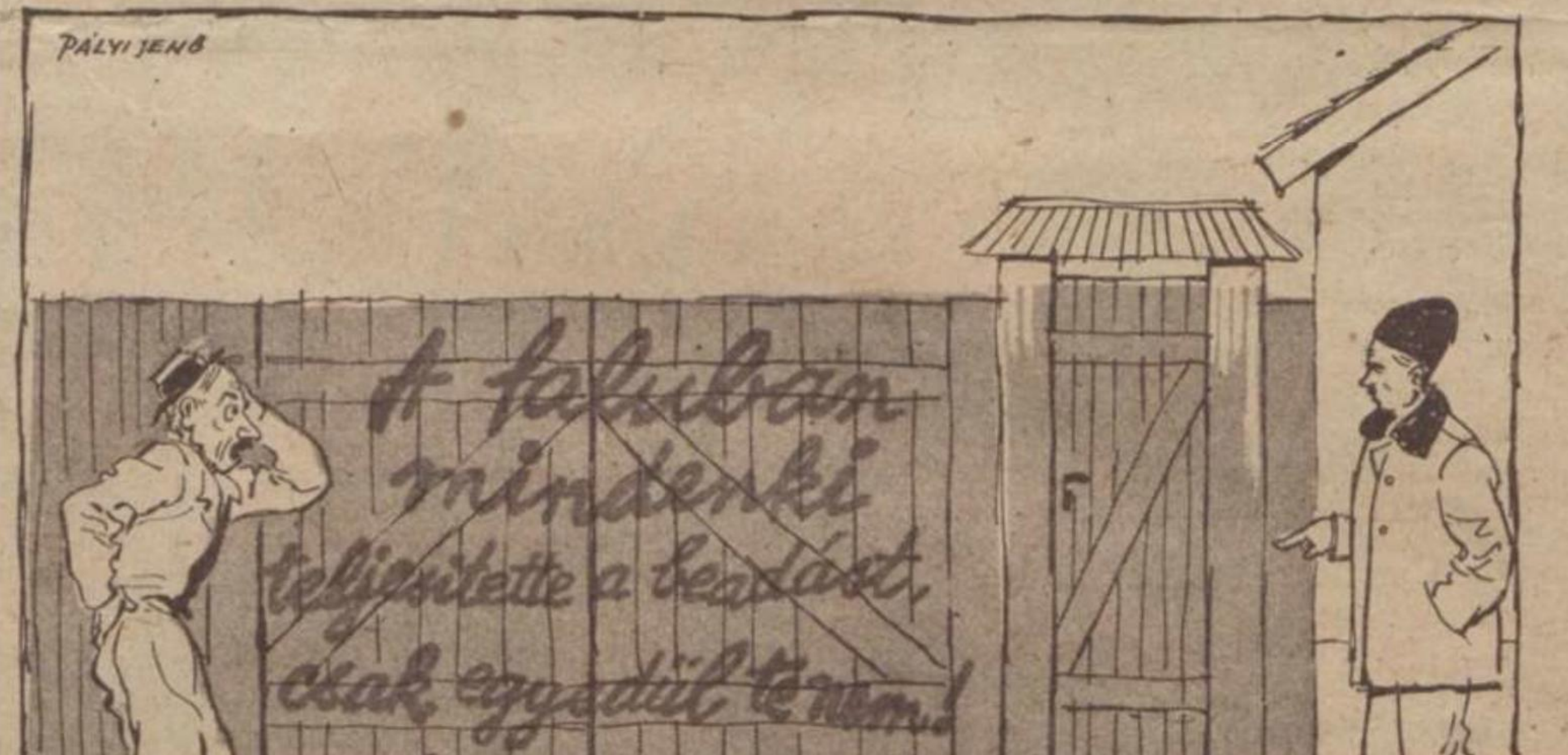
PÁLYI JENŐ
A faluban mindenki teljesítette a beadást, csak egyedül te nem!

— A rosseb egye meg! Mivel tudnám ezt innen eltüntetni? Szappannal, vagy benzinnel?
— Beadott kukoricával, vagy sertéssel.

CSÚCSFORGALOM IDEJÉN A SARKI KÖZÉRTBEN

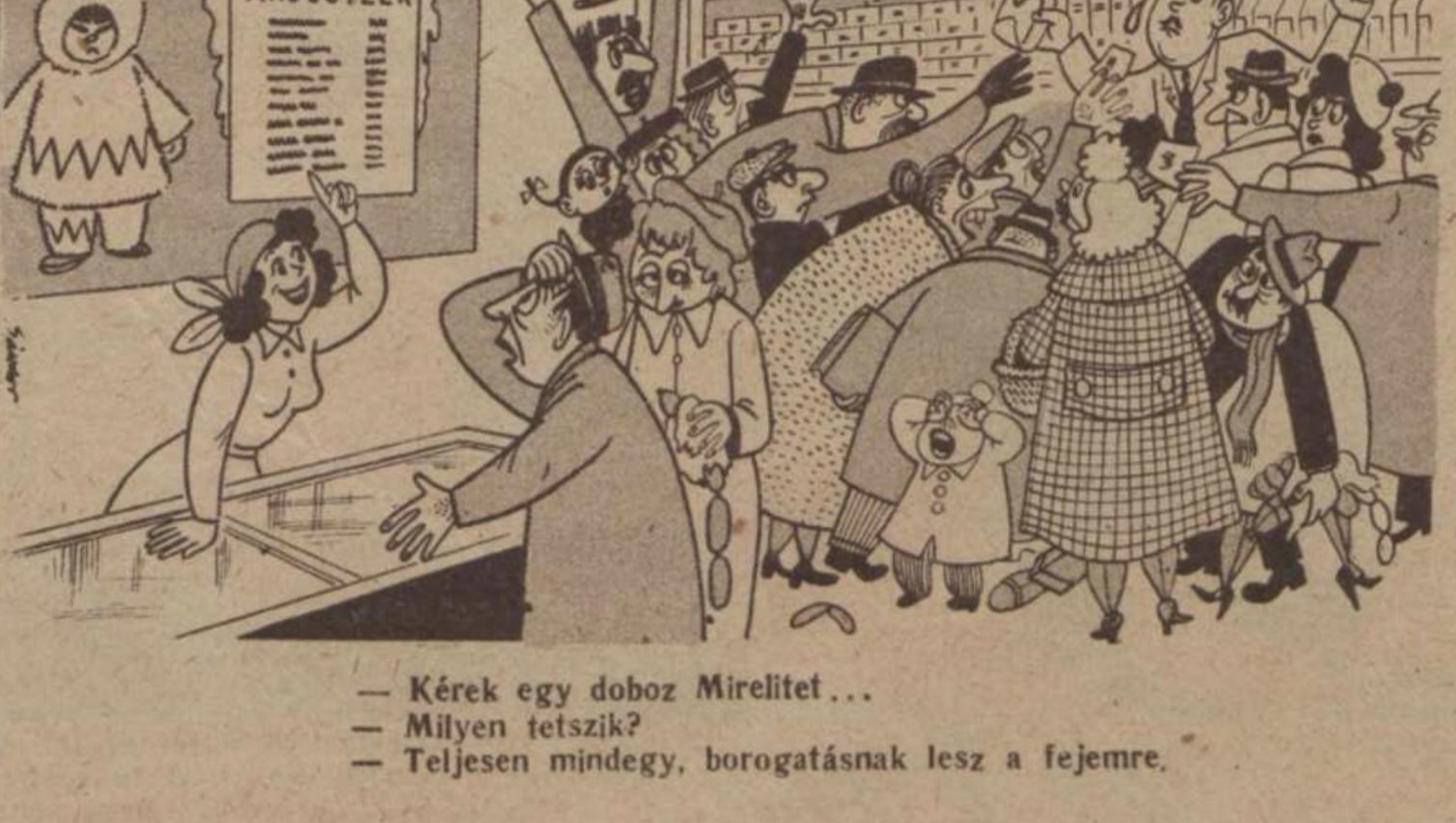

— Kérek egy doboz Mirelitet ...
— Milyen tetszik?
— Teljesen mindegy, borogatásnak lesz a fejemre.

Aminek nem szabadna lennie…

(GERŐ ELVTÁRS BESZÉDE NYOMÁN)

Egyes gépállomások és a létszámuk

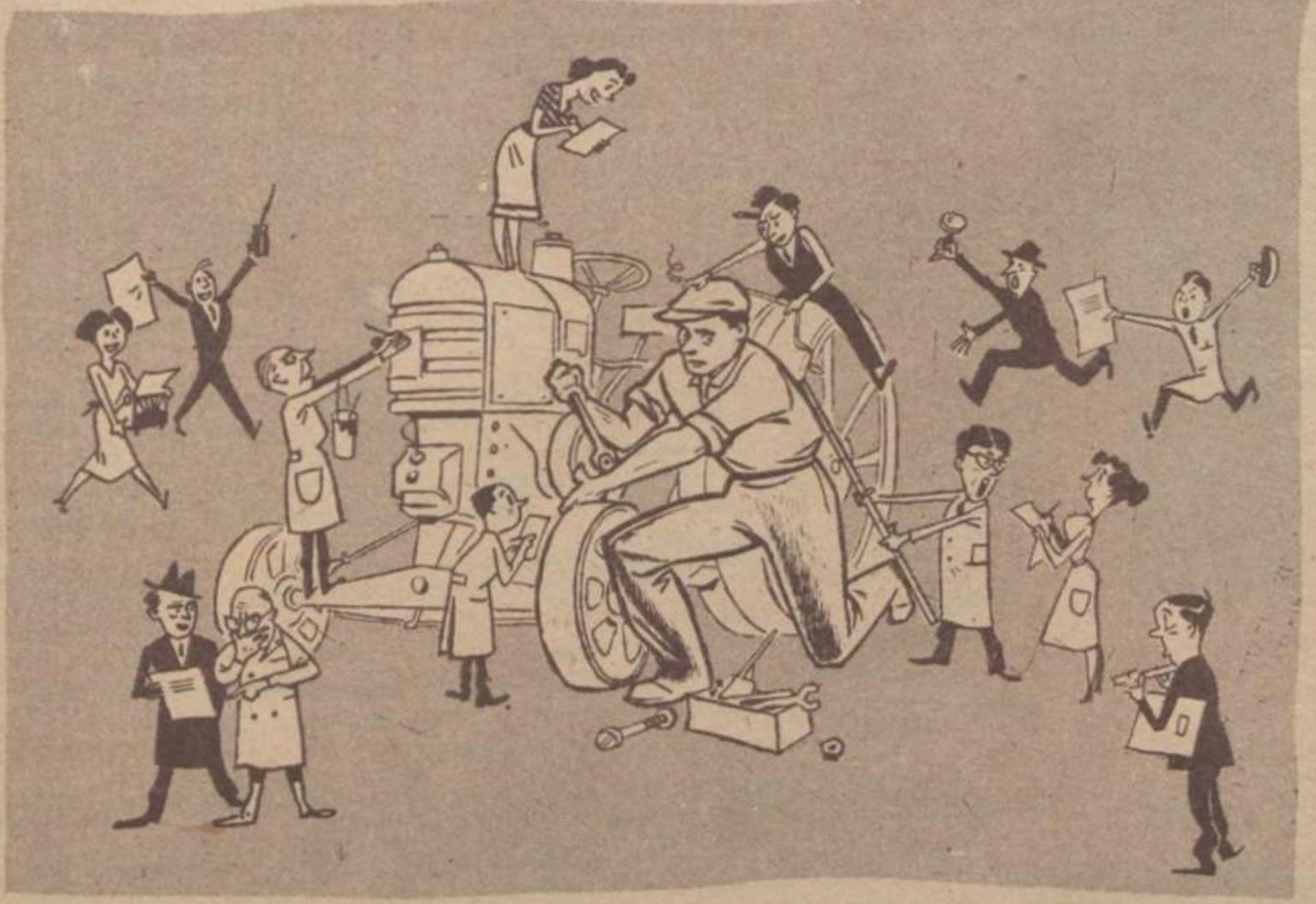

Adminisztrátor (a gépírónőhöz): Írja csak be a jelentésbe, Micike…
„Nem győzzük a munkát, túl vagyunk terhelve! Kérünk sürgősen ötszáz új adminisztrátort, kétszáz írógépet és ezer doboz indigópapírt…“

Fejlődik az ipar, lemarad a kohászat…

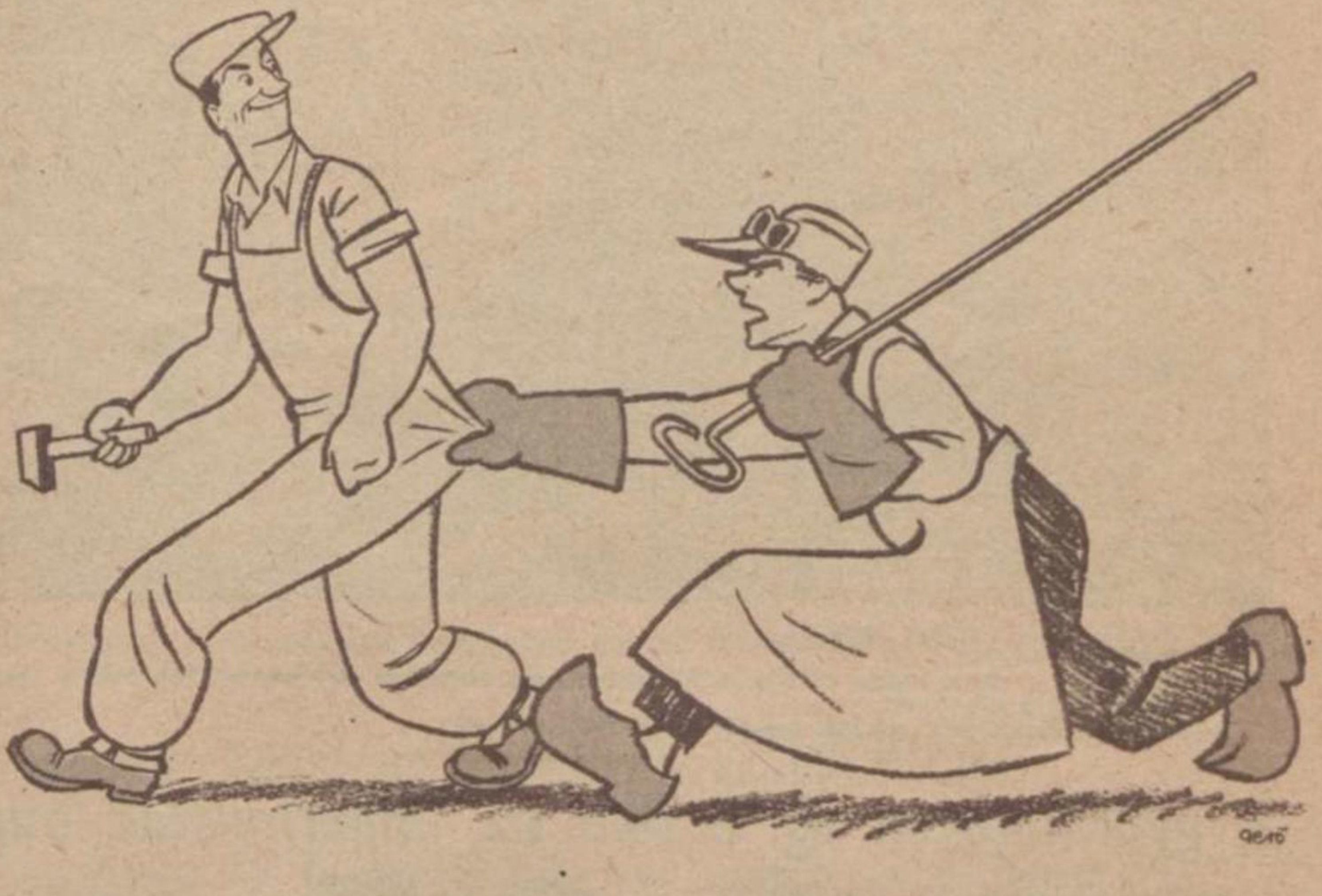

— Öregem, nem tudna lassabban haladni azzal az iparral, hogy együtt mehetnénk?
— Inkább kapcsoljon rá maga is egy kicsit!
— Látja, ez is egy megoldás! Erre nem is gondoltam…

Ne így spóroljunk!

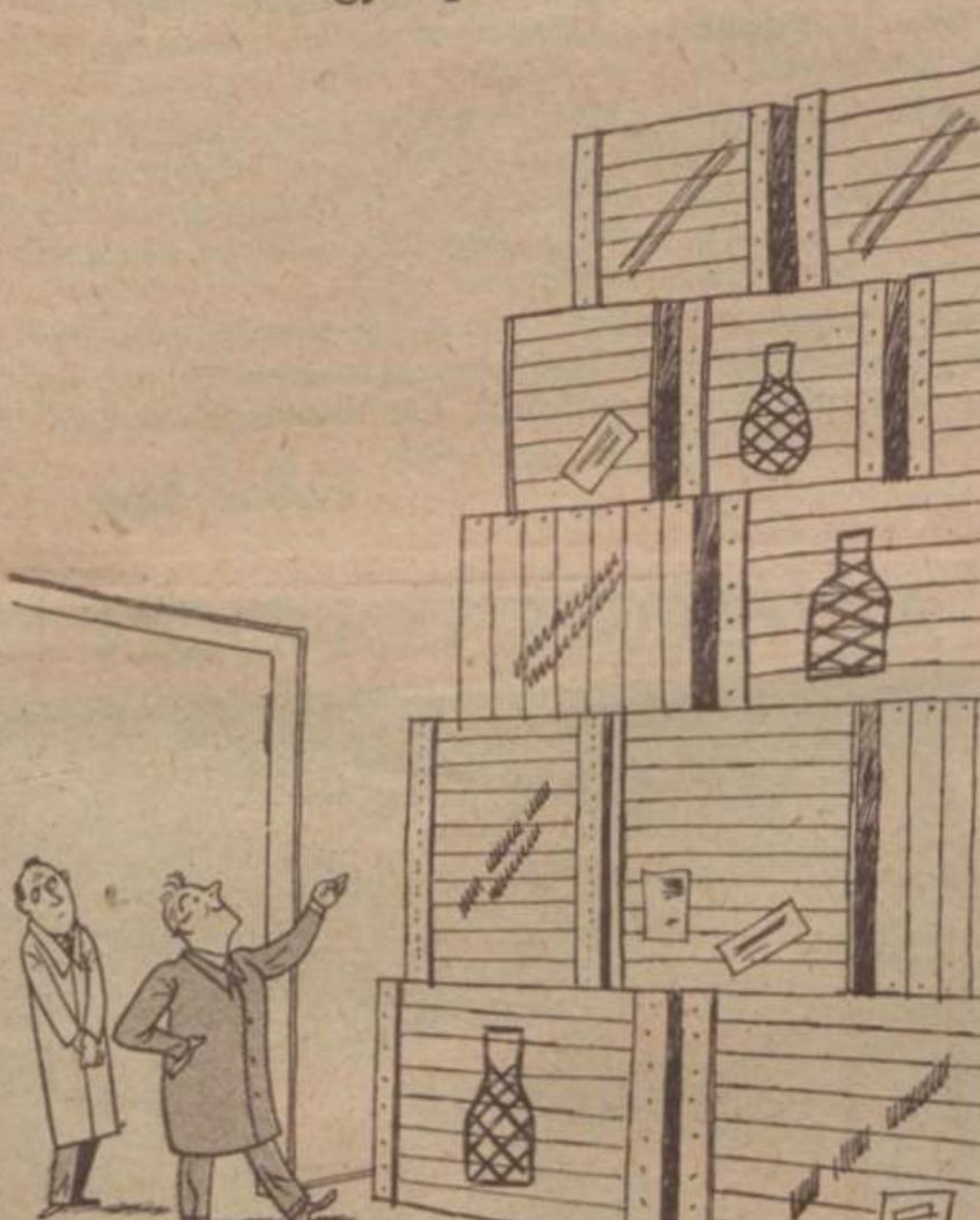

— Nézze elvtárs, ennyi import anyagot takarítottam meg!

— Hogyan?

— Úgy, hogy megrendeltem, pedig nincs is rá szükségem.

●

Nem lehet jó az ellenőrzés,

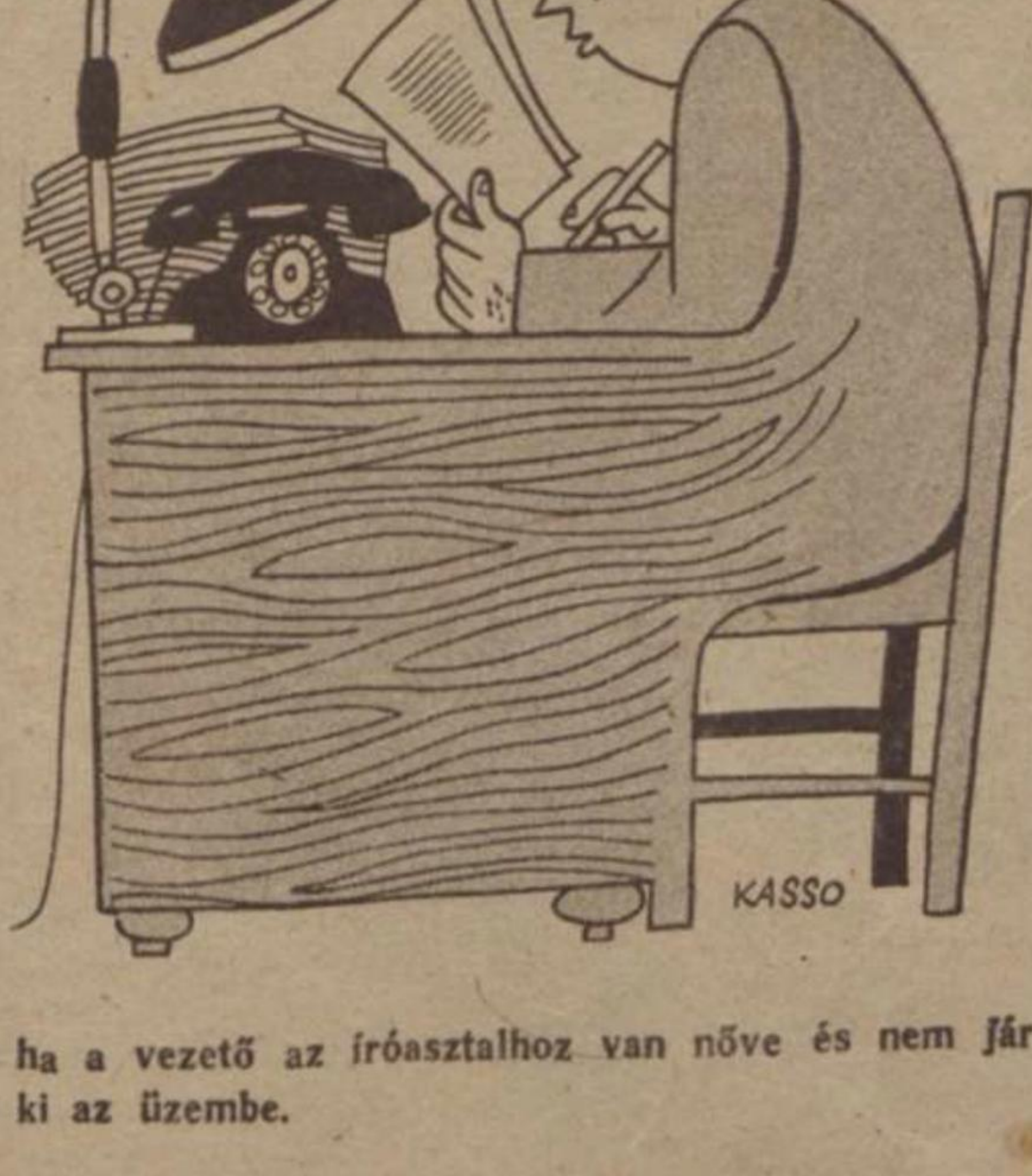

ha a vezető az íróasztalhoz van nőve és nem jár ki az üzembe.

Leves, csurgatott tésztával

Csatlós futó pillantást vetett a hosszú, terített asztalra. Virágcsokrok a középen, úgy van, külön pohár a bornak, öblösebb a sörnek, rendben. Oldalt kis asztalon a desszert, tálakon a gyümölcs. A szomszéd teremből szűrve érkezik a népi zenekar muzsikája, így jó, nem túl hangos.

A kartársak már gyülekeztek. Kardos az ellenőrzésről elhozta a feleségét is, hadd tanuljon az asszony. Itt van Csordás a bérelszámoló vezetője, a csinos Polcné is befutott, a személyzetiről. Mindenki derűs és kedves, hiába, más a fehér asztal mellett, mint a barna íróasztal mögött.

Csatlós intett az ajtó mellett sorakozó pincéreknek és néhány pillanat mulva italokat hordtak körül, kerek ezüsttálcákon.

— Konyakot, vagy ürmöst? — fordult csatlós Polcnéhoz.

— Ürmöst, ha lehet! A konyaktól ég a gyomrom!

Koccintottak. Csatlós hirtelen letette a poharát és az ajtóhoz sietett. Az igazgató érkezett meg, titkára kíséretében.

— Minden rendben van, Csatlós kartárs? — kérdezte és barátságosan intett a jelenlévőknek.

— Minden rendben, igazgató kartárs! — mondta diszkrét mosollyal Csatlós. — Leves, csurgatott tésztával, ahogy mondani tetszett, előétel kaszinótojás és gombás palacsinta is, mert Sümeg elvtárs kiütést kap a tojástól… A pecsenyéhez burgundi vörös.

— Nagyon szeretem a levest, csurgatott tésztával! De… Szóljon majd, hogy a bort szobahőmérsékleten tartsák — emelte fel mutatóujját az igazgató. — Nincs rémesebb a jégbehűtött vörösbornál. Az… hogy úgy mondjam… vállalat ellenes bűncselekmény.

Csatlós már futni akart, hogy intézkedjék, de az igazgató elkapta zakóját.

— Várjon, kérem, majd később… Előbb térjünk a tárgyra!

Csatlós köhintett kettőt és finoman összeverte tenyerét.

— Parancsoljanak asztalhoz fáradni — mondta.

Amikor mindenki leült, az igazgató felemelte félig töltött poharát.

— Kedves barátaim és beosztottjaim — kezdte — mint tudjátok, én mindig színültig szoktam tölteni poharamat. Hogy most mégis csak félig töltöttem meg, annak szimbólikus jelentősége van. Mai bankettünk, hála a különleges költségekre célirányosan tartalékolt összegeknek, lehetővé teszi, hogy fehér asztal mellett beszéljünk meg bizonyos fontos problémákat. Mielőtt a tulajdonképpeni evésre rátérnénk, javaslom, hogy röviden tárgyaljuk meg: milyen takarékossági intézkedéseket fogunk bevezetni vállalatunknál…

A beszéd itt megszakadt, mert az igazgató hirtelen elhallgatott. Arcán sajnálkozó kifejezés jelent meg és kezével olyanféle mozdulatot tett, mint aki elhárítja magától a felelősséget. Ő ugyebár akart beszélni a problémákról, de igazán nem rajta múlt, hogy a takarékosság kérdése nem került terítékre. Helyette ugyanis a pincérek behozták a levest, csurgatott tésztával.

Amelyik üzemnek nem inge, ne vegye magára!

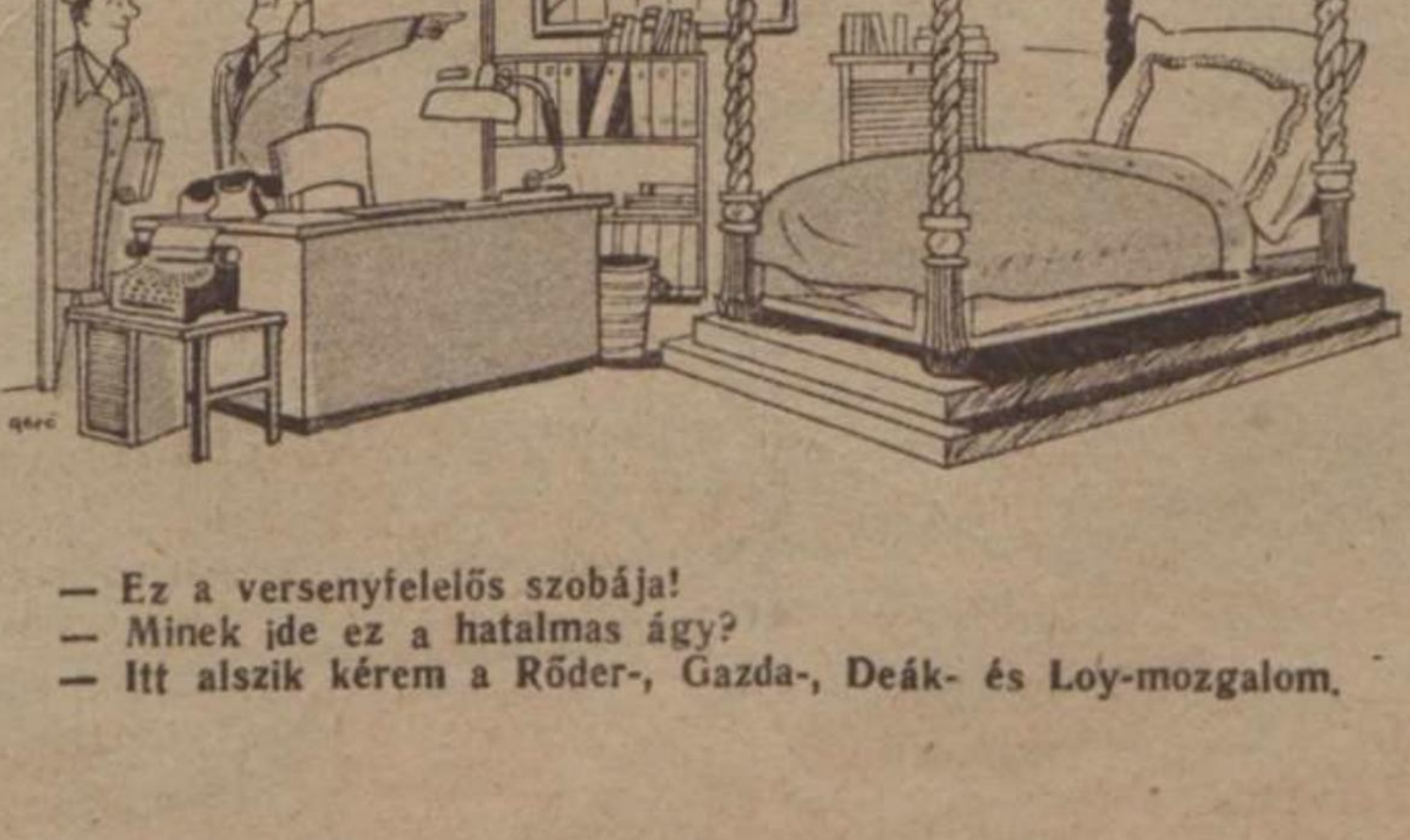

— Ez a versenyfelelős szobája!
— Minek ide ez a hatalmas ágy?
— Itt alszik kérem a Rőder-, Gazda-, Deák- és Loy-mozgalom.

A „felülről kezdeményezett“ felajánlás

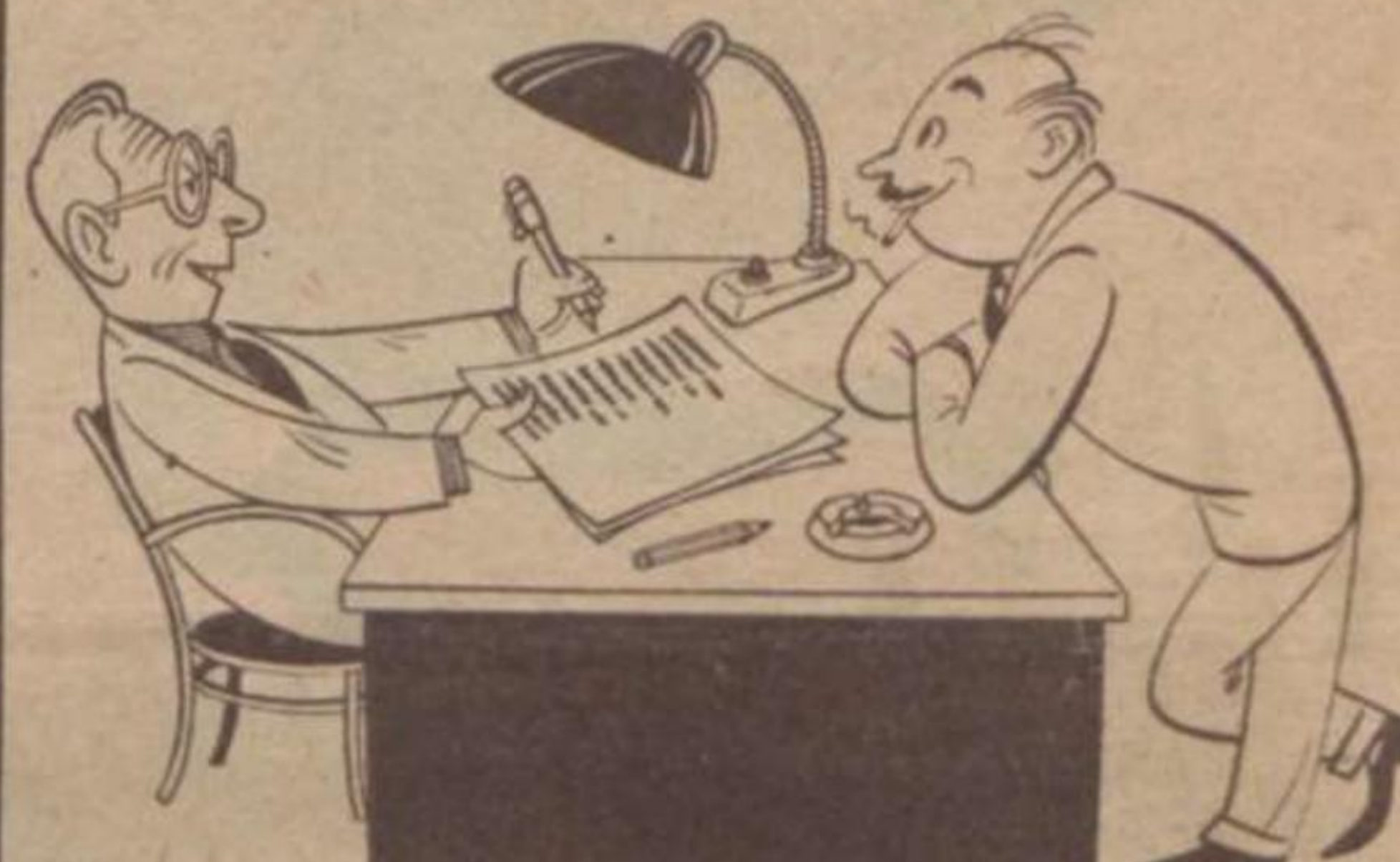

— Hát akkor én felajánlom, hogy kigondolom, leírom és kifüggesztem valamelyik üzemrész felajánlásait!

●

Úgylátszik, ebben a megyében fáznak a mezőgazdaság vezetői

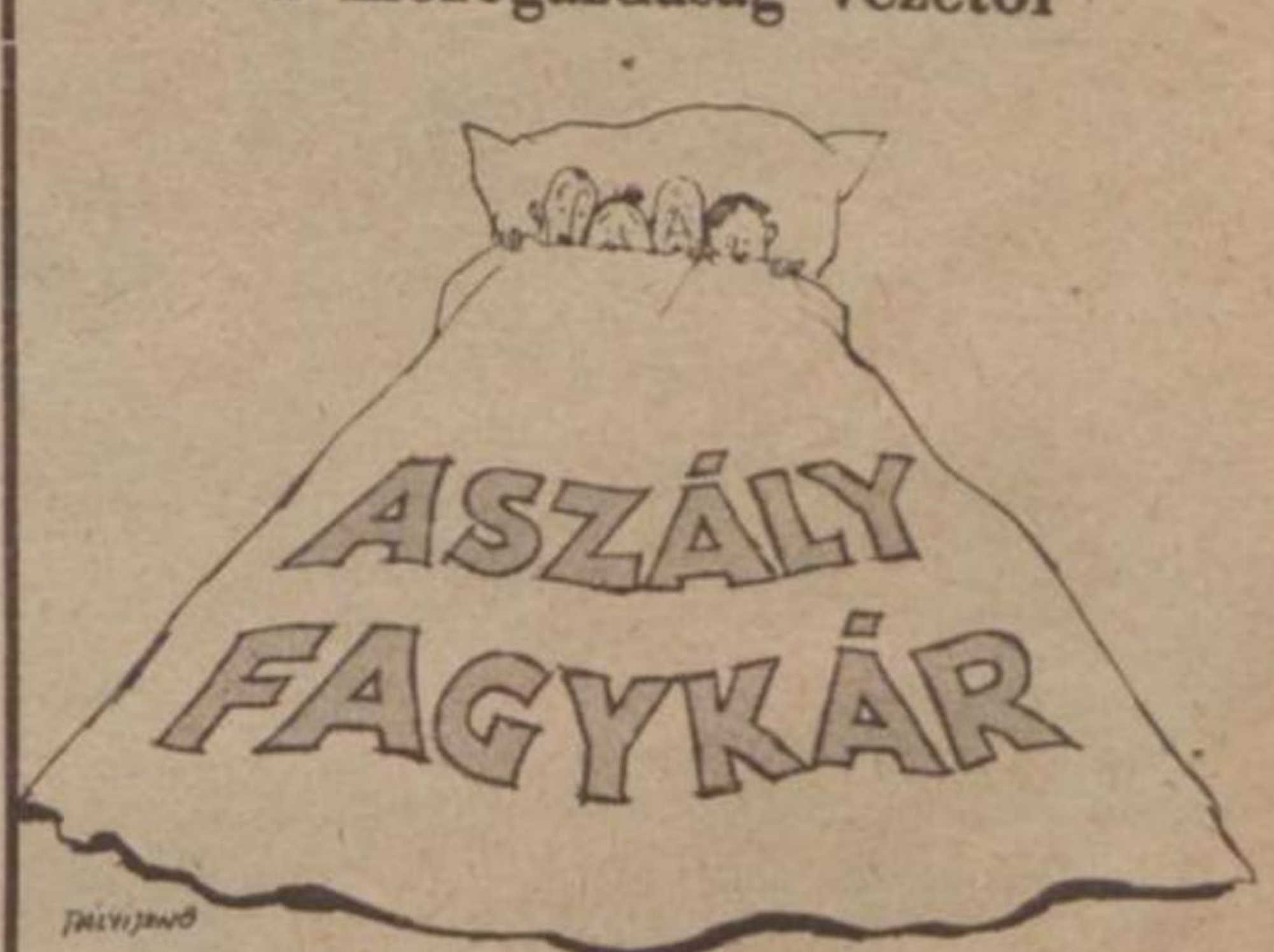

— Kérem, mi ezzel takarózunk!

●

Ha ez így menne tovább…

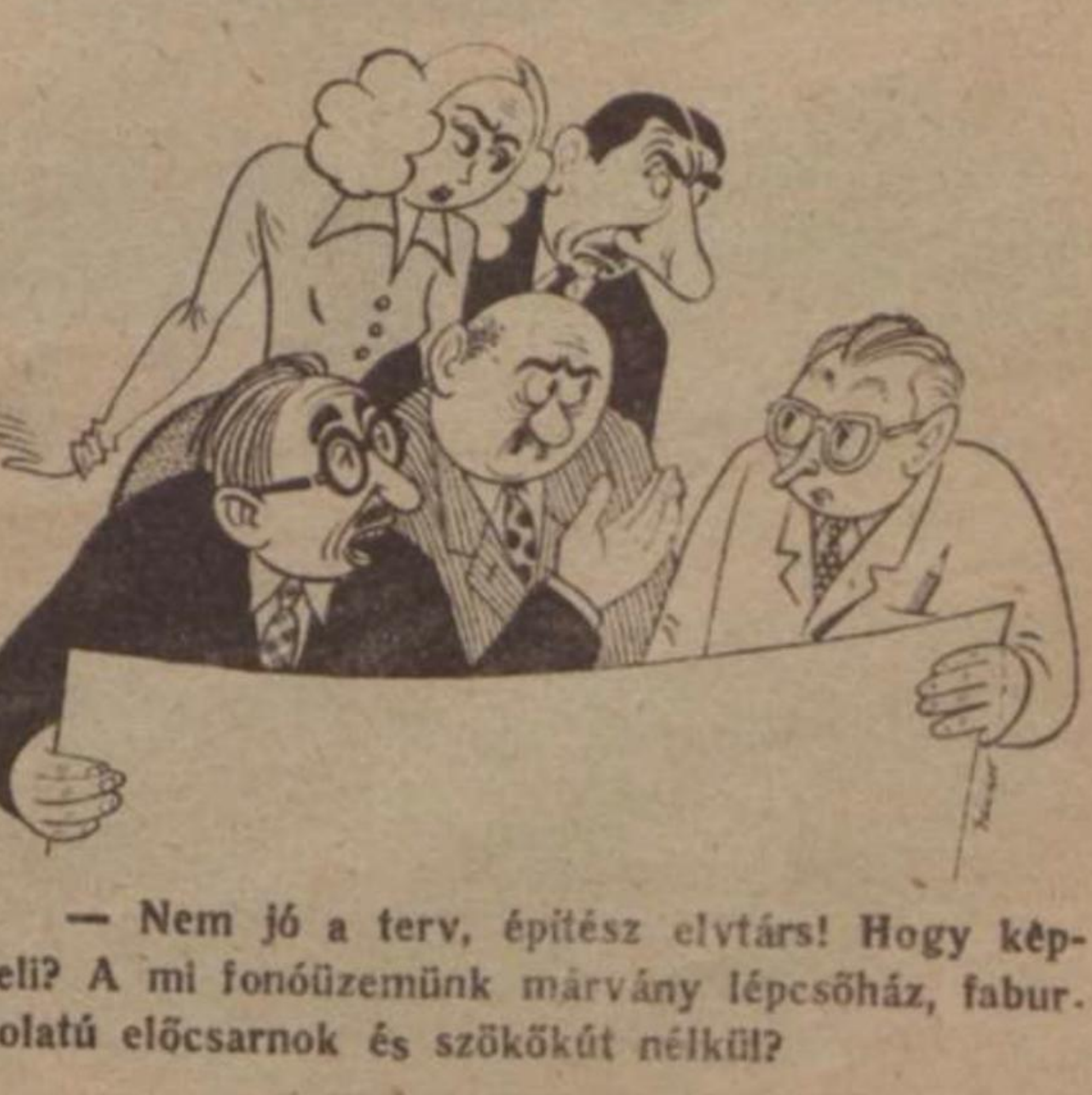

— Nem jó a terv, építész elvtárs! Hogy képzeli? A mi fonóüzemünk márvány lépcsőház, faburkolatú előcsarnok és szökőkút nélkül?

Ötezer amerikai részére rekvirálnak lakást Spanyolországban

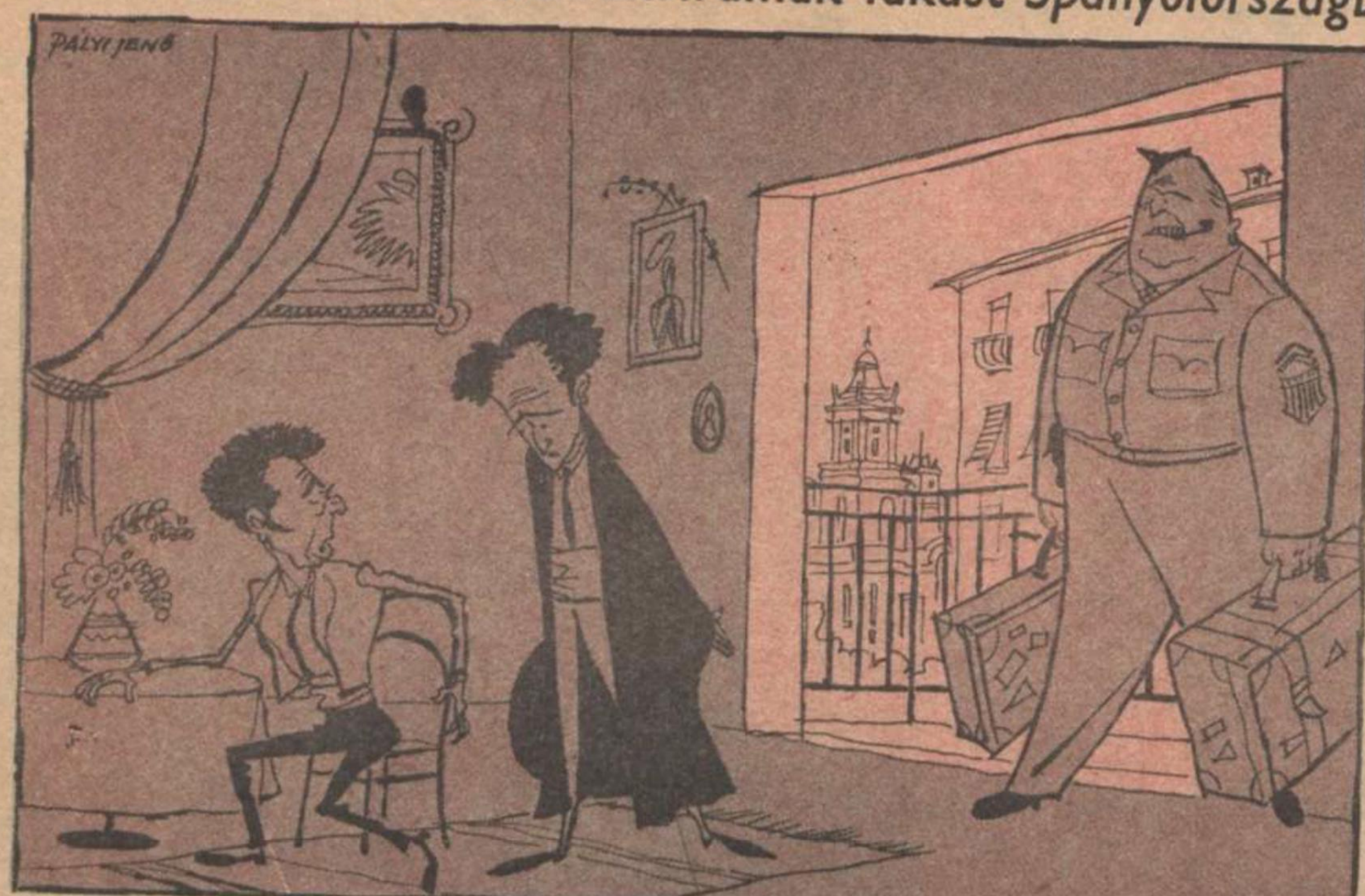

— Szenyor, ez a maga lakása...
— Igen, az enyém.
— Mondom ... ez a maga lakása volt! Most ez az amerikai úri ember fog benne lakni.
— És én hová menjek?
— Ő majd bizonyára elküldi magát valahová, szenyor...

A gyarmatokon ég a föld az imperialisták talpa alatt

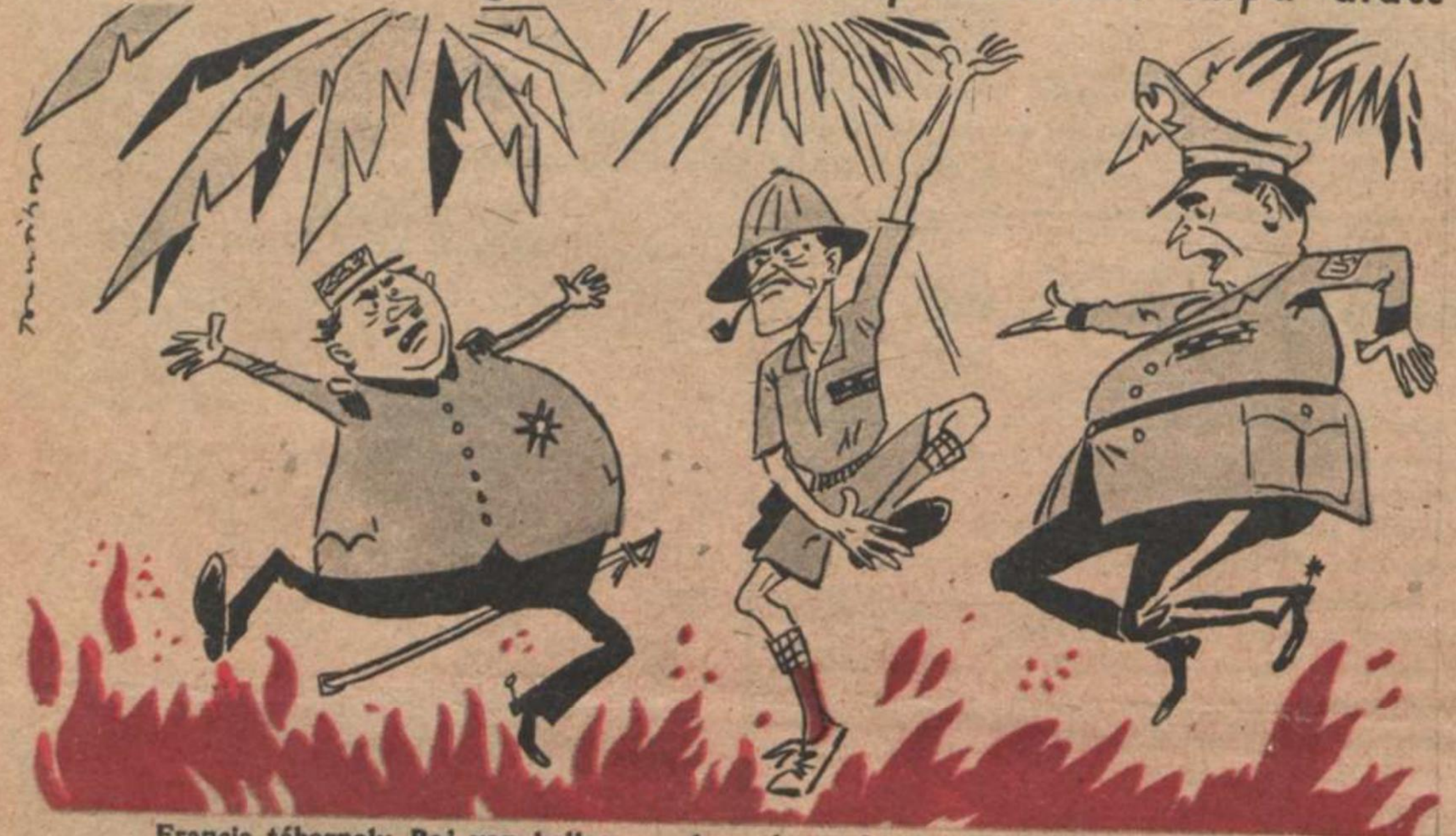

Francia tábornok: Baj van kollega urak... így már nem lehet sokáig ugrálni...

Tito szocializmusról beszél.

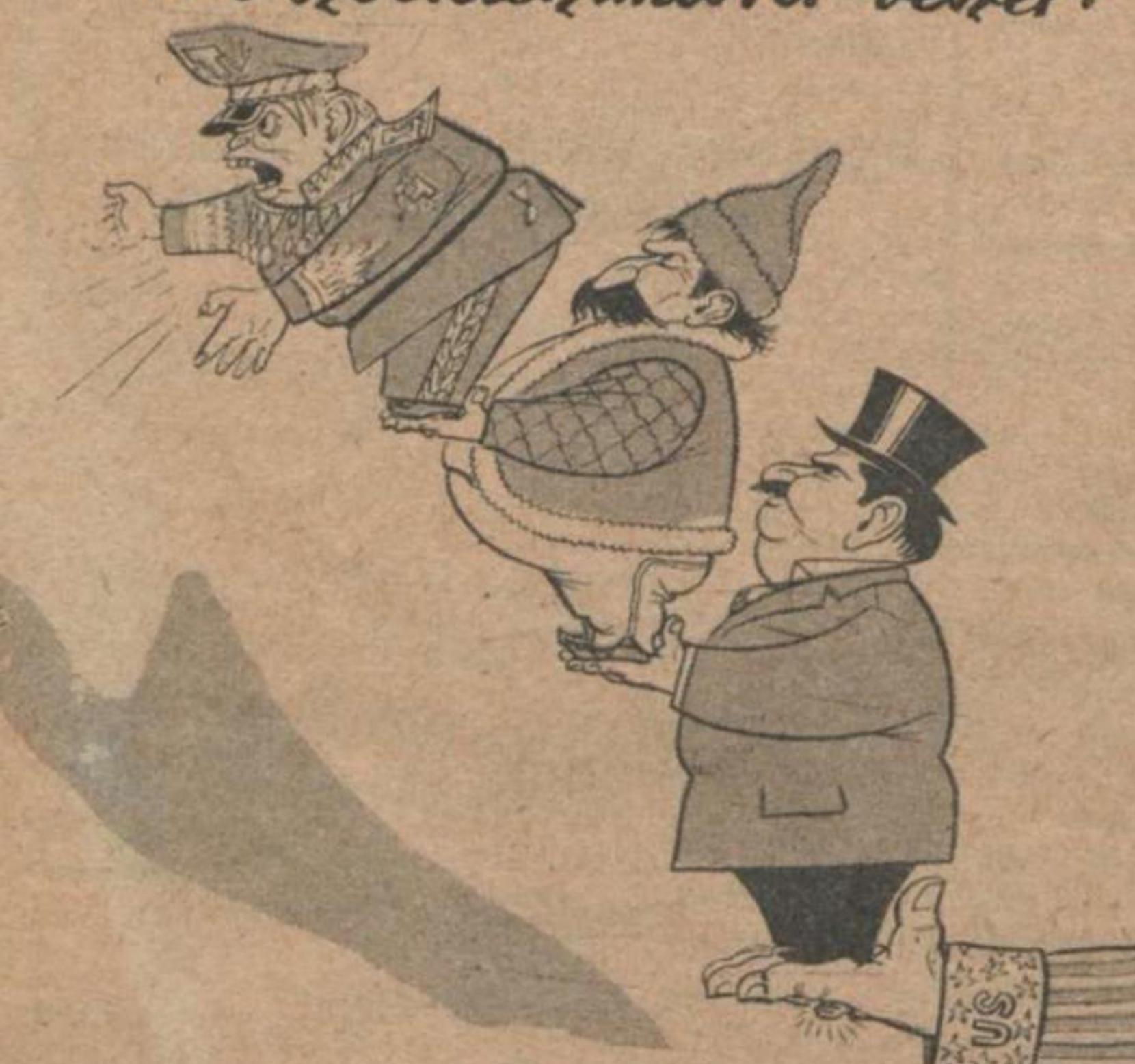

Egy izlandi jégpatyan

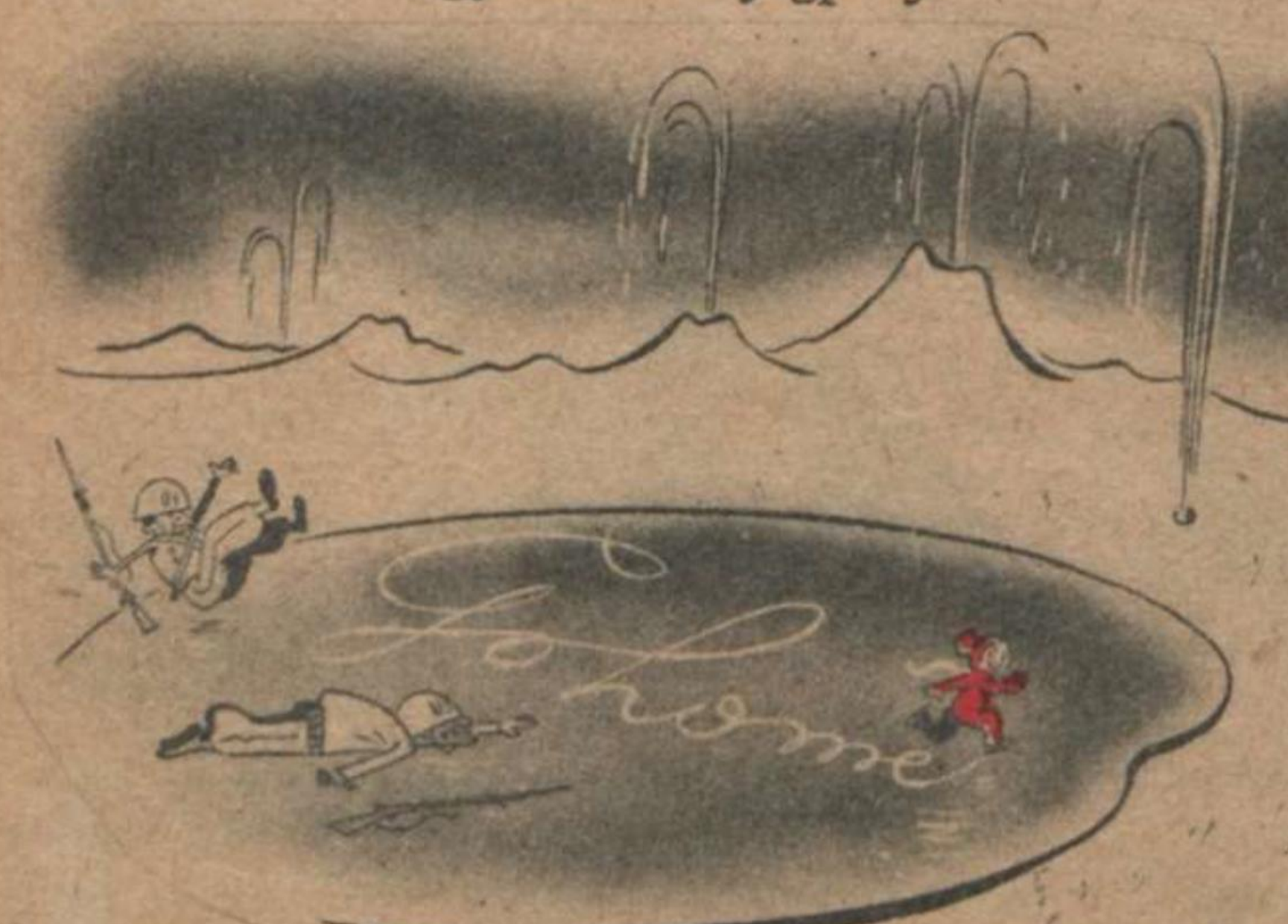

Amerikai újságíróvizsga

(Szereplők: Főszerkesztő és gyakornokjelölt.)

— Maga John Smith?

— Igen.

— Elolvastam az újságírógyakornoki állásért írott kérvényét.

— Ó, igazán kedves...

— Csak úgy hemzseg a helyesírási hibáktól.

— Hemmzsegg?

— Ne mondja két emmel és két gével! Elég, hogy úgy írja! Még a Johnt is két ennel írja! A saját nevét se tudja leírni!

— Eszerint nem tetszik alkalmazni?

— Miért ne alkalmaznám? Az egyetlen hibája az, hogy nem tud írni.

— És mi lesz a beosztásom?

— Majd magára osztjuk ki a koreai tűzszüneti javaslatot és a koreai hadieseményeket. Azokat mindegy, hogy hogyan írja meg, mert úgyse szabad betenni a lapba...

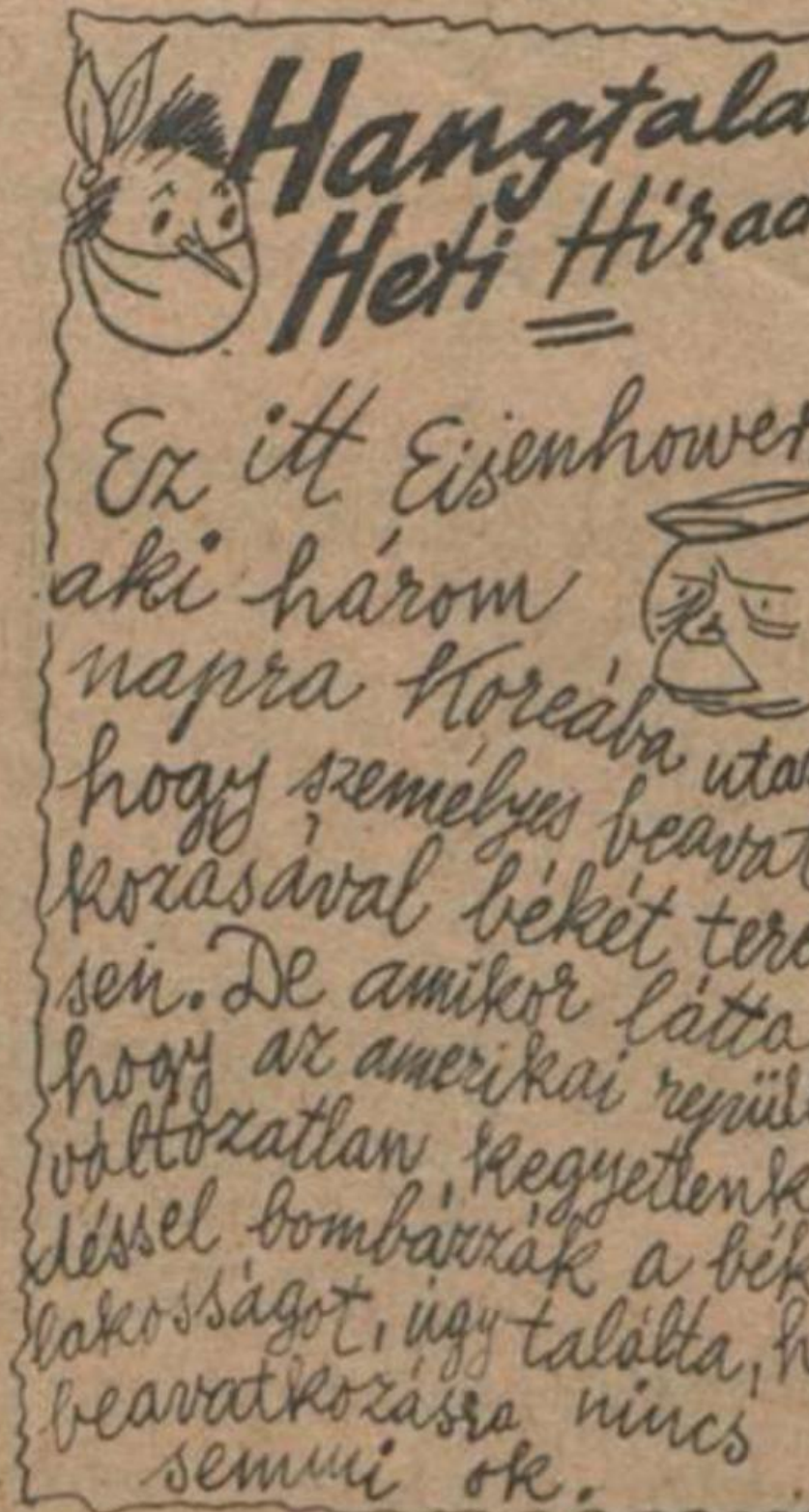

Hangtalan Heti Híradó

Ez itt Eisenhower, aki három napra Koreába utazott, hogy személyes beavatkozásával békét teremtsen. De amikor látta, hogy az amerikai repülők változatlan kegyetlenkedéssel bombázzák a békés lakosságot, úgy találta, hogy beavatkozásra nincs semmi ok.

A JELÖLT

A Román Népköztársaságban néhány nappal ezelőtt folytak le a választások. A választásokat megelőzően mindenütt gyűléseket tartottak. Ezeken a gyűléseken jelölték ki saját soraikból a dolgozó nép legjobbjait, azokat, akiket legméltóbbaknak tartottak arra, hogy majd őket képviseljék a Nagy Nemzetgyűlésben. A nép legelső jelöltje Gheorghiu-Dej elvtárs volt, de a névsorban ott szerepelt a huszonkét esztendős Nicolae Vasu, a bukaresti Rákosi Mátyás Művek sztahanovista esztergályosa. (Már 1957-ben esztergál!) Ott voltak a zsilvölgyi bányászokkal együtt az Autonóm Magyar Tartomány jelöltjei és persze tudósok, művészek, írók is. Ott szerepelt az őszhajú, hetvenkét esztendős mester neve is a névsorban: Mihail Sadoveanu akadémikus, a román nép nagy írója, akinek „Mitrea Cocor útja" című regényét a Béke Világtanács a „Béke Aranyérmével" tüntette ki.

Az egyik ilyen jelölőgyűlésen Bukarest valamelyik üzemében történt a következő eset. (E. M. Galan, a nálunk is ismert fiatal író mesélte el egy órával a gyűlés után, melynek ő volt az előadója.)

Felállt az egyik munkás, akiről jól tudták a többiek, hogy árván nőtt fel, hogy kisgyerekkorától bojároknál cselédkedett, amíg be nem hívták katonának a második világháború idején és ki nem került a frontra. Egy esztendővel ezelőtt jött a gyárba — 1951-ben — itt tanult meg írni-olvasni, de itt tanulta meg a vasöntők mesterségét is — az írás-olvasás mesterségével együtt.

— Én is javasolnék valakit — mondja a gyűlésen — ha meghallgatnátok.

Hogyne hallgatták volna meg.

— Az olyan valaki, akinek élete nagyon hasonlít az enyémhez, meg annak a sok árvagyereknek a sorához, akiket ismertem.

— Halljuk a nevét! — kiáltották többfelől.

— Mondom mindjárt, csak előbb elmesélem miért volna az jó, ha ő is képviselne bennünket a Nagy Nemzetgyűlésen.

Hozzákezdett és elmesélte. Hallgatták, hallgatták az emberek. Sokan már közben ki is találták, kiről szól ez a történet. Hogyne találták volna ki, hiszen alig akad ember, aki ne ismerte volna ezt a „jelöltet", akinek élete valamiképpen ne hasonlított volna a „jelölt" életéhez, útjához küzdelmeihez és felszabadulásához.

— Hát elvtársak — fejezte be felszólalását — ezért javaslom én Mitrea Cocor elvtársat.

Sokáig dörgött a taps a felszólalás után. A bojárok volt cselédje, a szocialista építés új munkása, aki csak egy éve tanult meg írni-olvasni, mosolyogva ült. De a gyűlés minden részvevője is mosolygott. Boldogan és megértő szeretettel.

Arra gondoltak: igaz, hogy Mitrea Cocor elvtárs nem olyan ember, akit jelölni lehet, hiszen Mihail Sadoveanu regényének főszereplője, hőse csupán, de a felszólaló valahogy mégis jól mondta ... Mitrea Cocor valóban méltó volna arra, hogy a Nagy Nemzetgyűlésben képviseljen bennünket.

Amikor E. M. Galan befejezte a történetet, én is mosolyogtam és irodalmi vitánk jutott eszembe. Azt már meg sem kérdeztem önmagamtól, hogy nekünk van-e már olyan regényhősünk, akit képviselőnek jelölhetnénk.

Asztalos Sándor

A TÖMEGHISZTÉRIA ÁLDOZATA

(Szín: Bírói tárgyalóterem.)

Bíró: Megértette a vádat?

Vádlott: Hát kérem... ha ez még nem jelent beismerést... akkor — mondjuk — megértettem...

Bíró: Bűnösnek érzi magát?

Vádlott (felháborodva): Hogy én?! Hogy bűnösnek? Hogy magamat?! Egy csöppet sem! Egy molekulányit sem! Én, aki mindig a becsület és a tisztesség nyílegyenes országútján közlekedtem a megengedett sebességgel...

Bíró (közbevág): Mit vásárolt ön az utóbbi hetekben?

Vádlott: Apróságokat kérem! Említésre nem méltó gyerekségeket! Ne is beszéljünk róla!

Bíró (szárazon): 168 kiló disznózsírt?

Vádlott: Hát összejött kérem... Egy ilyen háztartásban...

Bíró: Ön és a felesége: ez a háztartás.

Vádlott: Igen kérem, de mind a ketten cukorbajosok vagyunk. Nekünk valóságos orvosság a zsír... úgyebár...

Bíró: Csakhogy otthon volt már három bödön ilyen „orvossága" tavalyról is.

Vádlott: Igen ám, de az már avas volt kérem! Azt már szagolni sem lehetett könyörgöm, nemhogy megenni.

Bíró: Minek egy cukorbajosnak 96 kiló cukor?

Vádlott: Persze kérem, ez így első blikkre furcsának látszik...

I. népi ülnök: Másodikra is!

Vádlott: Hát kérem... hozzám rengeteg szegény ember jár föl... teázni... Én nagyon szociálisan gondolkozom... Meg az a sok gyerek, aki feljön... azok imádják a cukrot. Én meg tömöm beléjük, az édes apróságokba, azzal a vajszívemmel...

Bíró: Vaj is volt. 40 kiló.

Vádlott: A szívemnek...

Bíró: 207 kiló rézgálic.

II. népi ülnök: Az apróságoknak!

Vádlott: Nem a... Az kérem az üzletemből maradt. Eladatlan áru...

Bíró: De hiszen önnek csillárüzlete volt! Két évvel ezelőtt!

Vádlott: Ez az kérem! Hát tessék mondani, ki keres csillárüzletben rézgálicot? Így aztán a nyakamon maradt...

Bíró: És a három zsák liszt? Az is a nyakán maradt?

Vádlott: A liszt?... Az nem is tudom, hogy került a spájzba... Egyik nap még nem volt ott... másik nap már ott volt... Tiszta csoda!

Bíró: Mit fizetett ezért a csodáért kulák barátjának?

Vádlott (méltatlankodva): Egy fillért sem!

Bíró: Vásznat sem adott érte?

Vádlott: Vásznat?... Már minthogy vásznat... Azt adtam neki... mert megesett rajta a szívem... szegénynek csak szövete volt, de vászna alig.

Bíró: Mit akar még mondani?

Vádlott: Azt kérem, hogy engem nem lehet elítélni, mert én a tömeghisztéria áldozata vagyok.

Bíró: Maga? Hiszen maga híresztelte a környéken, hogy vásárolni kell, mert eltűnik az áru!

Vádlott: Híreszteltem, híreszteltem! Mégis áldozat vagyok!

Bíró: Hogy-hogy?

Vádlott: Mert én el is hittem magamnak...

AZ IDEGES LONDON

Az e rosokban Eisenhower megválasztásának hírére idegesség volt tő. Ujsághír.

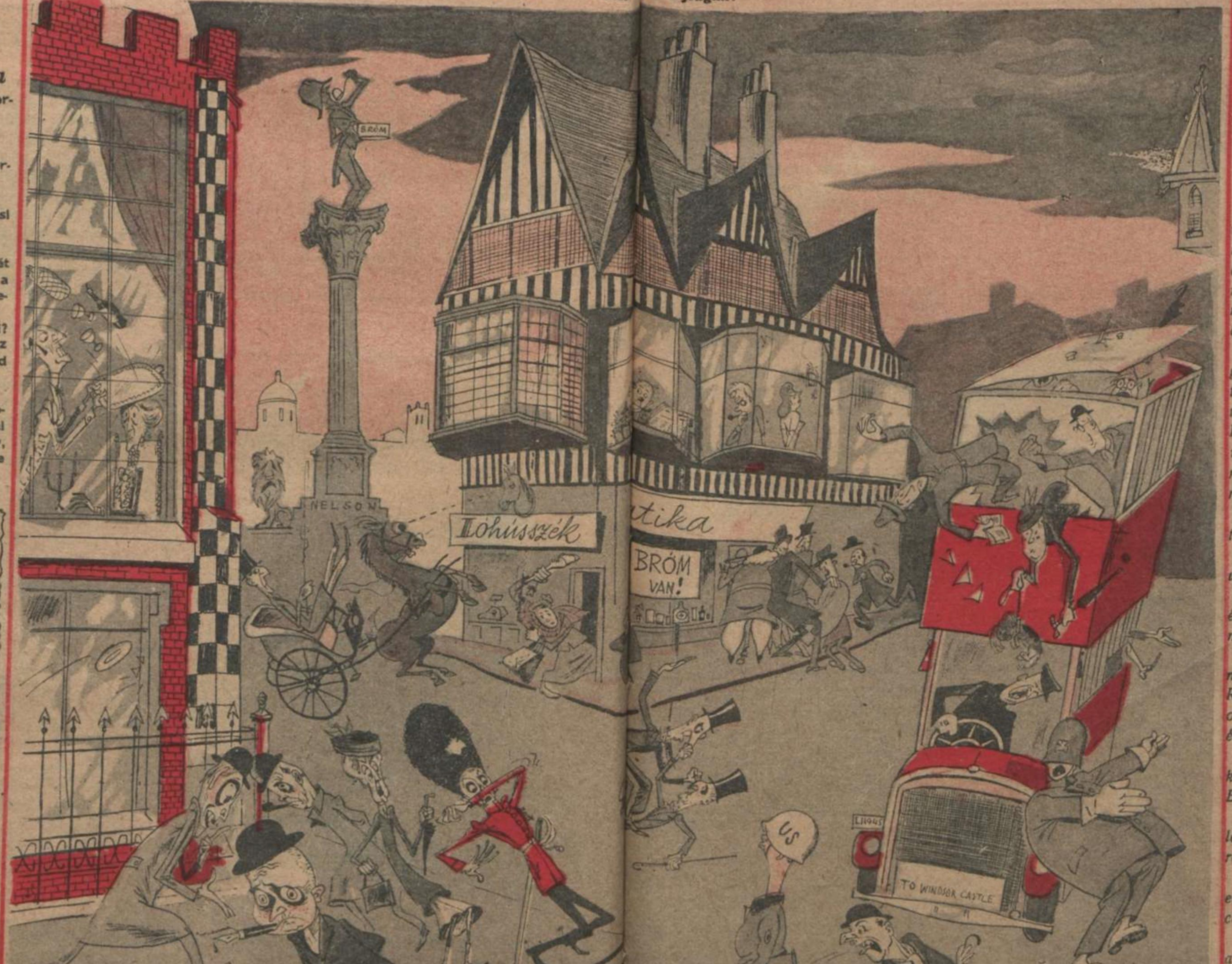

Eisenhower kijelölte kormányának tagjait

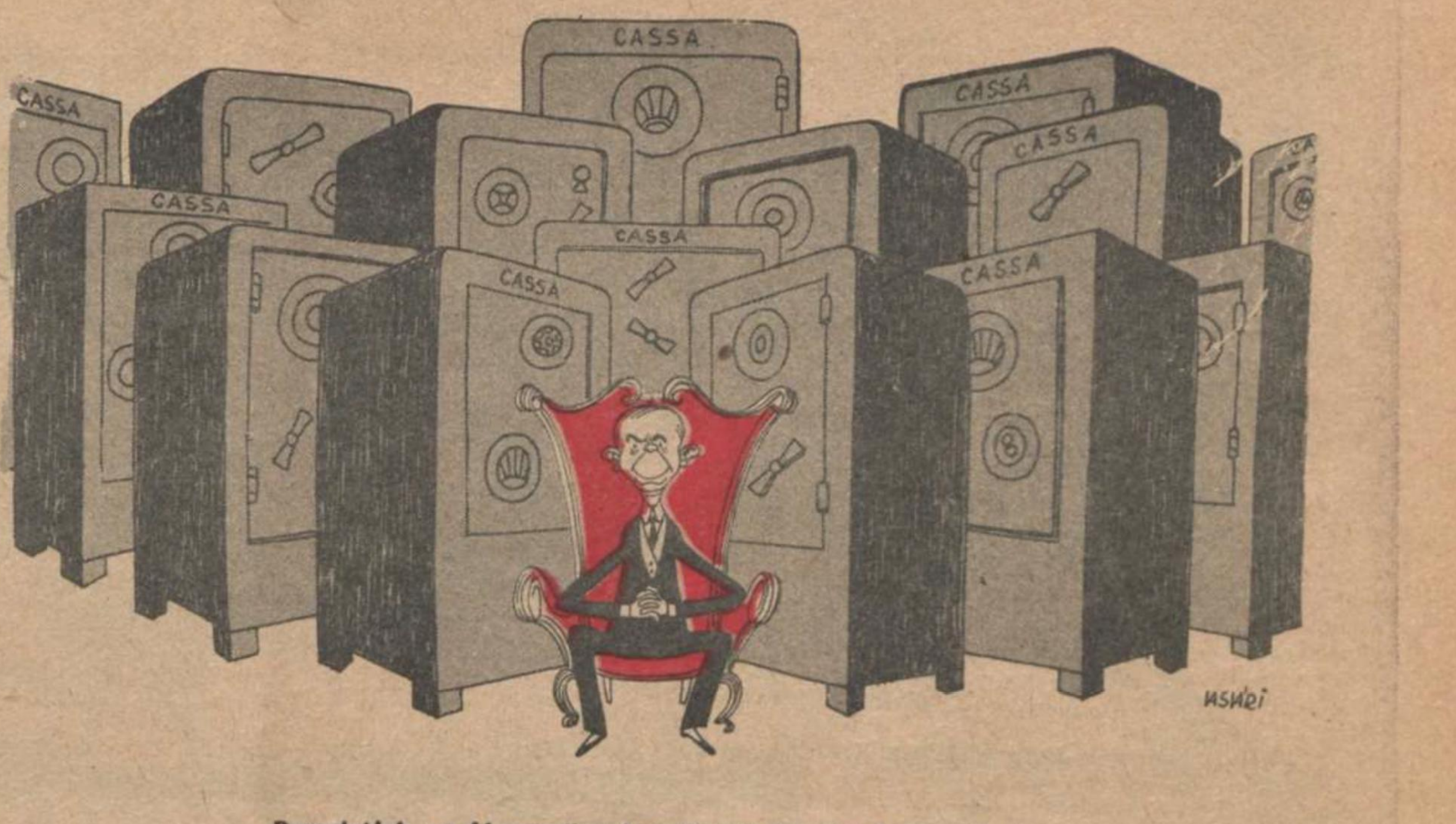

Bemutatjuk az új amerikai kormányról készült kabinetképet.

Egy angol képzőművészeti kiállításon

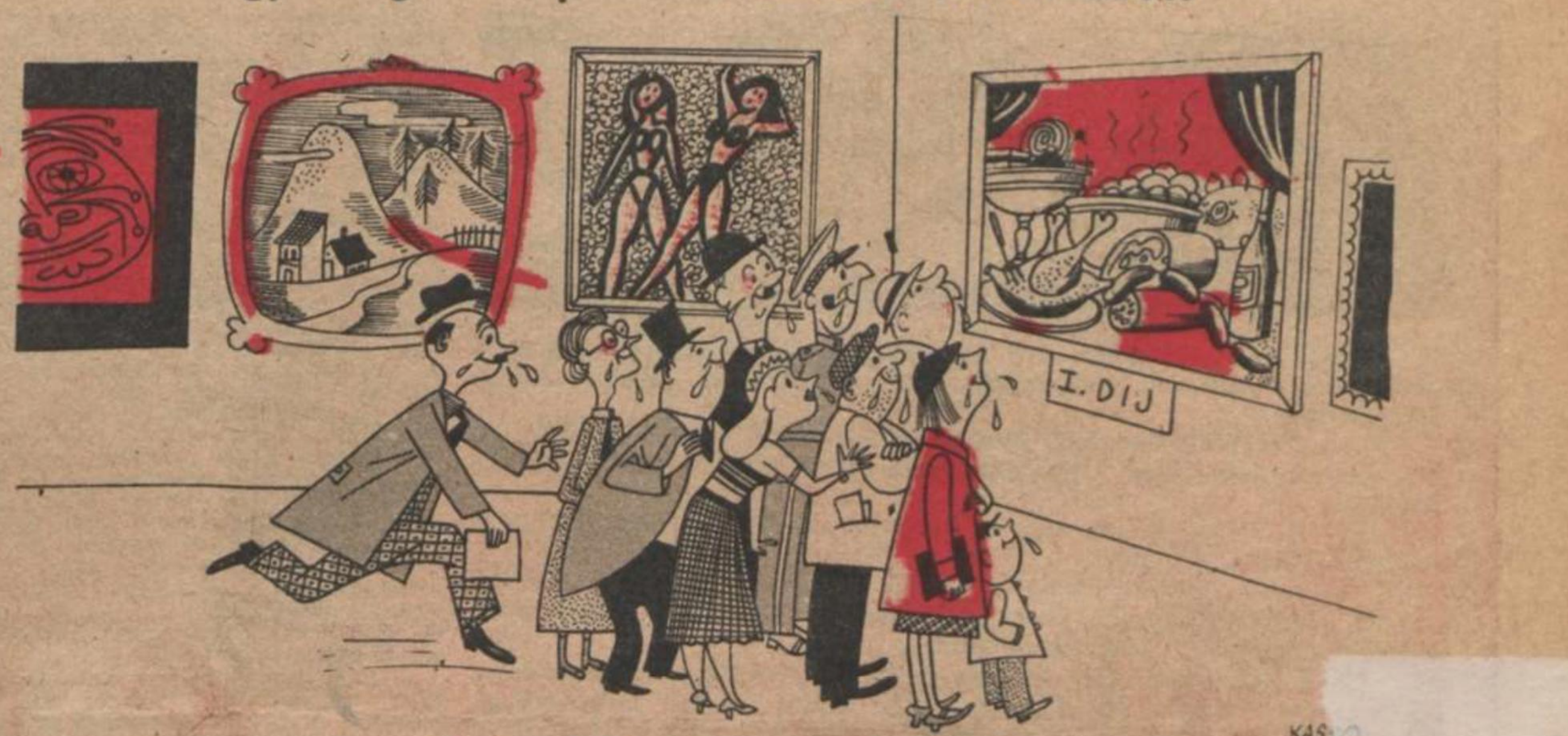

Így nyert első díjat egy ravasz festő!

A huszonhármasban nem csalódik!

A Soroksári-úton felszálltam egy villamosra. A Nyugati felé akartam utazni. A kalauznő — mosolygós arcú, szőke leány — megmagyarázta, hogy a 23-as befordul a Hámán Kató-utcába, tehát rossz kocsira léptem fel.

— De maradjon itt! — kérte nagyon kedvesen. — A kocsi szép, tiszta és majdnem üres. A Mester-utcánál jönnek csak az utasok. Persze, a következő megállónál bevárhatja azt a kocsit, amely a Boráros-térre megy, de váltson inkább nálam átszállót.

Az egyik üres „páholyra" mutatott:

— Foglaljon helyet. A Mester-utcánál is átszállhat.

Letépte a jegyet, átvette a pénzt és tovább dicsérte a 23-as villamost.

— Gyorsan haladunk, mert erre nincs nagy keresztező forgalom. Régi, gyakorlott vezetőnk van, aki olyan simán fékez, hogy nem is érezni.

Megígértem, hogy ezentúl mindig kerülővel megyek a Boráros-térre. Büszkén mondotta:

— A 23-as villamosban nem csalódik! Nem késik, nem piszkos, nem ráz!

A Mester-utcánál barátságosan elbúcsúztunk egymástól. Már az utcán voltam, amikor utánam kiabált:

— Tessék másoknak is ajánlani a huszonhármast!

(sti)

EGYÜTT A „HÁROMSZÖG"

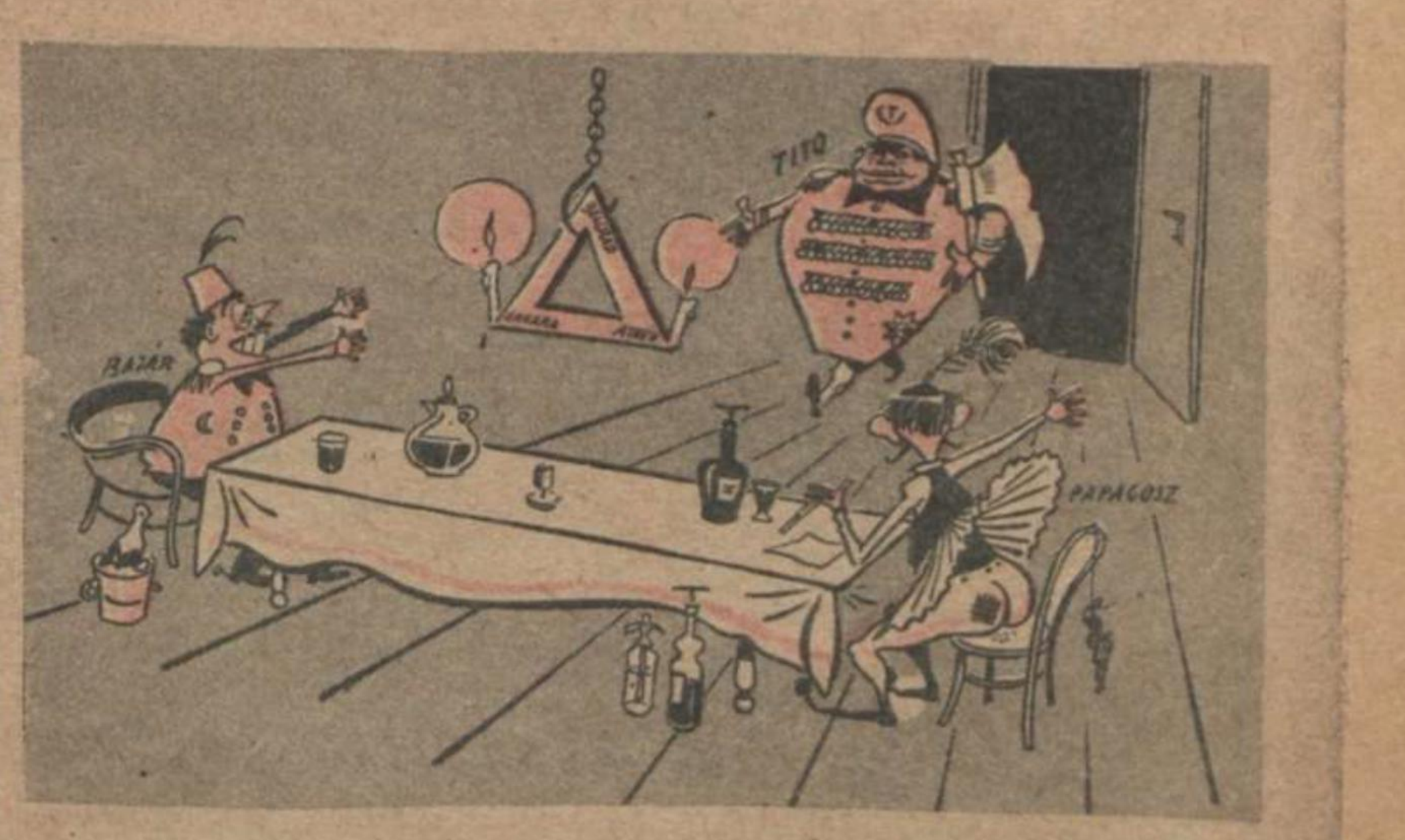

Tito: Urak, mielőtt leülök, mondják meg őszintén: nem zavarja önöket, hogy kommunista vagyok?
Bajár török köztársasági elnök: Jöjjön csak, jöjjön, maga szélhámos! Ki az a tökfejű, aki ezt elhiszi magáról?

Eisenhoweréknél, vasárnap délután, mosogatás után...

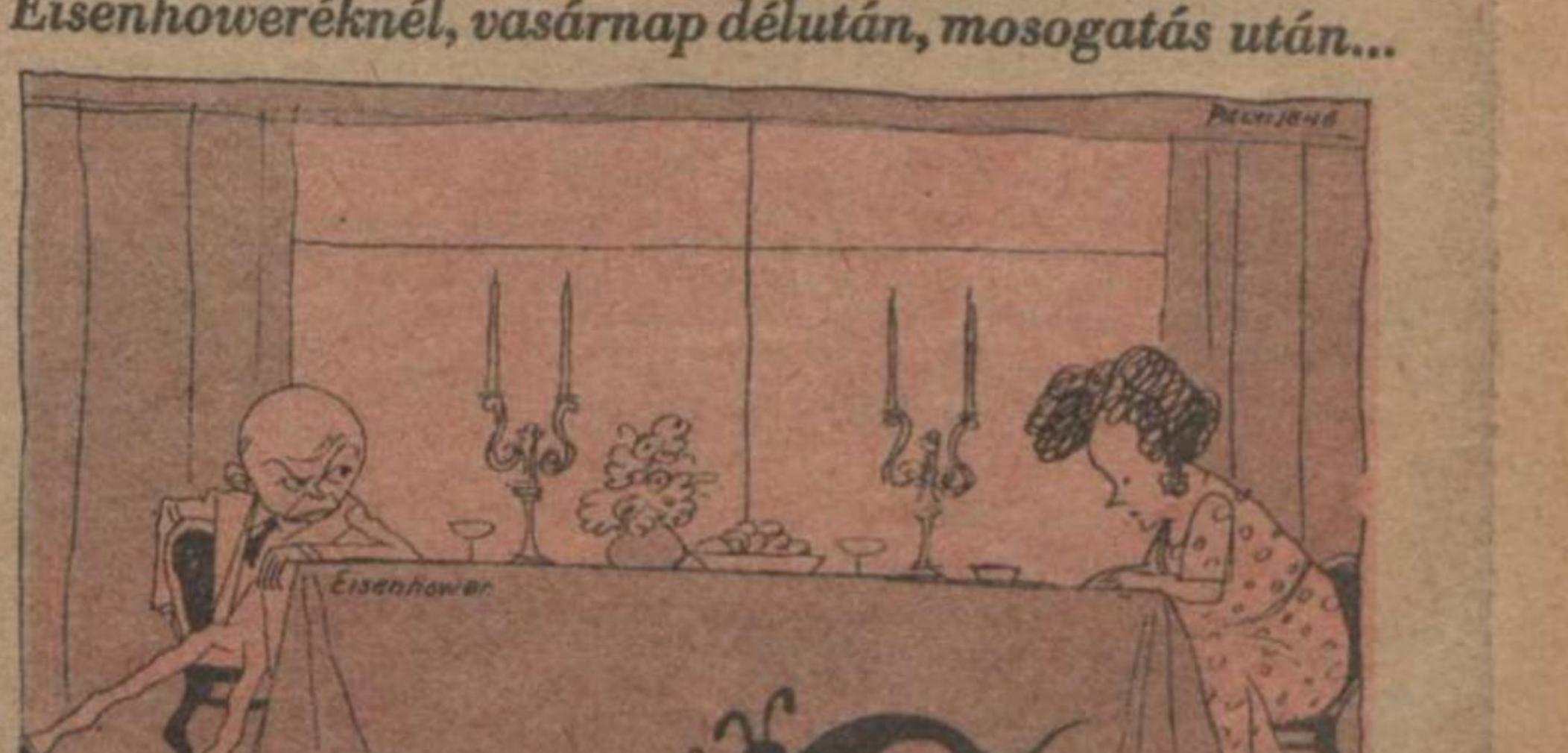

Eisenhowerné: Darling, most hogy túl vagyunk a választáson, megkérdem... nem ígértél te olyasmit, amit nem tudsz betartani?
Eisenhower: Ugyan, fiacskám! Csak olyasmit ígértem...

Dirmeg-dörmög a medve — és jogosan

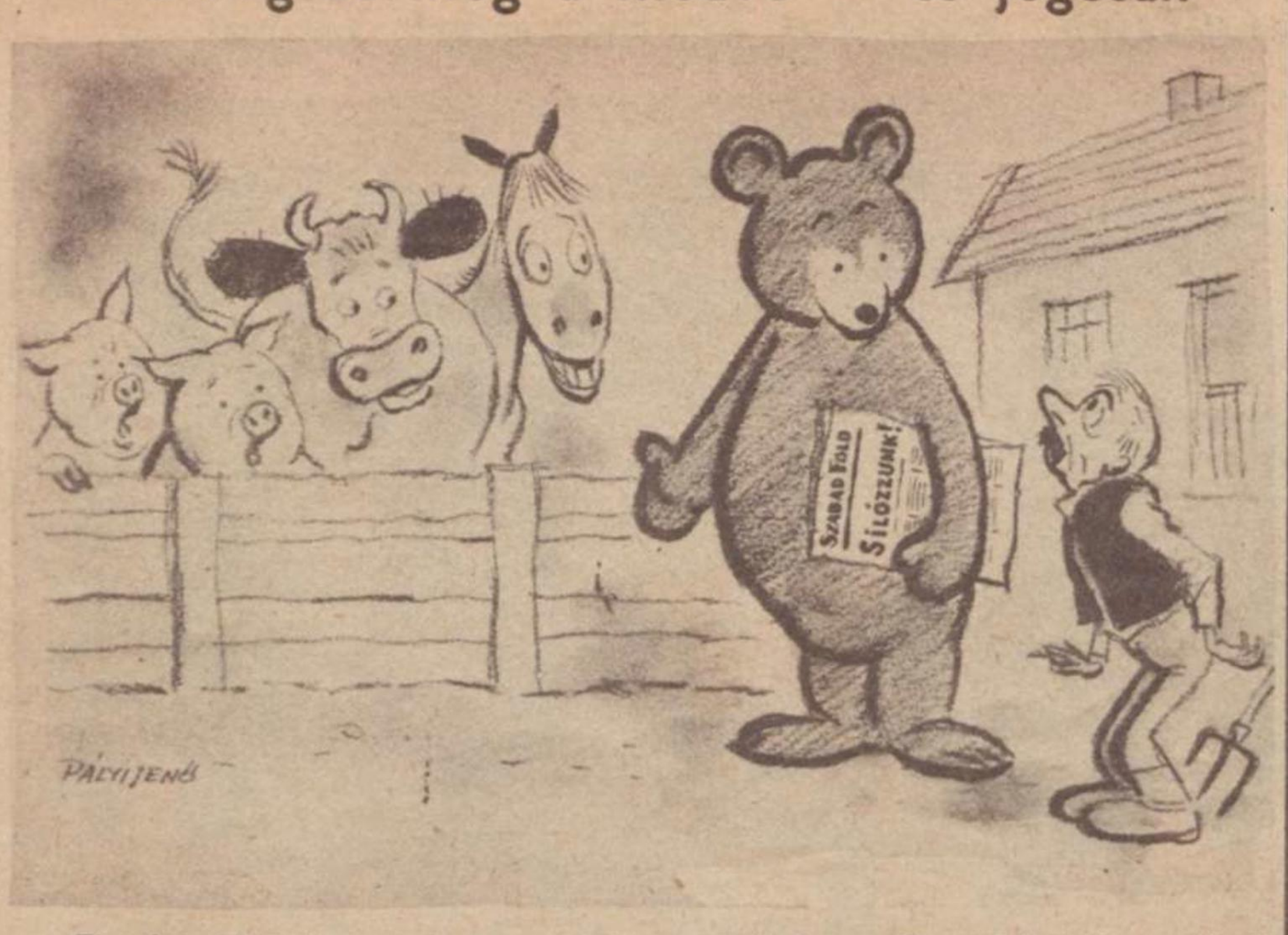

— Figyelmeztetem, hogy ezek nem medvék, amelyek átalusszák a telet! Ezeknek silózott takarmány kell.

Szieszta a Downing Streeten

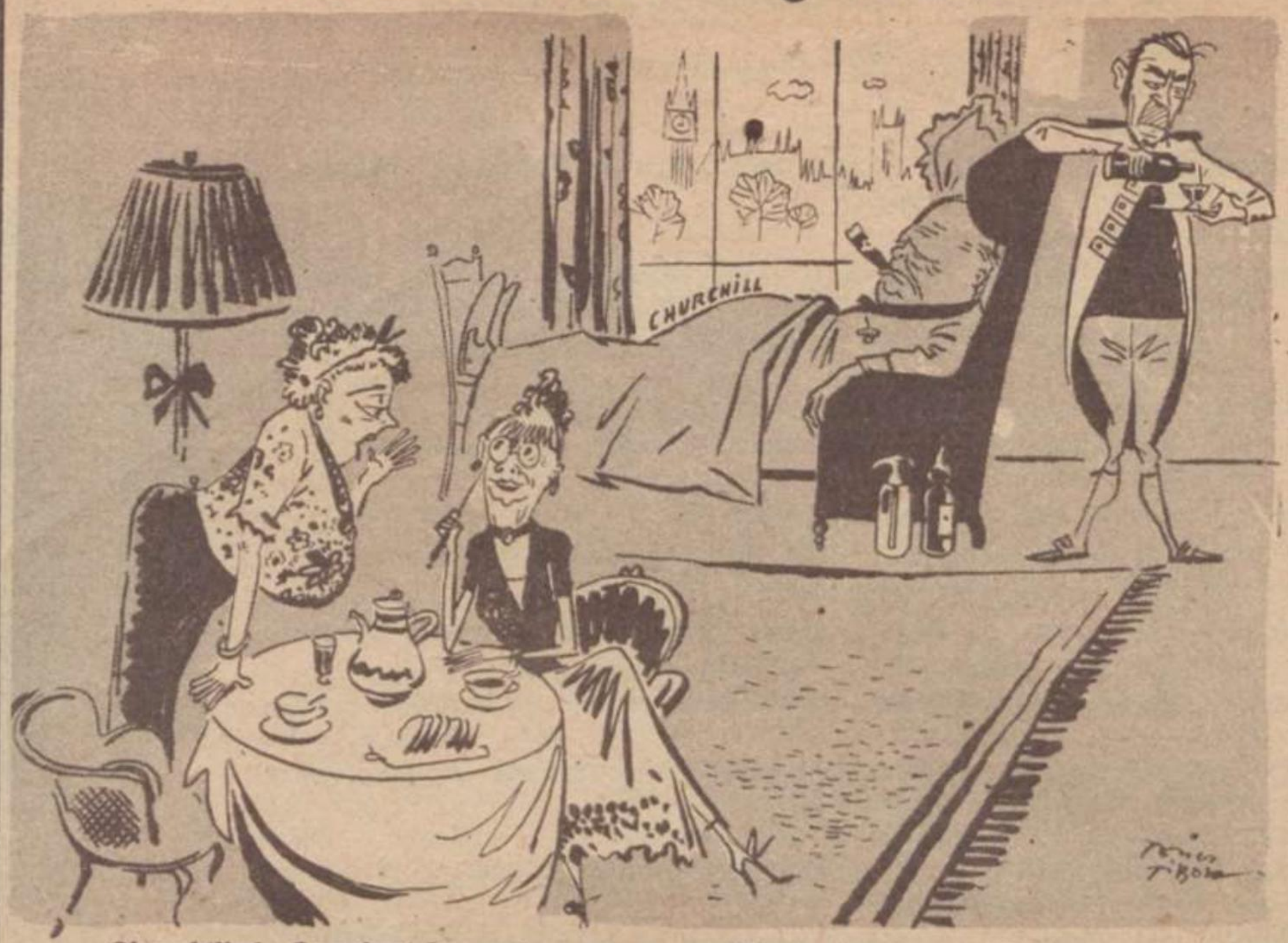

Churchillné: Szegénykém, már csak az uszítás tartja benne a lelket.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Elvarázsolt ház a Dunaparton

Ludas Matyi látogatást tett az Állami Mélyépítéstudományi Intézet hétemeletes dunaparti székházában, ahol a következő hiányosságokat tapasztalta:

1. Az épület üvegfalát tisztítás céljából csak külső függőállványról lehet megközelíteni. Ugyanez a helyzet, ha törött ablaküveget kell pótolni.
2. A főlépcsőházra ablakot nem készítettek és így állandóan villannyal kell világítani.
3. Az I. emelet Dunára néző ablakai egyszerű vasvázú kivitelezésben készültek, egyszeri üvegezéssel, ami a nagy lehűtő felület miatt a helyiségek fűtését lehetetlenné teszi.
4. Az ablakokat akár tisztítás, akár szellőztetés céljából csak az esetben lehet kinyitni, ha előzetesen alátámasztó bakokat helyeznek el, mert az ablakok nagy súlyuknál fogva nyitott állapotban lezuhannának.
5. Az egyes W. C.-helyiségek olyan sötétek, hogy azokban csak állandó villanyvilágítás mellett lehet tájékozódni. Aki nem rendelkezik kellő helyzetismerettel, az a villanykapcsolót sem tudja gyufa, vagy más világítóeszköz használata nélkül megtalálni.
6. Az I. és V. emeleten elhelyezett zászlótartó-rudakra a zászlókat csak az utcáról, létra segítségével lehet elhelyezni.
7. Az épület VII. emeletén olyan erkélyt készítettek, amelyhez egyáltalán nincs kijárat az épületből.

Az átalakítás munkálatainak tervét a Közlekedésüzemi Épülettervező Vállalat készítette. Gratulálunk!

„Minőségi" cipő

Szeptember 8-án az Orthopéd Cipőkészítő Minőségi Kisipari Termelőszövetkezetnél (Lenin-körút 57.) magasszárú cipőt rendeltem. 450 forintot fizettem érte. Október 31-én értesítettek, hogy a cipő elkészült. November 1-ől 16-áig viseltem. De nem állandóan, mert egy alkalommal annyira megdagadt a bokám, hogy orvoshoz kellett mennem. Az orvosi vizsgálat megállapította, hogy a lábfájásnak a rossz helyre épített betét az okozója.

Ezért csak tíz napig viseltem a cipőt, amely a formáját teljesen elvesztette. Kérge megpuhult, talpa átázott s az egész cipő úgy nézett ki, mintha már legalább egyéves lenne.

November 17-én visszavittem a cipőt az üzletbe, ahol a szövetkezet egyik tagja — nem tudva, hogy a cipő mikor készült — „agyonstrapált" cipőnek minősítette. A cipőt kivizsgálásra átvették, de egy hét mulva visszaadták és kijelentették, hogy nem tehetnek semmit, mert csak olyan anyagból készíthették a cipőt, amilyent kaptak.

Nem szabad elhallgatnom, hogy barátságtalanul fogadták panaszomat. Másnap elvittem a cipőt két IV. kerületi cipőjavító szövetkezetbe, ahol megállapították, hogy a cipő rosszminőségű és talpalásra szorul.

Hogyan lehetséges az, hogy egy 450 forintos minőségi orthopédcipő tízszeri használat után „agyonstrapált" cipőnek néz ki? Miért nem orvosolják a készítők a hibát? Hiszen az állami áruházakban 276 forintért kifogástalan minőségű magasszárú cipőt adnak. Vizsgálják meg a „minőségi" cipők minőségét ebben a szövetkezetben!

Pusztai Jánosné
IV., (Ujpest) Csengeri-u. 5.

Elfeledkeztek az énekeskönyvről

Három hónapja járunk iskolába és még nincs énekkönyvünk. A tanév elején befizettük az árát, de azóta is kölcsönkönyvekből kell tanulnunk. Persze, a hatodik osztályosok nem szívesen adják kölcsön, mert nekik is szükségük van rá.

A nádasladányi iskola
VII. osztályos tanulói

Áznak, fáznak a szárnyaim

Az ifjúsági repülőnap óta egy gyár víztől ázott gyepszőnyegén, árván, elhagyottan heverek. Az őszi idény repülésein sem vehettem részt: ittfelejtettek.

Nemrégiben még fürgén szálldostam, de most rohamosan öregszem. Tagjaim, szárnyaim, törzsem — bár vadonatúj köntösben hoztak a gyárba — a sok esőtől, hótól áznak-fáznak. Színem, festésem legtöbb helyen már eltűnt, nagyon sokat szenvedtem a novemberi időjárástól.

Most már téged kérlek, Ludas Matyi, hogy legalább a téli fagyok elől ments meg! Vitess fedél alá, mert nem szeretném, ha egészen tönkremennék, hiszen sok pénzt fordítottak rám ...

Egy beteg vitorlázó
repülőgép
(Gheorghiu Dej Hajógyár)

Ilyen még nem volt!

Egyik dolgozónk felkereste a szakszervezeti bizottságot és közölte, hogy apósa — munkában kiöregedett dolgozó — kérelmet nyujtott be a veszprémi SzTK-hoz öregségi járadék kiutalása céljából.

Az SzTK Veszprém megyei alközpontja rövid idő mulva válaszolt. Levelezőlapot küldtek. Felhívták a kérelmezőt, hogy öregségi járadéka ügyében szerezze be a Károly-csapatkeresztet és terjessze fel az alközponthoz.

Felmerül a kérdés: mi köze a Károly csapatkeresztnek az öregségi biztosításhoz? A veszprémi alközpont csak annak ad öregségi járadékot, akinek IV. Károly, Ausztria, Magyarország, Csehország, Dalmácia és Jeruzsálem stb. stb. császára és királya 1916 és 1918 között csapatkeresztet adott?

Ipari Robbanóanyag Vállalat
Szakszervezeti Bizottság

Ludas Matyi elintézte

„Báról állapotok a báról házban" című közlemény adatait kivizsgáltuk. Utasításunkra a villany bevezetését, a lépcsőházi világítást és a kémények javítását a legrövidebb időn belül elvégzik.

Budapesti Városi Tanács
Végrehajtó Bizottsága

FA-ÜGY

Tekintettel arra, hogy manapság minden, fával kapcsolatos sérelmet TÜKER fedőnévvel szokás emlegetni, felvetődhet az a kérdés — bennem már, sajnos, fel is vetődött, — kit és hogyan kell emlegetni olyan esetben, mikor például magát a fát éri sérelem?

Az én élő fáim, melyekről szó van, a Rákos-pataknak az Ungvár-utca és Szőnyi-út közé eső szakaszán teljesítenék árnyéktartó és légtisztító funkcióikat. Ismétlem, csak teljesítenék, de megfigyelésem szerint ezen a részen 1945 óta egyetlenegy fának sem sikerült megvetnie a gyökerét. Ez év tavaszán szorgalmas fatelepítő kezek újra beültették ezt a fagyilkos részt különböző fajtájú és nagyságú facsemetékkel. Ma még úgyszólván a tél csecsemőágyánál állunk, de már egyetlen olyan fa sincs, amelyiken törés, horzsolás, repedés stb. stb. a korai kimúlásnak előjelei ne volnának láthatók. Olyan is van már egynéhány, amelyiket élete első hat hónapjában egészen tövig leszekerezték. Hogy miért van ez így? ... A facsemeték kedvéért ezt is megmagyarázom:

A Rákospatak-utcának ezen a részén tudtommal hivatalos kocsiút nincsen. A bolgár kertészek különböző vitamin-telepítései kiérnek egészen a gyalogjáró széléig. A gyalogjáró egy körülbelül másfélméteres salakozott mindenki földje, amin robog motoros, szekeres, kerékpáros, szóval: mindendenki, akinek történetesen van mivel robognia. Az év első dekádjában a vitamingyárosok nagylelkűen kihagytak egy kerékcsapásnyi helyet, ahol a nyár folyamán különböző járművek, ha nehezen is, de eldöcögtek. De télen? Előreláthatólag csak úgy tudnak a két út között kocsikázni, ha a forgalmat akadályozó fákat döntő fölénnyel leküzdik. Ez pedig, az elmúlt évek tapasztalatai nyomán, egész biztosra vehető. Tehát ezek a facsemeték csak addig élhetik az ő egyszerű faéletüket a kényszer-kocsiút és a gyalogjárda között, amig az őszi esőzés süppedékessé nem teszi a kocsiutat. Ilyenkor kezdődik meg a cik-cakban való kocsikázás a járdáról a kocsiútra és vissza. És minél mostohább lesz az idő, annál gyakoribb lesz a facsemeték eltűnése. És mire tavasz lesz ... Addigra, mint ahogy az előző években is megtörtént, a salakozott gyalogút a latyakos kocsiúttal egyenlővé válik és a fák, ezek a jobb sorsra érdemes fák úgy eltűnnek a földszínéről, mint Faruk király Egyiptomból.

Bernáth Ede

Egy betű és más semmi

A Magyar Államvasutak pécsi állomásának dolgozói vagyunk. Még október elején átadtuk javításra egyetlen írógépünket a Pécsi Finommechanikai Javító Vállalatnak. Mindössze egy betűt kellett pótolni az írógép szerkezetében. Állandóan sürgettük a javítást, de november 11-éig semmi sem történt. Akkor közölték, hogy november 20-ára „teljesen megjavítva" visszaadják a gépet. Csodálkoztunk a „teljesen megjavítva" szavakon, mert a gépet nem kellett teljesen megjavítani, csak egy betűt kellett elhelyezni benne.

Hittünk az ígéretben. November 20-a már messze van, de még mindig nem kaptuk meg az írógépet. Más irodákba kell szaladgálnunk egy-egy levél legépelése ügyében.

November 27-én ismét érdeklődtünk az írógép után. Felmutattuk írásban tett ígéretünket, mire a következőket írták rá a régi nyilatkozatra: „Végső elkészítési határidő: nov. 2."

Most nem tudjuk viccelni akarnak-e velünk, vagy pedig 1953 november 2-ig kell várnunk, amíg a betűt pótolják. A Ludas Matyi útján kérjük a Pécsi Finommechanikait, hogy valamivel előbb javítsák meg a gépet, mert szükségünk van az írógépre, amelynek segítségével jobban akarunk dolgozni, mint ők.

Pécs állomás
adminisztratív dolgozói

Adják vissza a rádiómat!

Október 1-én, Szegeden, a Rafilmnél 1200 forintért rádiót vásároltam. Nyáron a mezőhegyesi Állami Gazdaságban dolgoztam és nyári keresetemet összekuporgattam. Így tudtam régi vágyamat megvalósítani.

Nyolccsöves WK-686-os jelzésű Telefunken-készüléket kaptam. Alkalmi vétel volt, amelyet a Rafilmnél dolgozó Szaniszló nevű műszerész tanácsára választottam ki.

Megvettem. Rögtön kifizettem az 1200 forintot. Amikor visszajöttem a pénztártól, az eladó kijelentette, hogy a gépnek van egy kis hibája.

— Pár forintért megcsináljuk — mondta.

Nékem azonban már nem volt pénzem, ezért otthagytam, hogy csinálják meg, aztán írják meg, mikor menjek érte. Meg is adtam pontos címemet. Közben Pécsre mentem dolgozni. Szegeden utaztam át és bementem a boltba. Azzal fogadtak, hogy még nem volt idejük hozzányúlni. Azt válaszoltam, hogy úgyis elköltözöm, pénzem is kevés van, majd megadom új, pontos címemet. Meghagytam, hogy most már ne csináljanak rajta semmit.

A Szaniszló nevű eladó megígérte, hogy elküldi a rádiót: „Csak fizessem meg a csomagolást, meg a javítást".

Dühös lettem és megmondtam neki, hogy éppen most közölte: hogy hozzá se nyúltak! Miféle javításról beszél?

Úgy tett, mintha nem is hallotta volna, hogy mit mondok neki. Elpanaszoltam az esetet az üzletvezetőnek, aki ezután már csak csomagolásra kért 20 forintot. Megnyugodtam. Szépen megköszöntem a szívességét. Igaz, még azt is mondta, hogy a postaköltséget nekem kell fizetni. Pécs mellett munkába álltam. Elküldtem a 20 forintot, meg azt az ellennyugtát, amit ők még a javításkor adtak. Erre a nyugtára rá akartam íratni, hogy ne végezzenek semmiféle javítást, de akkor kijelentették, hogy ez fölösleges.

Hetek teltek el, de nem küldték a rádiót. Megsürgettem őket. Nem válaszoltak. Erre levelet írtam a Tanácsnak Szegedre. Megírtam az egész históriát. Egy hétig vártam, semmi válasz. Erre a szegedi rendőrségnél feljelentettem őket.

November 23-án Várpalotára költöztem, ahol bizony nagyon szívesen hallgatnám a Kossuth- és Petőfi-adókat. Képzelhetik lelkiállapotomat, amikor várom, várom, hiába várom az utolsó pénzemen vásárolt rádiót. Szabad így elbánni egy dolgozóval? Legalább egy-két sort írnának megnyugtatásul. Úgy el vagyok keseredve, hogy képes lennék gyalog elmenni Szegedre, de akkor sok munkaidőm kiesne.

Matáncsevits Kornél,
Várpalota, Mártírok-útja 3.
Bánya-legénylakás.

A főnökné már öltözködik!

November 27-én Budapestre utaztam. Az ócsai állomásra már késéssel érkezett a vonat. Itt mindig tíz percig áll a szerelvény. A forgalmista a szabályoknak megfelelően az előírt időben el akarta indíttatni a vonatot. Mielőtt azonban felemelte volna a tárcsáját, egy női MÁV-alkalmazott rákiáltott a forgalmistára: „Ne indítsa el a vonatot, a főnökné most készül!"

Az utasok felháborodva tárgyalták a vonat visszatartását, de nem tehettek semmit, várniok kellett. Tizenkét perc múlva valóban megjelent az állomásfőnök felesége és a vonat elindulhatott.

Helyes eljárás volt a vonat visszatartása?

Schretner István
Örkény, Kossuth Lajos-u. 2.

FÉNYKÉPÉSZ KISIPARI
FÉNY-SZÖV
SZÖVETKEZET

LEVELEZŐLAP FÉNYKÉPEK,
KÜLÖNLEGES NAGYÍTÁSOK,
CSALÁDI KÉPEK
összes telepeinken

Fény. szöv. A VÁROS MINDEN PONTJÁN

Szeretettel meghívjuk Önt és hozzátartozóit
december 24-én, szerdán este 9 órakor
megtartandó műsoros, vidám
fenyőfa ünnepségünkre

HALFÉLESÉGEK! KÜLÖNLEGES ÜNNEPI ÉTELEK!
FENYŐFA VACSORA!

ABBAZIA ASTORIA BÉKE
RÓZSADOMB
GELLÉRT DUNA PALACE
MARGITSZIGETI NAGYSZÁLLÓ
SAVOY ZÖLDFA

Kényszerleszállás

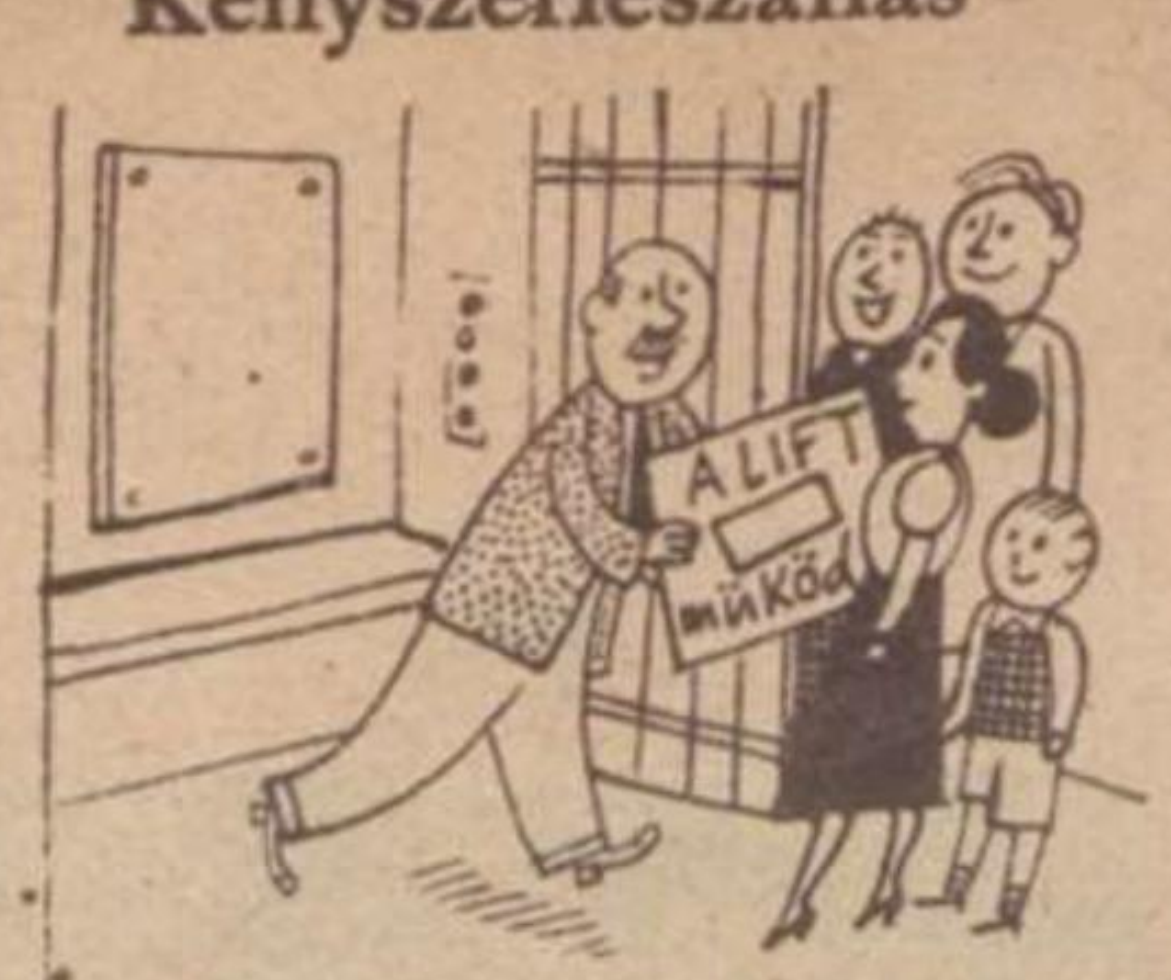

Lakógyűlésünkön elhangzott néhány kedves szó a Liftkarbantartási Vállalat „felé". Minden túlzás nélkül mondhatjuk: éles kritikát gyakoroltunk. Megvitattuk és helyeseltük a féléve sztrájkoló lift elleni intézkedéseket: 1. Kiírjuk az esetet a Fali Ujság-ba. 2. Küldöttséget menesztünk a Tanácshoz. 3. Levelet intézünk a Ludas Matyihoz „Le a bürokráciával, fel a lifttel!" címmel.

A mozgalom döntő sikert aratott. Tegnap a lépcsőházban jóságos kezek átragasztották „A LIFT NEM MŰKÖDIK!" táblán a végzetes „nem" szócskát, majd Gáspár bácsi, a házfelügyelő rögtönzött gyűlésen is bejelentette a nagy eseményt.

Ezekután pontosan hat óra tíz perckor negyedmagammal (a vezetőt is beleértve) helyet foglaltam az újjászületett liftben. Egyetlen gombnyomásra szárnyakat kapott és egy helikopter lendületével indult meg új és új magasságok felé. Aztán egyszerre megtorpant.

— Hogy azt a nemjóját nekije! — fakadt ki a házfelügyelő és népies kívánságokkal illette a liftjavító-vállalatot.

Iránytűnk segítségével megállapítottuk, hogy valahol a második és a harmadik emelet között lebegünk. Két útitársnőm riadtan fogadta a defektet.

— Jaj, csak ne tartson sokáig, még vacsorát kell főznöm! — mondotta az ötödik emeleti ifjú, szőke mama.

— Most mi lesz Gáspár bácsi? — ijedezett a másik.

Gáspár bácsi vadul nyomkodta a vészcsengőt — minden visszhang nélkül. Parányi kárörömmel figyeltük: hadd tudja meg ő is, mi az amikor az ember hiába csenget.

Ezután dörömbölni kezdtünk. Lassacskán gyülekeztek a lakók a lépcsőkön és megszervezték a mentőakciót. Mindenki sajnálkozott felettünk, kivéve Öcsit, aki szívből irígyelt bennünket.

Közben többen telefonáltak a liftvállalatnak, előkerítették a segédházfelügyelőt, és különböző technikai műveletek segítségével kézi erővel levontattak bennünket a földszintre. A kényszerleszállást a ház egy emberként nézte végig. A harmincöt perces rabságból kiszabadult lakótársakat zajos éljenzés fogadta.

Gáspár bácsi, amint földet értünk, határozott léptekkel a tábla mellett termett és az átragasztott „nem" szócskát megszabadította a ráhelyezett papírostól.

— Így ni, — mondotta — most aztán kezdhetjük elölről az akciót.

— A fő hogy lenn vagyunk, Gáspár bácsi, — mondotta a szőke mama.

Mire az öreg huncut mosollyal jegyezte meg:

— Csak nehogy ebből valami baj legyen! Mert tetszik tudni, a lakók a liftet lefelé nem használhatják...

(stella)

TALÁLKOZÁS CSIKÁGÓBAN

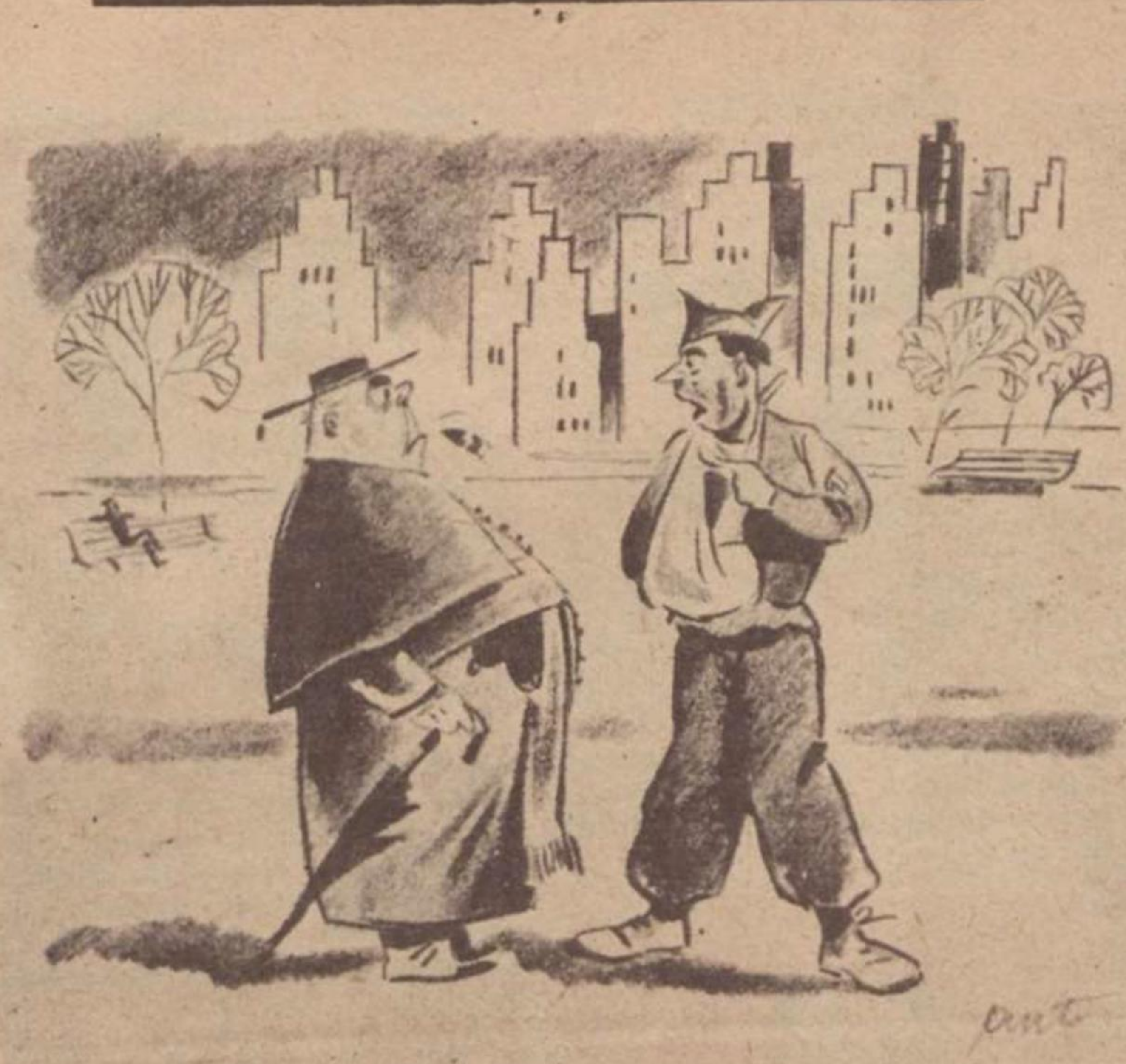

Sebesült USA katona: **Idefigyeljen, főtisztelendő úr, ne a pokollal fenyegesse ezentúl a híveit! Mondok egy közelebbi címet: Korea!...**

Fémet gyűjtenek a legifijabbak

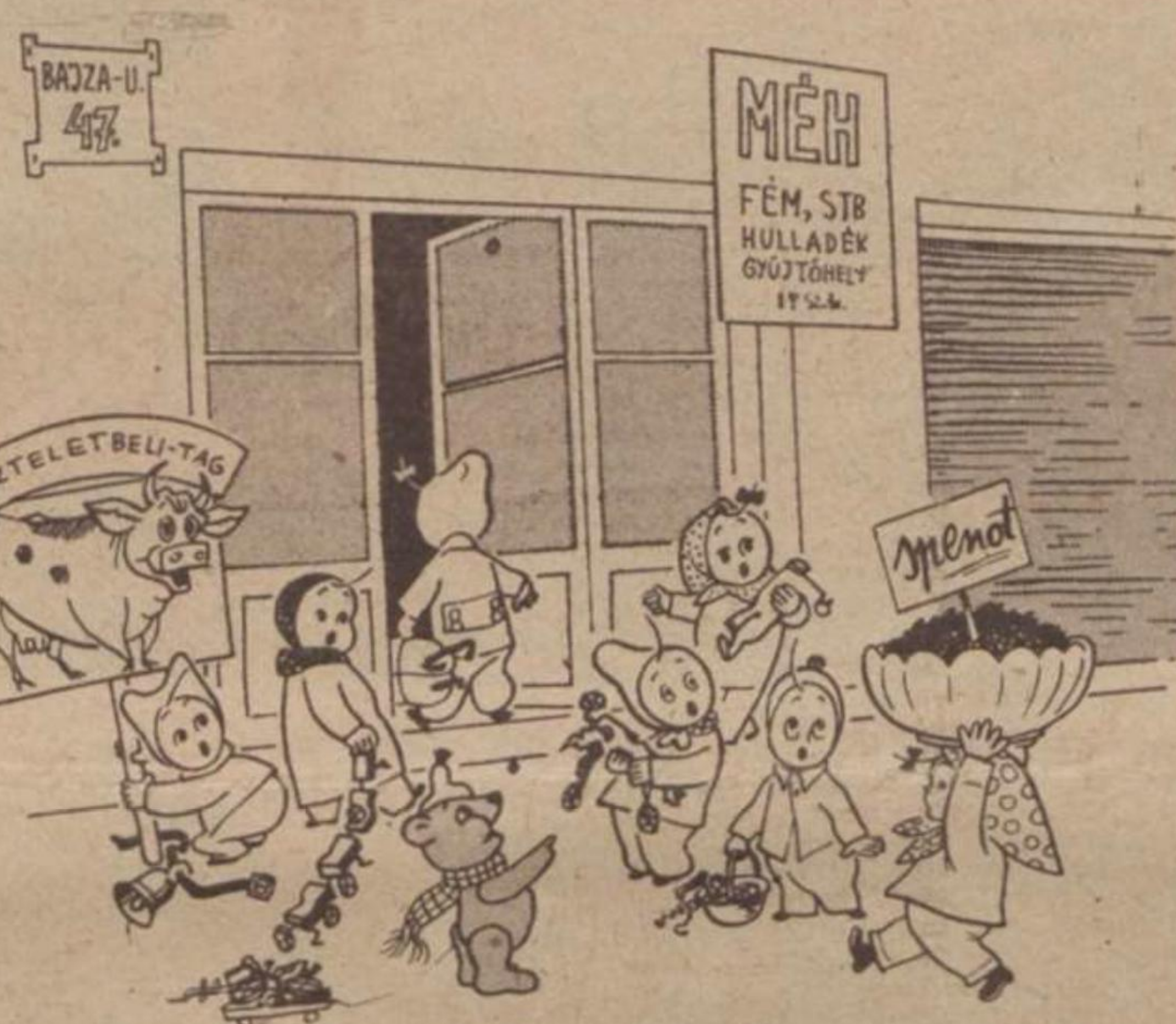

Egyikük spenótot vitt be, mert annak vas tartalma van.

A tanulékony kiselefánt, aki maga is sokszor hallgatja a népszerű dalt

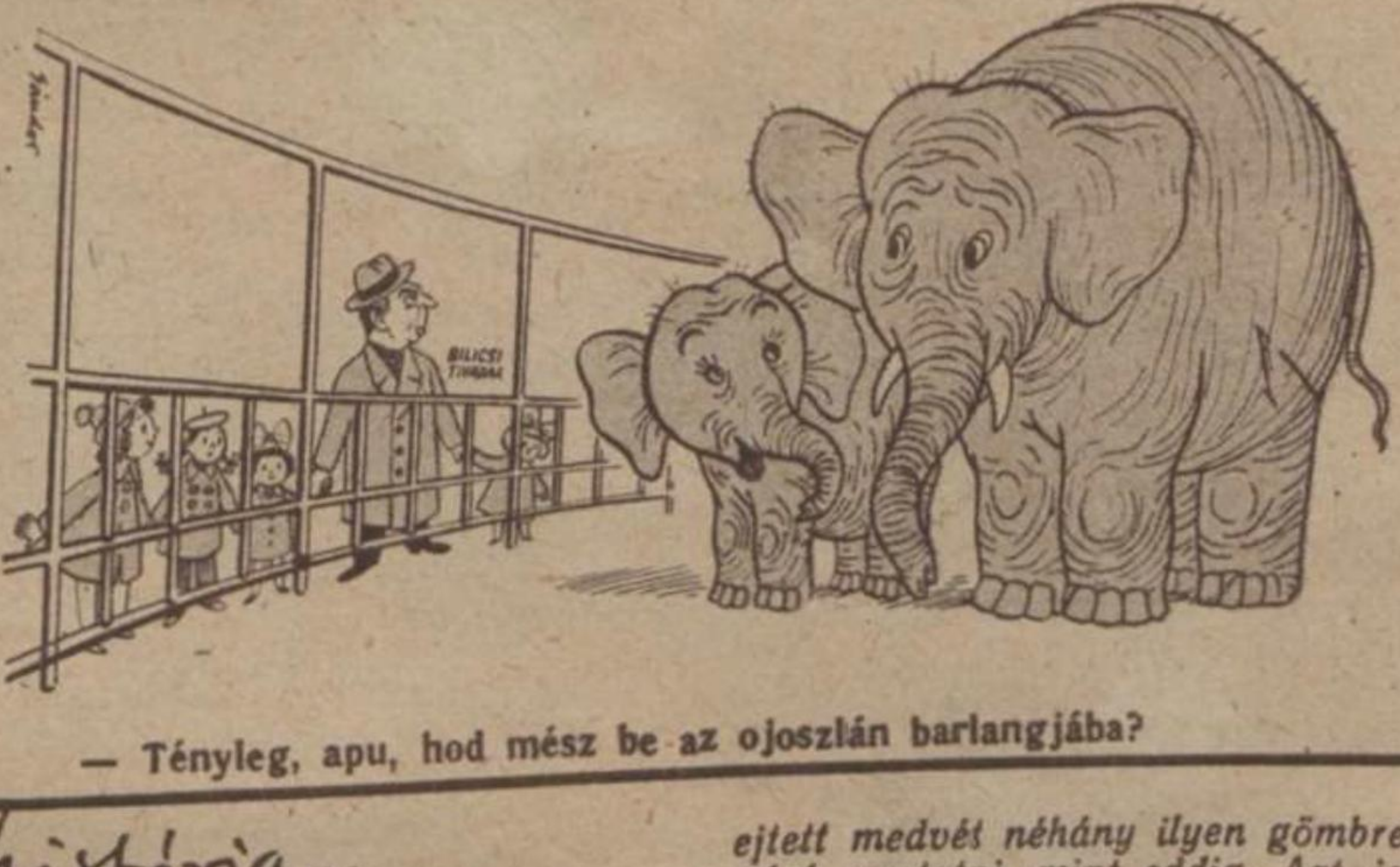

— Tényleg, apu, hod mész be az ojoszlán barlangjába?

Szereti a sajtot?

Irta: Szép Ernő

Gyerekkoromból emlékszem, olyanokkal, akik új ismerőssel nehezen tudtak elkezdeni beszélgetni, így enyelegtek:

— Szereti a sajtot? És a kedves papája is szereti? És a kedves mamája?

Mintha az illető, aki olyan rossz társalgó volt, mintha az intézné ezeket a kérdéseket az új ismerőshöz, hogy mégis mondjon valamit.

Nahát tőlem bátran kérdezheted, szeretem-é a sajtot.

Szeretem.

És melyik sajtot szeretem a legjobban?

Nem az ementálit. (Mert a legtöbben azt becsülik a legtöbbre.)

És nem is a trappistát. Az is igen népszerű. Se nem az ilmici sajtot, amelyik úgy hasonlít a trappistához. Se nem az ejdámit, azt a pirossipkásat, se nem a parmezánt, se nem a túrista-sajtot, se nem a hortobágyi sajtot, se nem a márványsajtot, se nem a minőségi ömlesztett sajtokat. Lám mindezeket ismerem, végigkóstoltam mindet, mondhatom hogy általában jók a sajtjaink.

Jó sajtízük van ezeknek a sajtjainknak, mindnek a maga saját sajtíze, de szaguk nem igen van. Magam pedig, megmondom, azt a sajtot eszem a legszívesebben, amelyiknek átható erős szaga van, azt, amelyiket büdös sajtnak mondanak.

Nem a rokfortot, pardon, az is elég büdös, de nem az a legbüdösebb. A legbüdösebb, kérem szeretettel, a pálpusztai sajt, azt imádom, mióta csak megteremtették. Boldogtalan vagyok, mikor hiába mentem be érte a Közértbe, mert elfogyott.

Diákidőmben, mikor szegény emberek közt forgolódtam, akkor láttam egy sajtot, az úgynevezett kvárglit, annak a polgári neve pogácsasajt volt, de mindenki csak kvárglinak hitta azt a lapos kerek sajtot. Az a kvárgli oly írtó büdös volt, sohase mertem megkóstolni. Csudáltam is, mikor felnőtt korombban hallottam, hogy sok kvárgli fogy a Nemzeti Casinoban, mágnásaink is nagyon szeretik.

Minap kíváncsi lettem a kvárglira, ejnye mondok, ideje már, hogy azt is megkóstoljom.

Hát kérem nincsen. Azt mondja a Közért, hogy valami két éve hiányzik a kvárgli, azaz pogácsasajt.

Ejnye. Ha volna, és ha enném, amíg eszem (ha kicsit későn is) mágnásnak képzelhetném magamat.

Csak azt tudnám, hogy mire volna az jó nekem?

Az USA költségvetése rajzokban elbeszélve

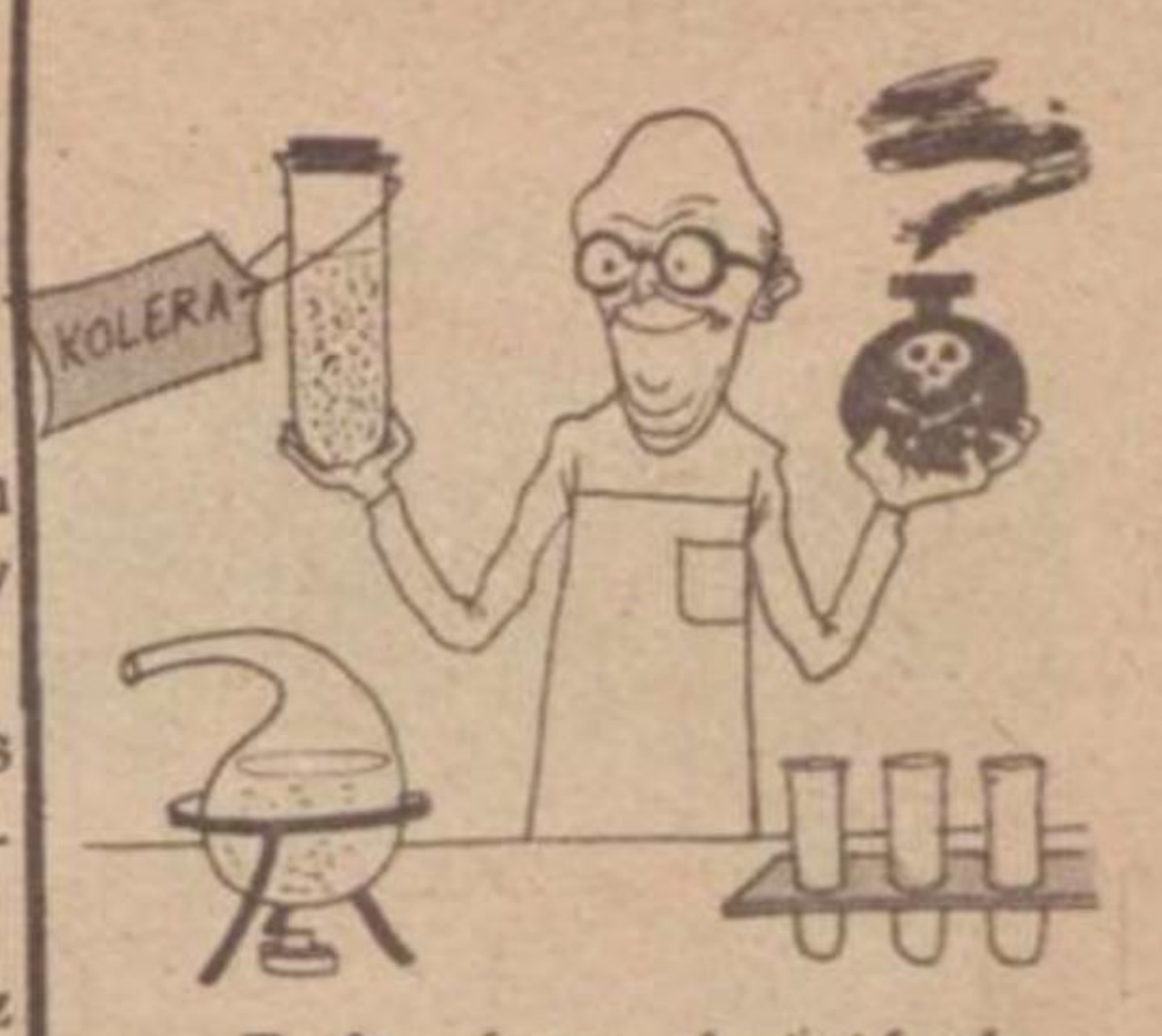

Tudományos kutatások

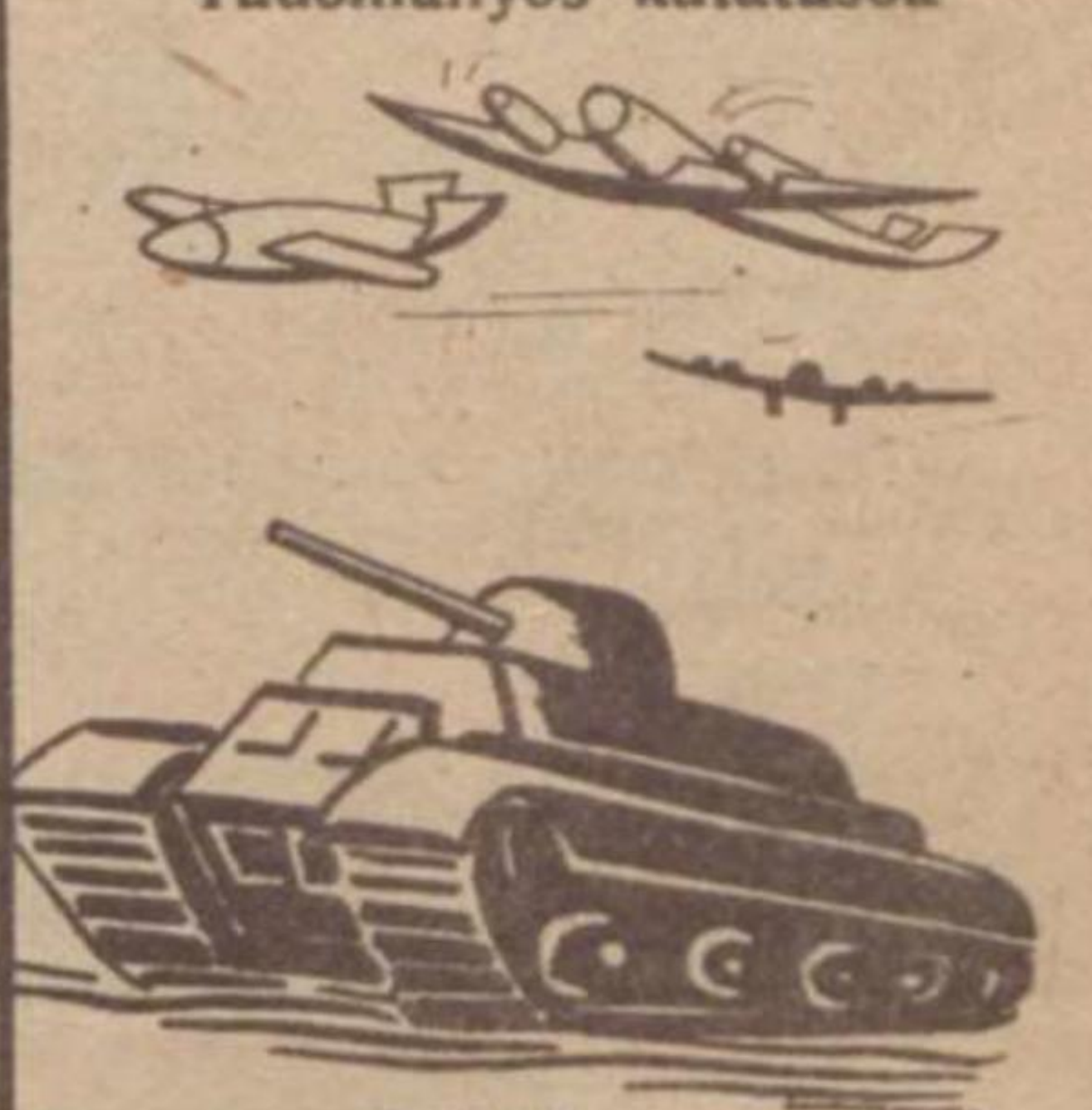

Közlekedés

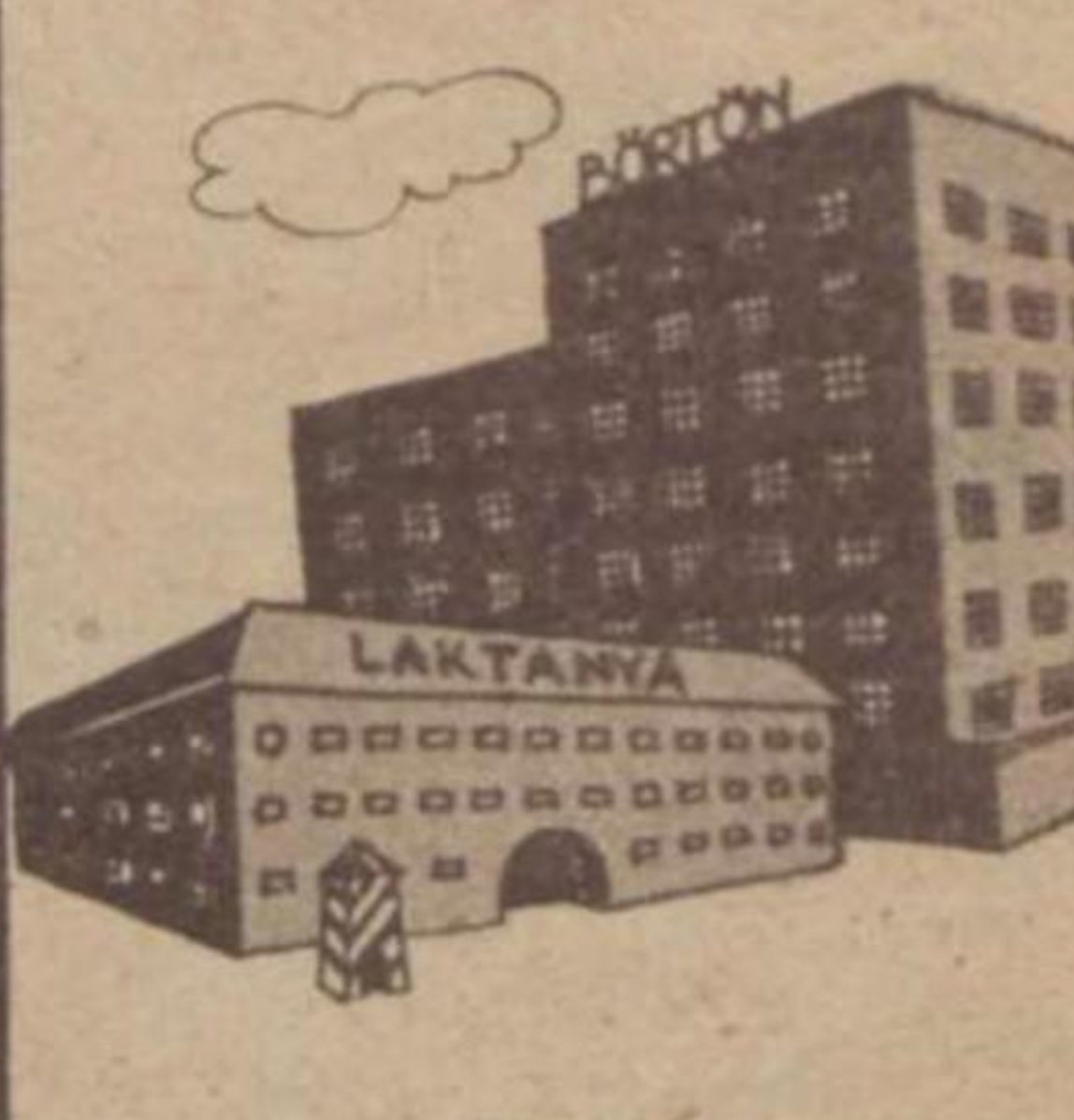

Építkezés

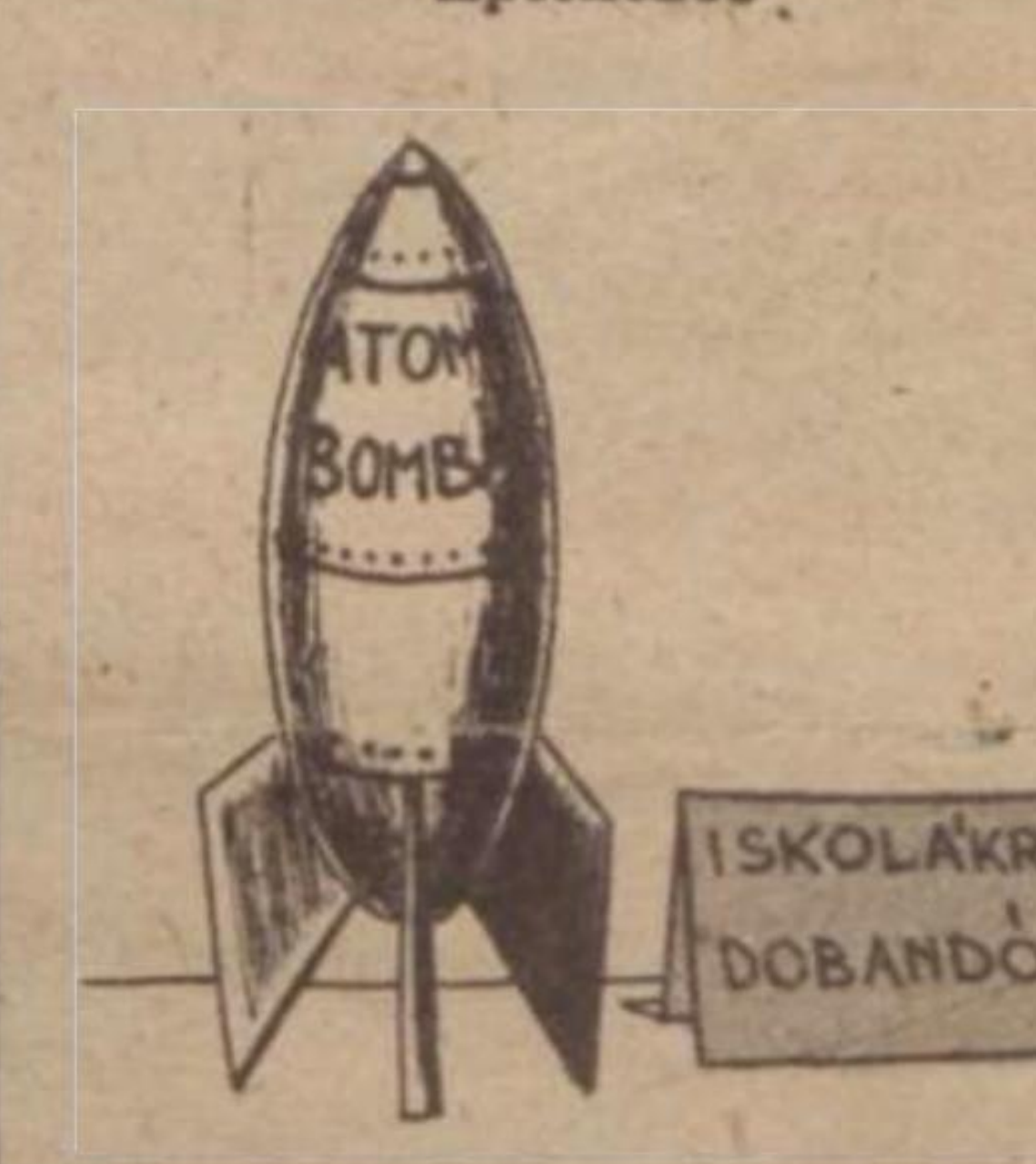

Kulturális befektetés

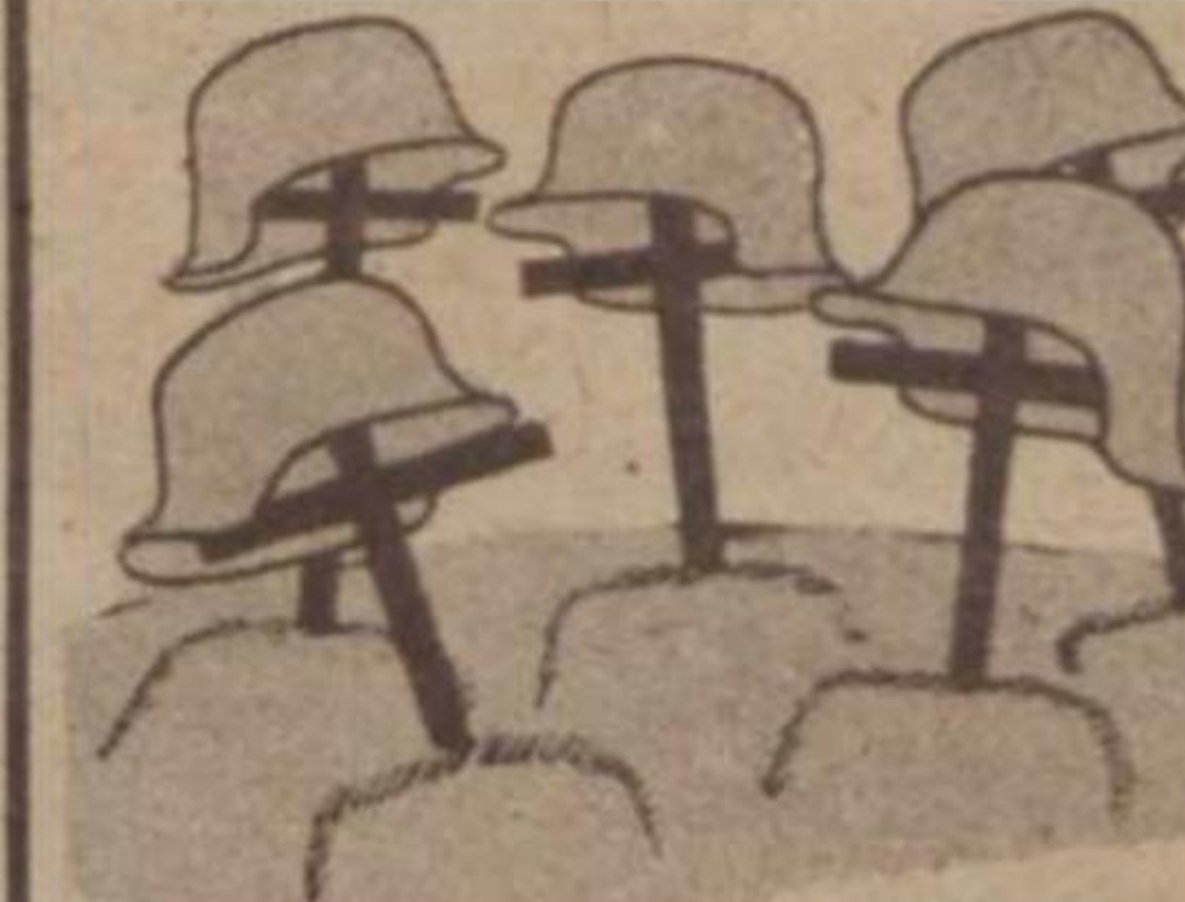

Jóléti beruházások

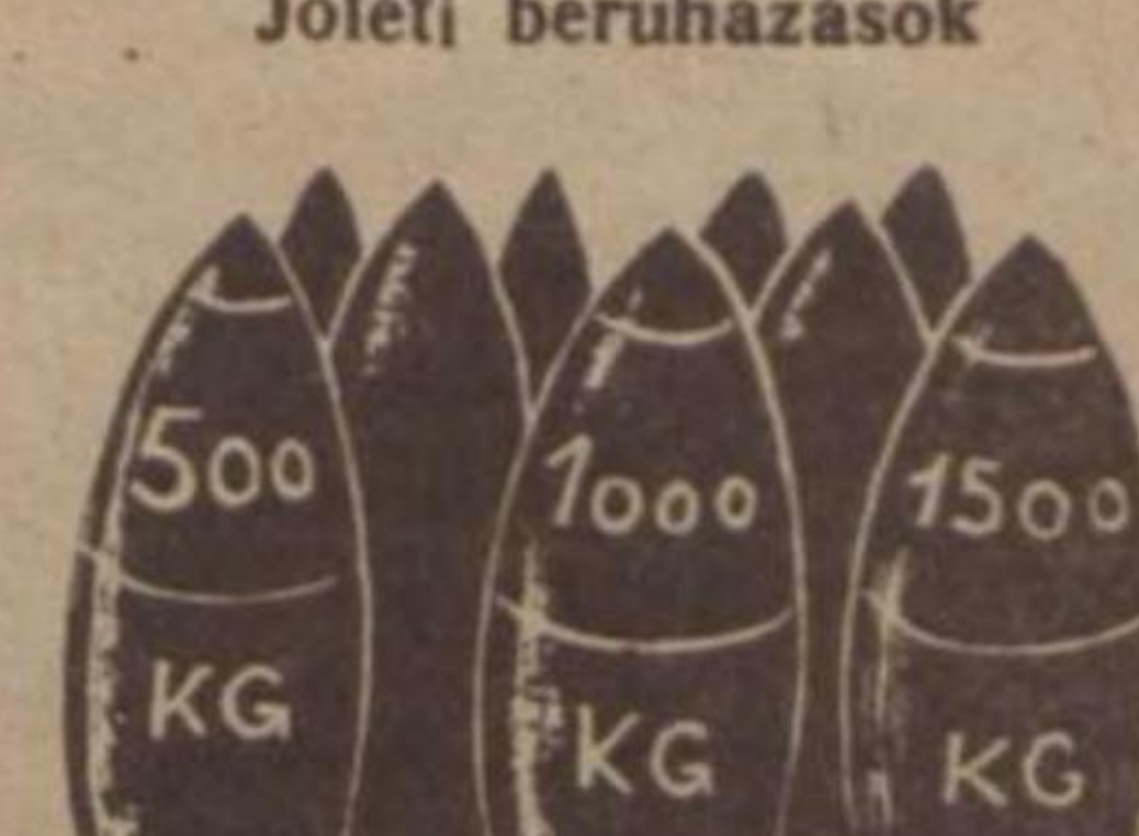

Nehézipar fejlesztése

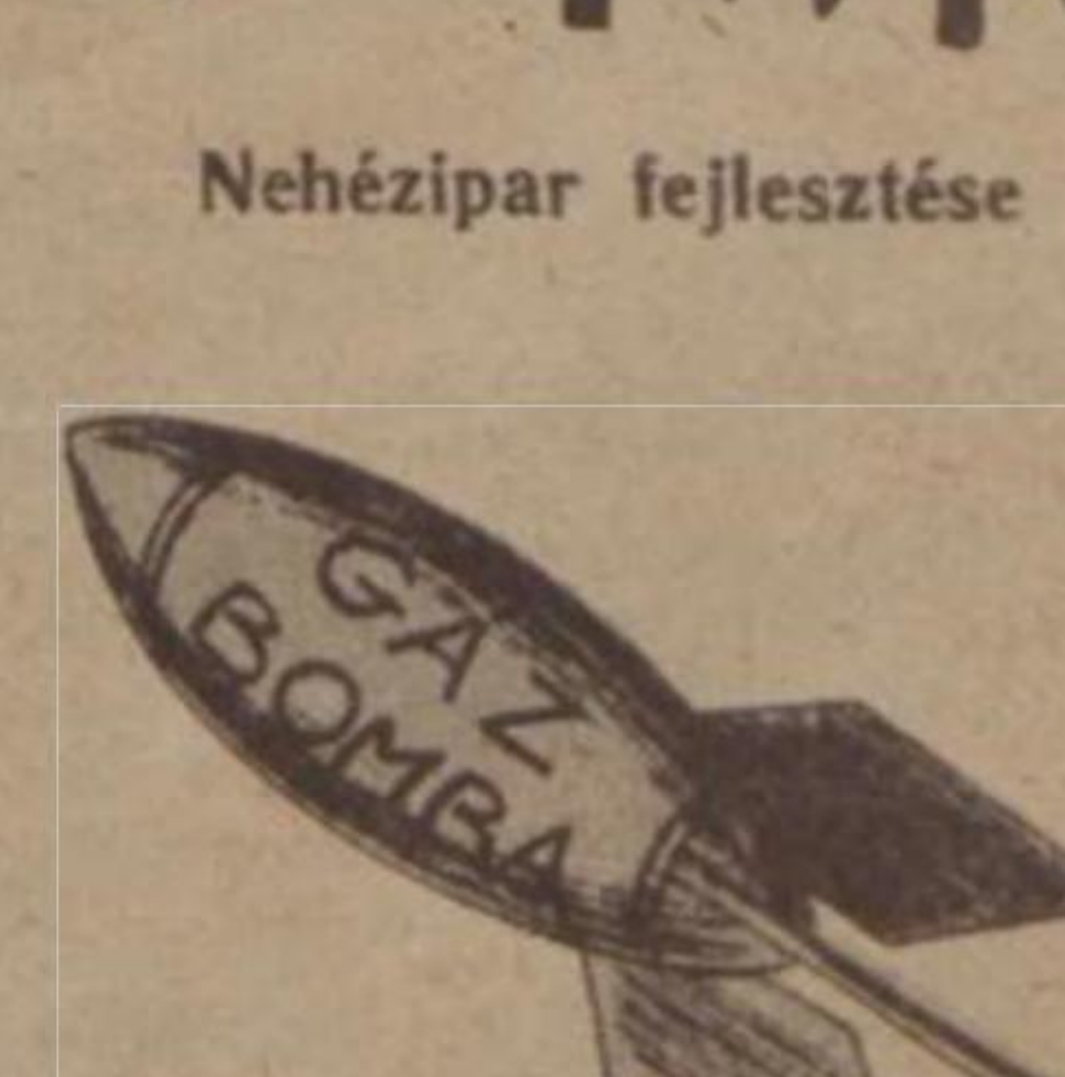

Könnyűipar fejlesztése

Elavult história...

Az olvasó bizonyára meg fogja bocsátani, ha az itt következő történet szereplőit költött nevekkel illetem. Teszem ezt egyrészt azért, mert senkit sem kívánok megbántani személyében, másrészt azért, mert az egész história nyolcvanezer évvel ezelőtt a jávai őserdők egyikében esett meg, s így nem vethető szememre, ha személyes élményanyag hiányában egy barátom elbeszélésére kell szorítkoznom. (Márpedig az efféle elbeszélésekbe mindig belecsúszhat valami pontatlanság.

Nos, Su, ez a lusta, de alapjában véve jófejű és jószándékú fiatalember egy napon felfedezte, hogy ami gömbölyű, az gurul. Az olvasó rosszul teszi, ha mosolyog. Mindazt, ami ma természetes, valamikor fel kellett fedezni. Önmagán és a természeten kívül semmit sem kapott készen az ősember. Érthető, ha Su elbűvölten nézte a gömbölyű követ, amelyet ide-oda gurítgatott a földön. A felismerés, hogy az ilyen formájú kő így mozog, örömmel töltötte el, s úgy érezte, ha bemutatja az újdonságot, meg fogják bocsátani neki, hogy megint elbliccelte a közös medvevadászatot. Fellármázta az erdőt és akit csak tudott, odacsődített maga köré. Ekkor rövid beszédet mondott, majd gurigázni kezdett a gömbölyű kővel. Nagy hatást keltett vele. A nézők valami állatot gyanítottak a mozgó valamiben, s amikor saját kezükkel győződtek meg, hogy csupán holt kő, gratuláltak Sunak. Su helyesnek találta, ha ismét beszédet mond.

— Kedves barátaim — mondta — azt hiszem nagy dolog, hogy az emberiségnek ebben a korai szakaszában felfedeztem a gömböt. (Hirtelenében nem jutott eszébe jobb kifejezés.) Bizonyosra veszem, hogy a gömbről sok minden fog még kiderülni, hasznossága és jelentősége tekintetében nincsenek kételyeim. Hogy mást ne is említsek: ha egy elejtett medvét néhány ilyen gömbre fektetnénk, sokkal kisebb erővel tudnánk vontatni, mint eddig. Azt javasolom, mondjuk ki, hogy holnaptól fogva gömbökön fogjuk az elejtett vadat szállítani s ilyenformán a gömböt a majdan felfedezendő kerék ősének tekintjük.

Igy beszélt Su s azzal ott mindjárt lefeküdt aludni. (Ama korszaknak nagy előnye volt az, hogy az embernek sehonnan sem kellett hazamennie.) Gu pedig, a törzs egyik vezetője, összehívta barátait és arra kérte őket, mondják el véleményüket a látottakról.

— Lehetetlen alak ez a Su — mondta Hu és a fejét csóválta — ez is mindig azon töri a fejét, hogyan lehetne másképpen az, ami van. Ronda egy természet.

— A többiek — vette át a szót Ru — hajszolják a medvét egész nap. ez meg ül a páfrány árnyékában és valami újon gondolkozik. Kiváncsi vagyok, mire mennénk, ha mindenki gondolkozna... Fantaszta szamár.

— Ha az apám, meg a nagyapám tudta húzni a medvét a földön, nekünk is jó lesz — dohogott Ku. — Egy medvét eddig nyolcan húztunk, ha most bevezetjük ezt a marhaságot, négy ember is elég lesz. És mi lesz a többi négy emberrel? Mehetnek koldulni. Már most, az őskorban!

Minthogy több hozzászólás nem volt, Gu megállapította, hogy a vezetőség Su ajánlatát elveti, egyrészt szociális okokból, másrészt azért, mert a medvét sokkal megbizhatóbban és alaposabban lehet a földön húzni. A kerék felfedezését pedig bizonytalan időre elhalasztják.

Igy azután újabb harmincezer év telt el, amíg a kereket újra felfedezte valaki. Persze akkor már senki sem élt, aki felelősségre vonhatta volna Gut, Kut és Rut a harmincezeréves késésért.

Ilyen szerencséjük van ezeknek.

Tabi László

Utazás a helyiipar körül

PATYOLAT

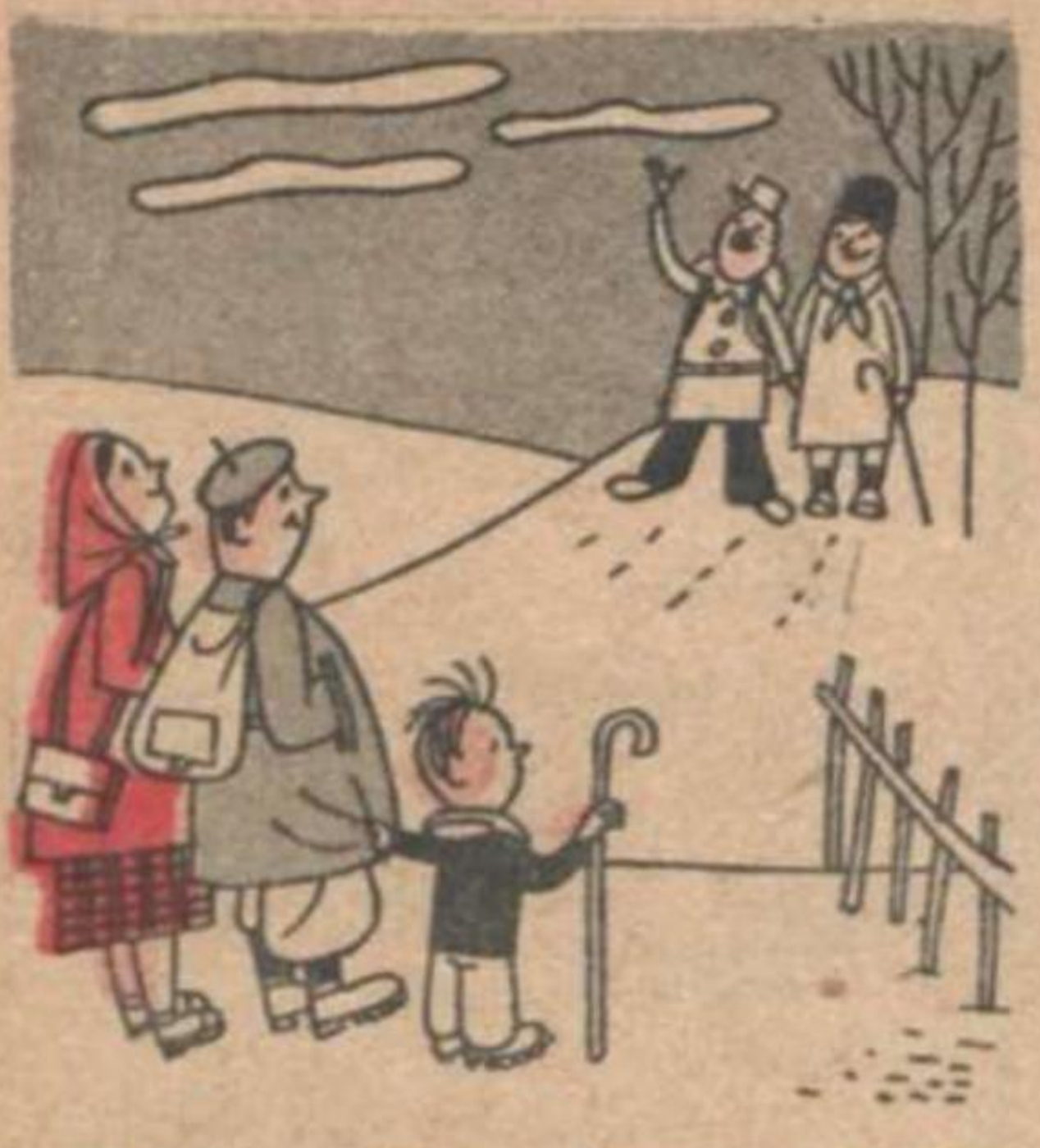

— Hogy jöttek, Kovácsék? Autóbusszal, vagy gyorsvasúttal?

— Gyorsmosással.

— ?????

— Mert azelőtt a feleségem vasárnap egész nap mosott, de mióta a Patyolat bevezette a huszonnégyórás gyorsmosást, elmehetünk vasárnaponként kirándulni!

FŐVÁROSI RUHANEMŰ JAVÍTÓ

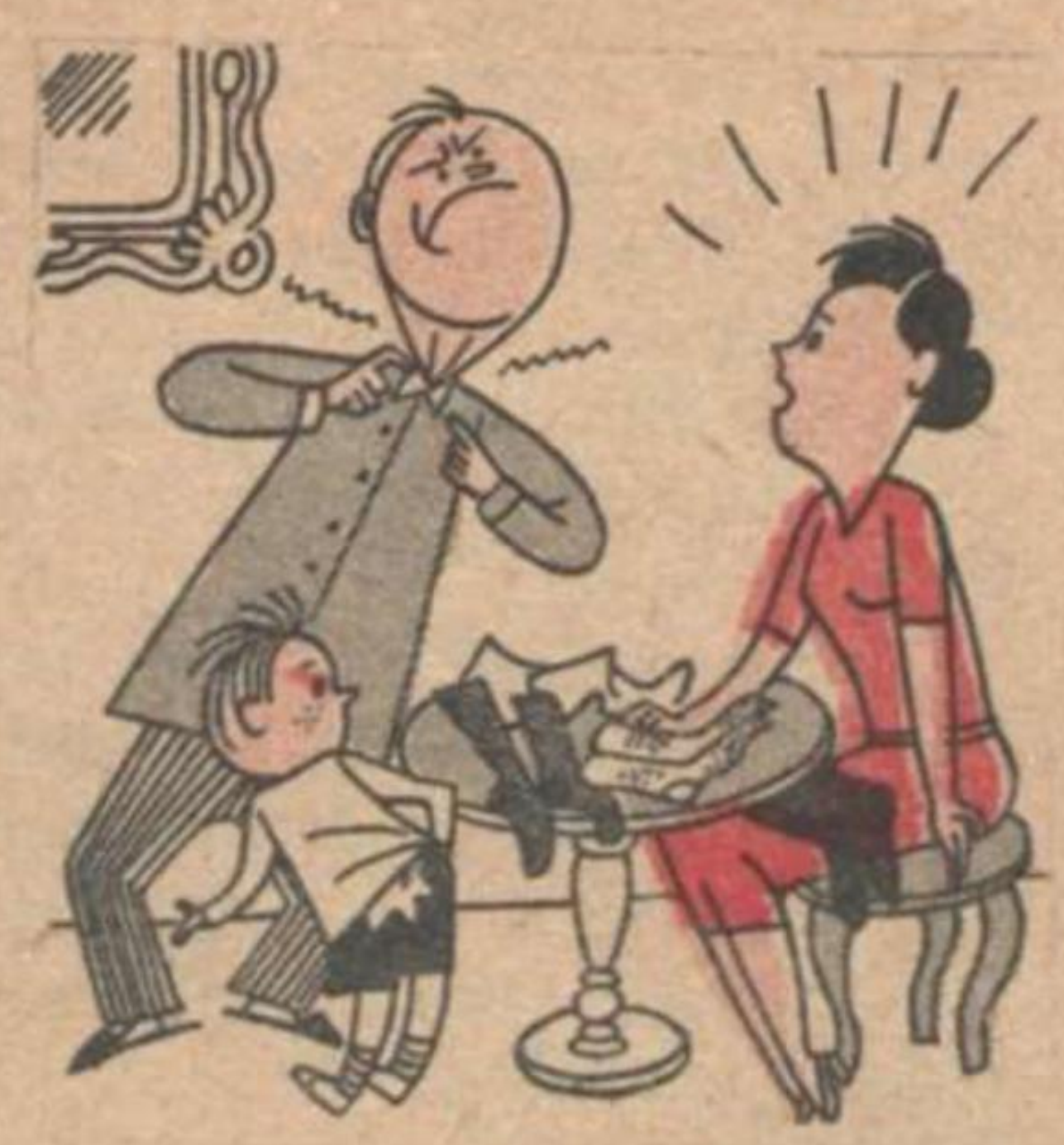

Kovács: Idenézz... kihíztam az ingemet, ha becsukom, megfulladok!

Kovácsné: Rettenetes... Hazajövök a hivatalból, azt se tudom mit csináljak előbb: zoknit stoppoljak, inget javítsak, vagy nadrágot varrjak!

Ludas Matyi: Ha ránk hallgat, egyiket sem! Minden javítást napok alatt elvégez a Ruhajavító!

FODRÁSZ KTSZ

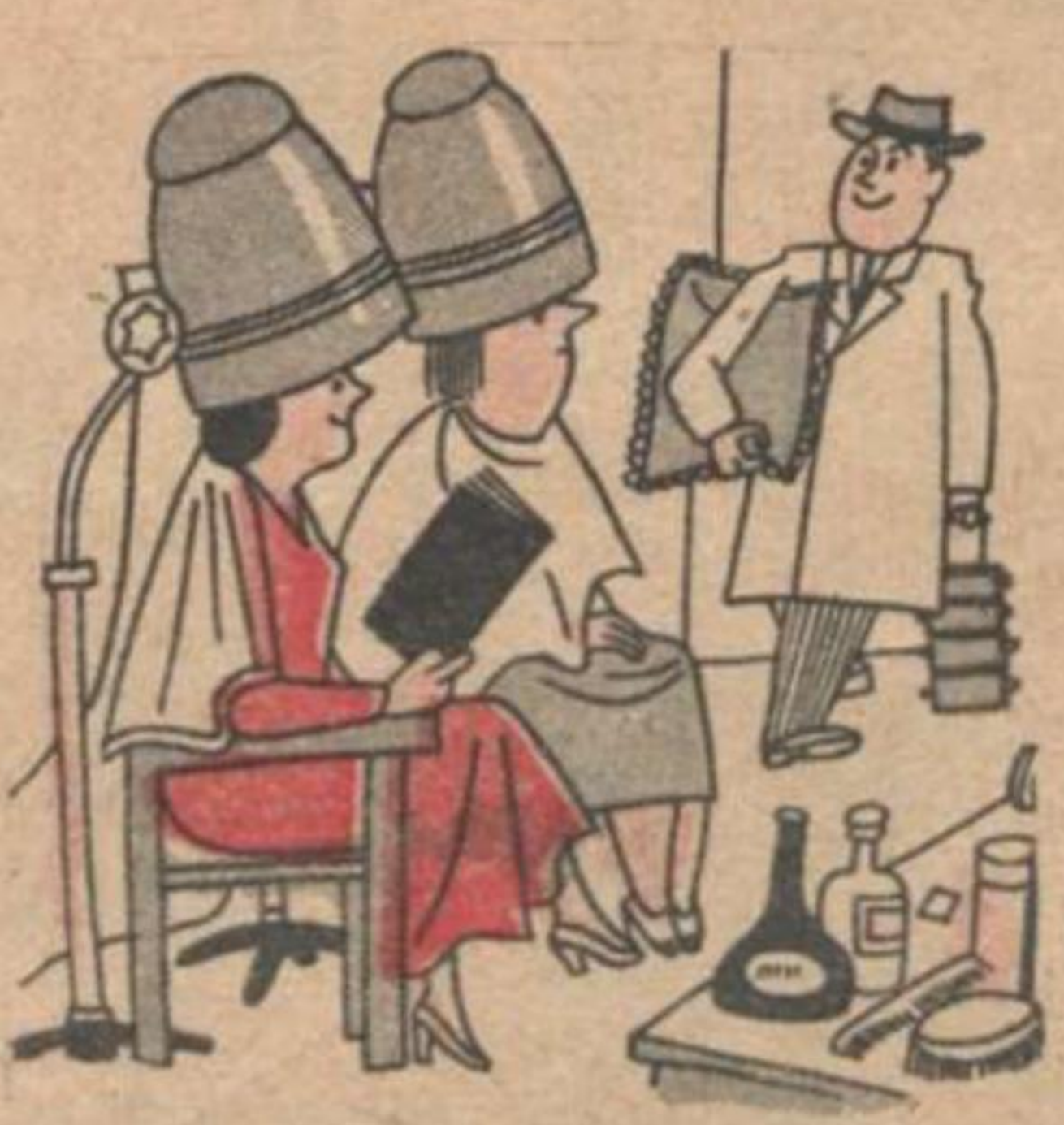

— Szervusz, drágám! Elhoztam ételhordóban a vacsorát és mindenesetre hoztam egy kispárnát is, hátha itt alszol...

CIPÉSZEK MINŐSÉGI KTSZ

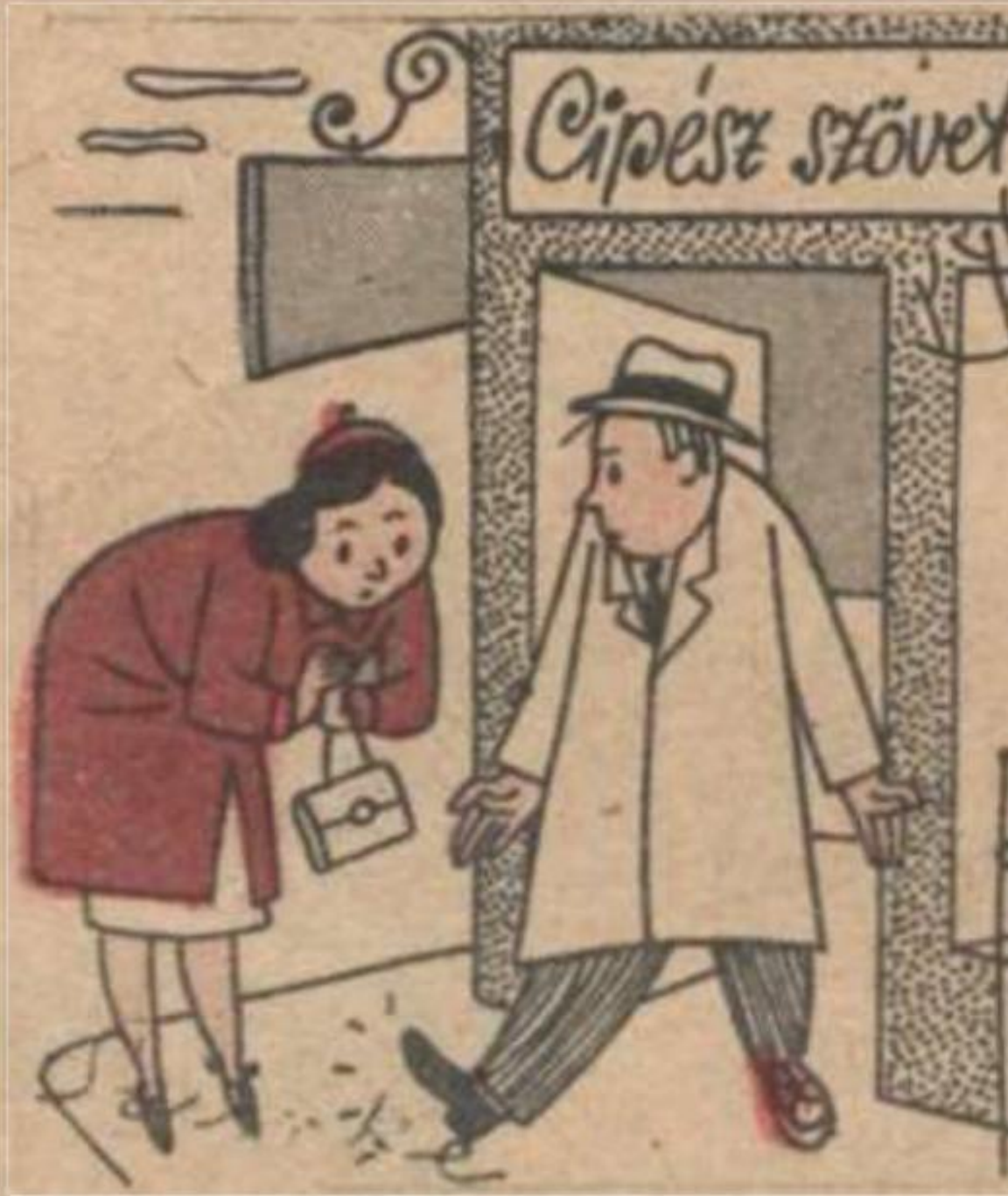

Kovácsné: De, Feri... A fekete cipődet adtam le javításra. Mit adtak vissza neked? Az egyik sárga, a másik fekete! De hiszen ez példátlan!

Kovács: Benn azt mondták, hogy nem példátlan, mert tegnap is volt itt valaki, aki ugyanígy kapta vissza a cipőjét.

KIK

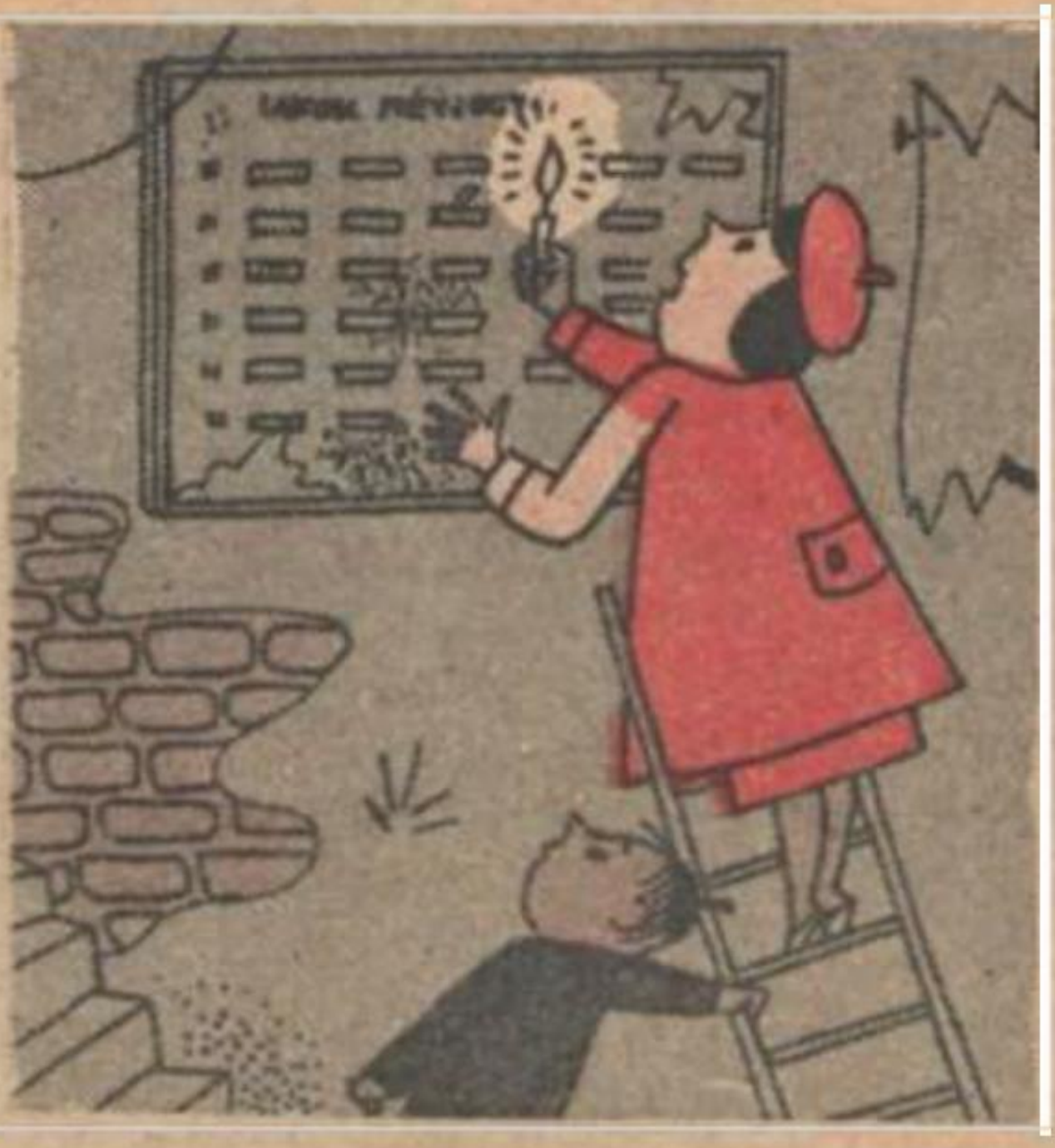

Képünk azt a pillanatot ábrázolja, amikor Kovácsné és kisfia látogatóba érkeztek egy ismerősükhöz, aki új lakásba költözött. Az előrelátó Kovácsné létrát és gyertyát hozott magával, mert jól ismeri a pesti kapualjakat, ahol magasan és sötétben csüngenek a gondozatlan lakónévjegyzékek.

NÉPMŰVÉSZETI ÉS HÁZIIPARI VÁLLALAT

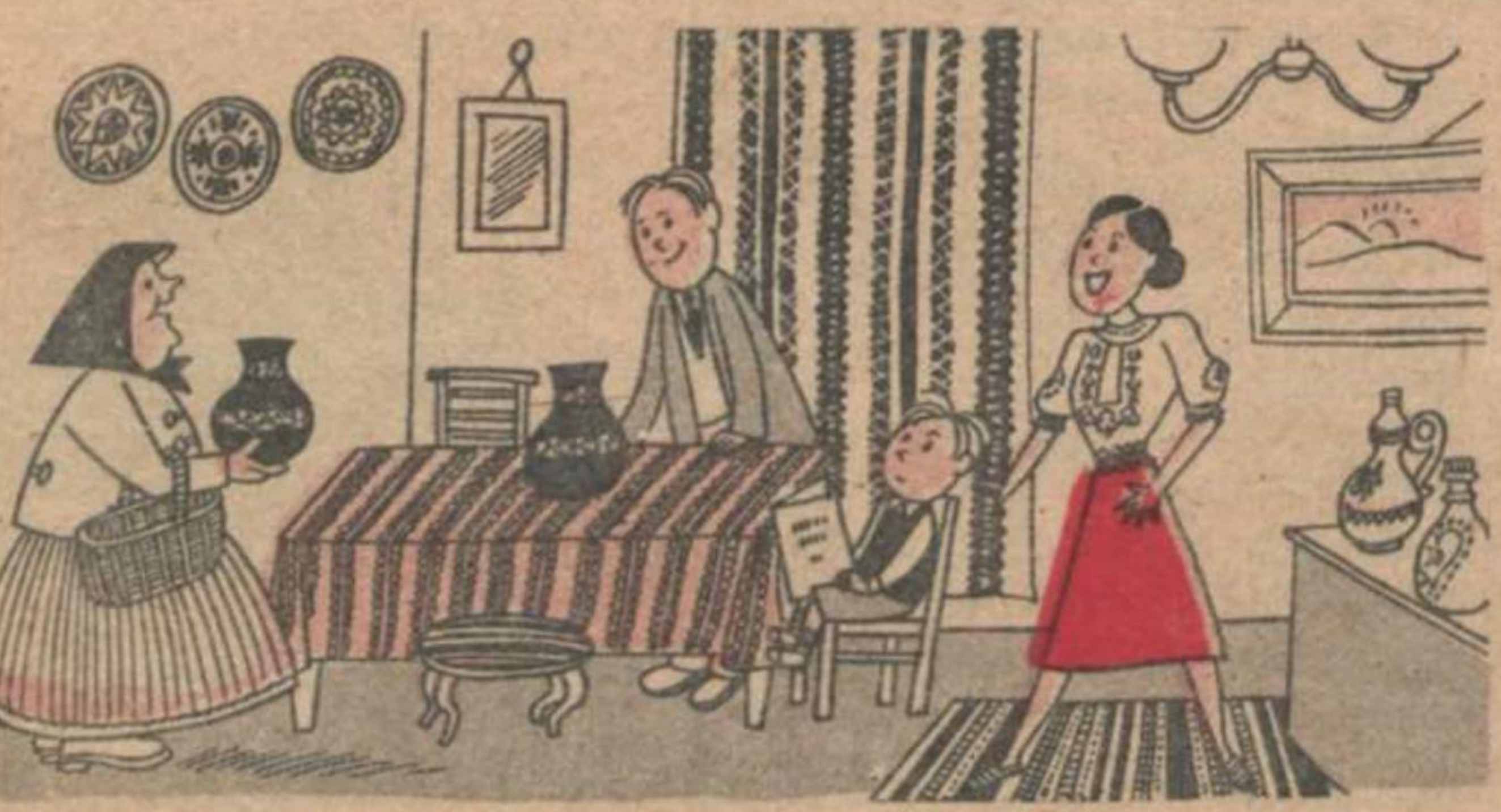

Máicsi néni: Szervusztok lelkeim, hát megjöttem Balmazpusztáról. Törtem a fejemet, mit hozzak nektek, pestieknek, egy kis sonkát, oldalast, vagy disznótoros-hurkát, de aztán eszembe jutott, hogy ilyesmi itt is van.. Hát olyat hoztam, amit ti pesti emberek sose láttok: egy valódi vásárhelyi agyagkorsót! Ilyen nincs egész Budapesten!

ÁLLAMI IRODATAKARÍTÓ

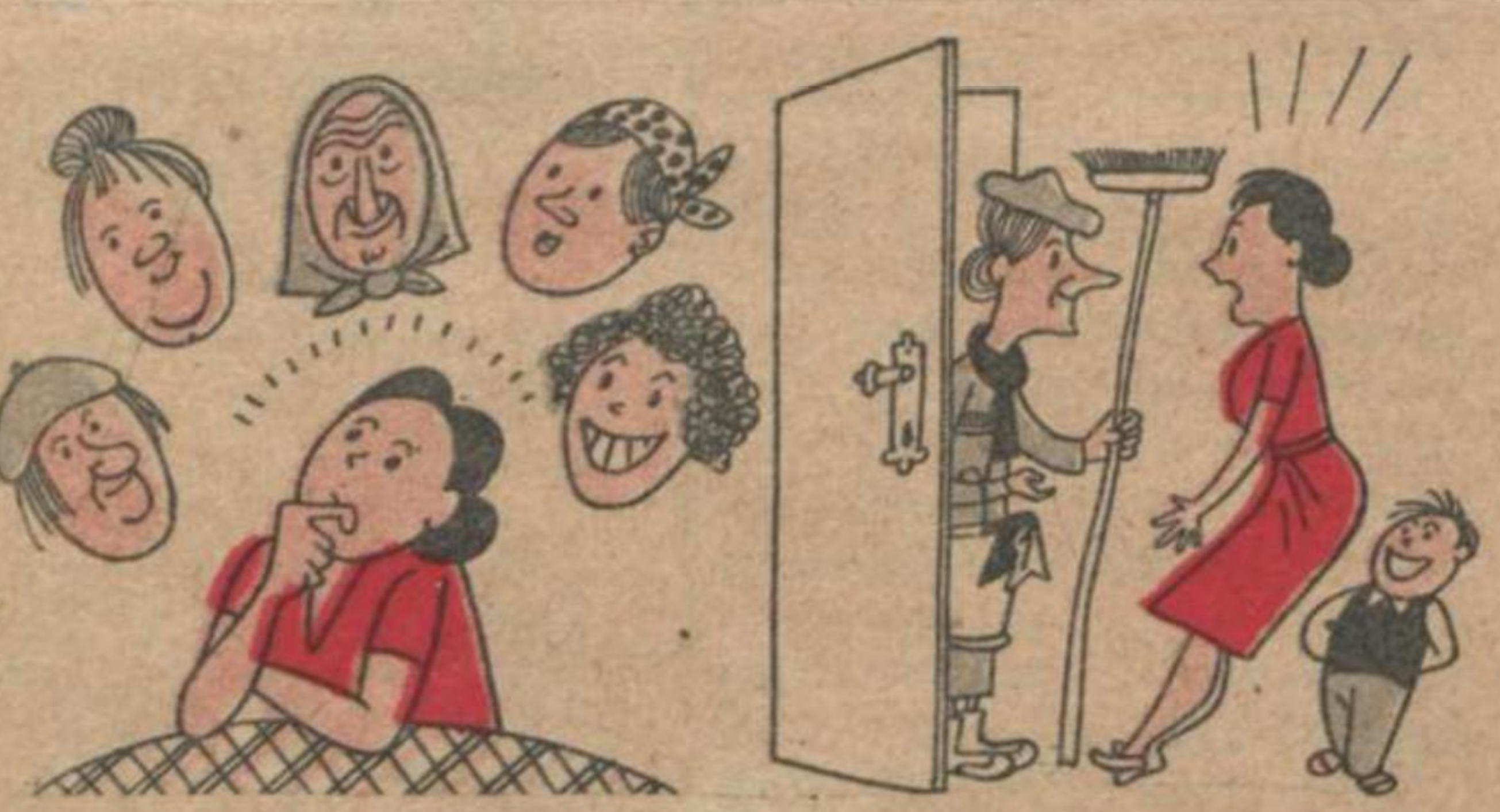

Kovácsné reggel, hivatalbamenetel előtt tépelődik: öt hete takaríttat az irodatakarítóval és öt hét alatt mindig más takarítónőt küldtek. Vajjon ma melyik jön: a baboskendős, vagy a mosolygós? Nem, biztosan azt a kövéret küldik!

A takarítónő megérkezik. Mondanunk sem kell: ismét újat küldtek!

HÁZTARTÁSI FÉMTÖMEGCIKKEKET KÉSZÍTŐ KTSZ

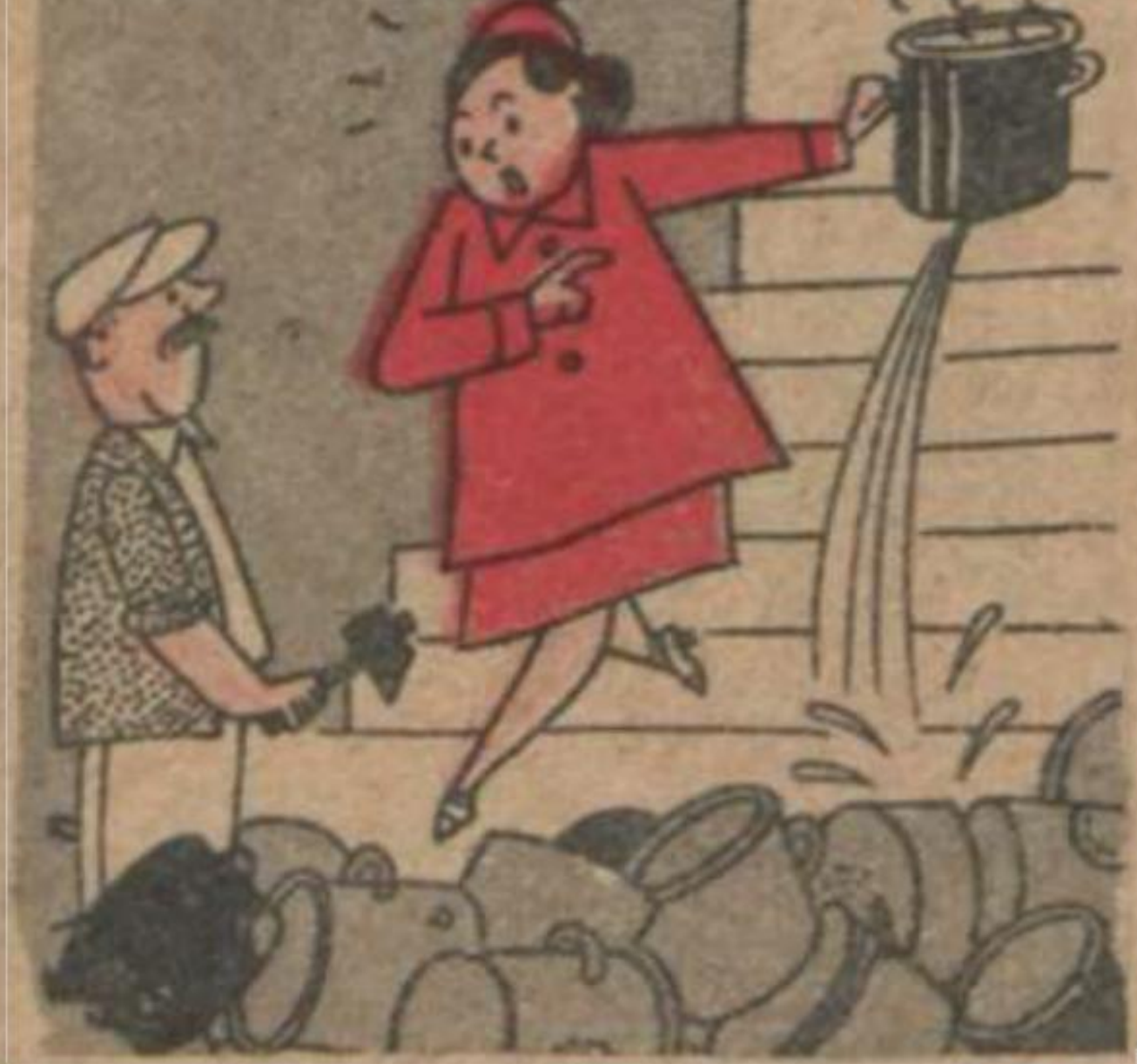

Kovácsné: Kérem... kérem... javítanak fazekakat?

Javító: Hogyne! Többek között ezért alakultunk.

Kovácsné: Jaj de jó... Most kaptam le a sparherdről ezt a fazekat, foltozza meg gyorsan, mielőtt kifolyik az egész leves...

MINŐSÉGI MECHANIKAI JÁTÉKÁRUGYÁR

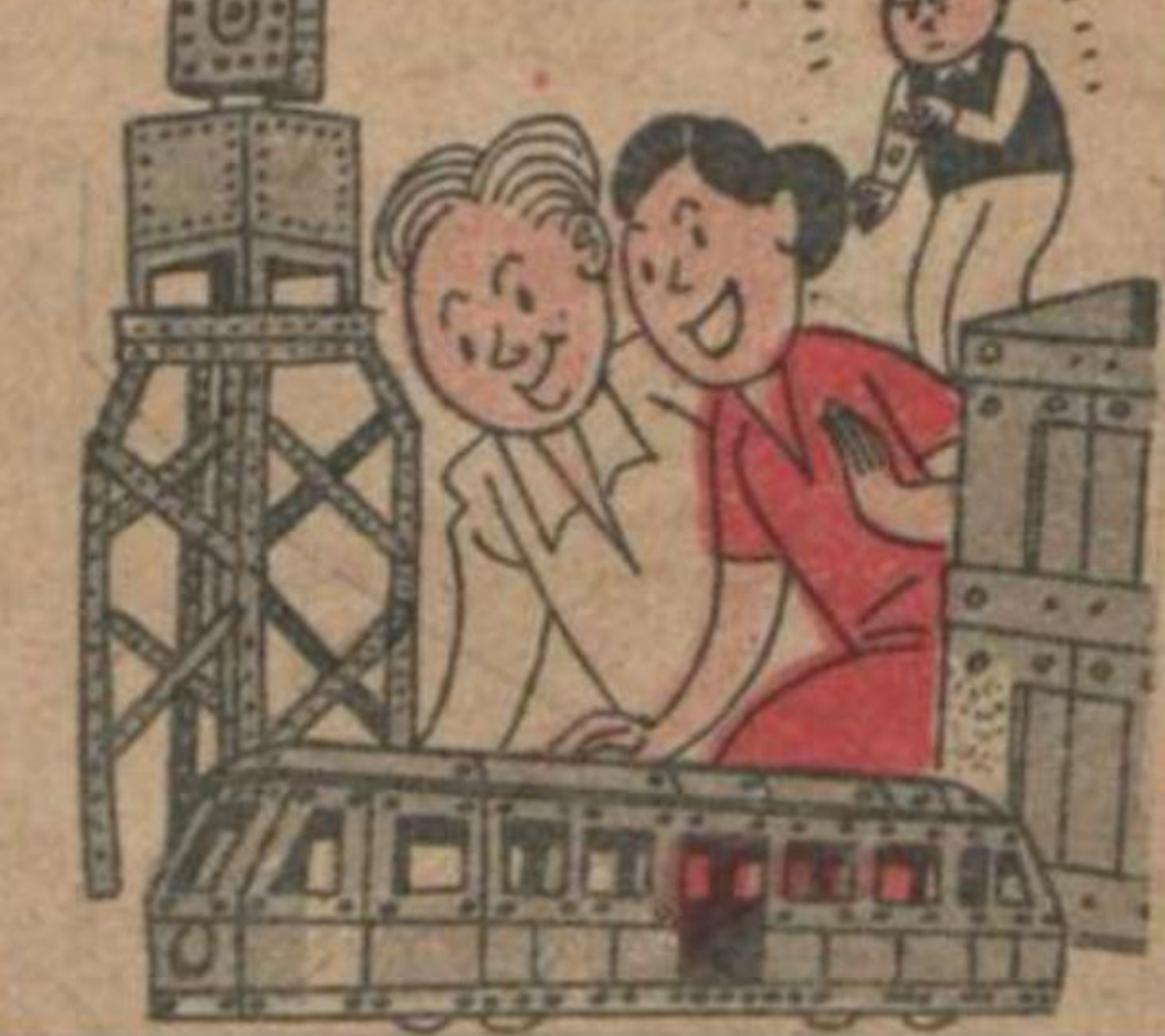

Pisti: Mennyi baj van az ilyen játékos szülőkkel. Mióta megkaptam ezt a Technokid játékot, hozzá se tudok férni! No... még csak három havi zsebpénzemet kell félreraknom és veszek magamnak is egyet!

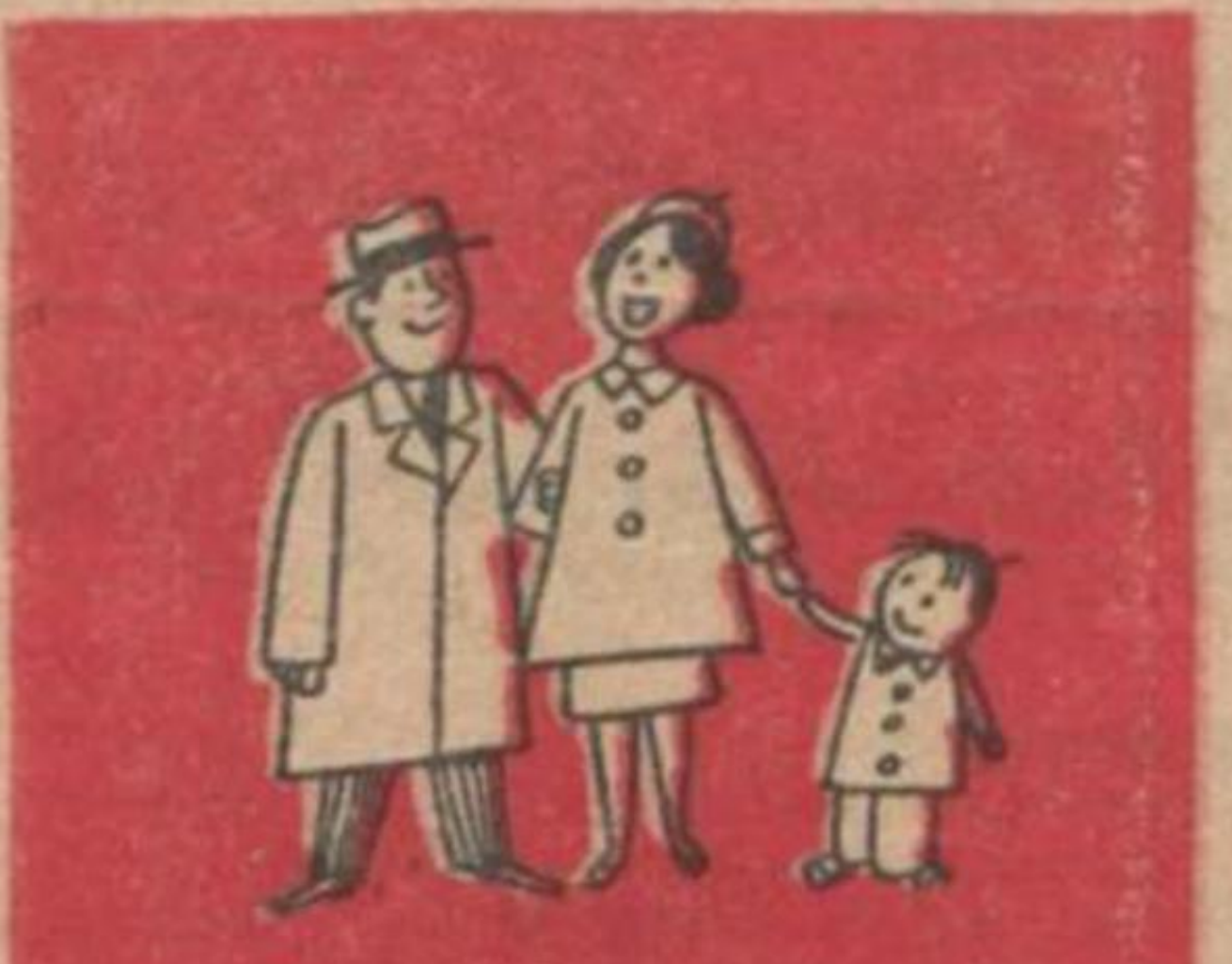

Bemutatjuk Kovácsékat, Kovács Ferencet, feleségét, Kovács Ferencné született Makoldi Annát és kisfiukat, Pistát. A Csemete-utca 18-as számú házban laknak, kétszobás lakásban. Kovácsné is dolgozik, és emellett — mint többi dolgozó háziasszony társa — ellátja a házkörüli munkákat is.

Egy esztendővel ezelőtt, egyik délután, amikor Kovács hazajött a munkából, felesége ezzel fogadta:

— No, Feri, mostantól fogva jobb lesz a HÉV közlekedés!

— Honnan veszed? — kérdezte Kovács, akit különben nem is nagyon érdekelt a dolog, miután Hévvel általában ritkán szokott közlekedni.

— Bemondta a rádió, hogy megalakult a Helyiérdekű Minisztérium — mondta Kovácsné és gyorsan bestoppolt még egy lyukat a Pisti harisnyáján.

— Helyiérdekű Minisztérium? Minek a Hévnek külön minisztérium? — morfondírozott Kovács és meghallgatta az esti rádióhíreket. Amikor az új minisztériumok neveit mondták be, behívta feleségét a konyhából.

— Nem helyiérdekű minisztérium, hanem a Helyi Ipar Minisztériuma. Máskor figyelj jobban!

— Mit jelent az, hogy helyi ipar? — kérdezte az asszony.

— Helyi ipar az az ipar, amelyik helyben van és nem mozog — szólt közbe Pisti, aki éppen akkor nyomott szét kisujjával egy vadonatúj játékautót.

— Ne beszélj butaságokat! — intette le Kovács. — A helyi ipar... a helyiipar, az tulajdonképpen... Szóval — folytatta egyre jobban belezavarodva — szóval az mindenféle helyiipar. Amit úgy csinálnak, olyan pincehelyiségben, vagy máshol... Hát ez!

Odakint forrt a leves, Kovácsnénak sietnie kellett, nem is nagyon érdekelte a kérdés. Mi köze neki a helyiiparhoz, ő gépírónő... Így aztán a Kovács-családban nem esett több szó a helyi iparról.

Szerencsére, máshol esett! A Helyi Ipar Minisztériuma egy esztendővel ezelőtt ugyanis ezt a jelszót tűzte programja élére: „Minden erővel segíteni kell a dolgozó háziasszonyt, a dolgozó lakosságot, Budapesten és vidéken!" Kovácsné és sok-sok dolgozó Kovácsné nem is tudja, hogyan fonódik egybe az élete a helyiiparral. Sok mindent természetesnek vesz, és közben nem gondol arra, hogy ezt annak köszönheti, hogy a helyi ipar őérte dolgozik. Persze... alig egy éves még a kicsike, a minisztériumok fejlődő apró̈sága, tehát vannak gyermekbetegségei is.

Most elindulunk Kovácsnéval és családjával, hogy körülutazzuk és megismerjük a helyiiparnak azt a részét, amely a dolgozó háziasszonyért van. A megállóknál néhány percet időzünk csak, de ez is elég lesz Kovácsék számára, hogy meglássák: hol segíti és hol nem segíti még eléggé a dolgozó háziasszonyt a helyiipar.

Rajz: KASSO
Szöveg: VAJDA

LAKÁSKARBANTARTÓ SZÖVETKEZET

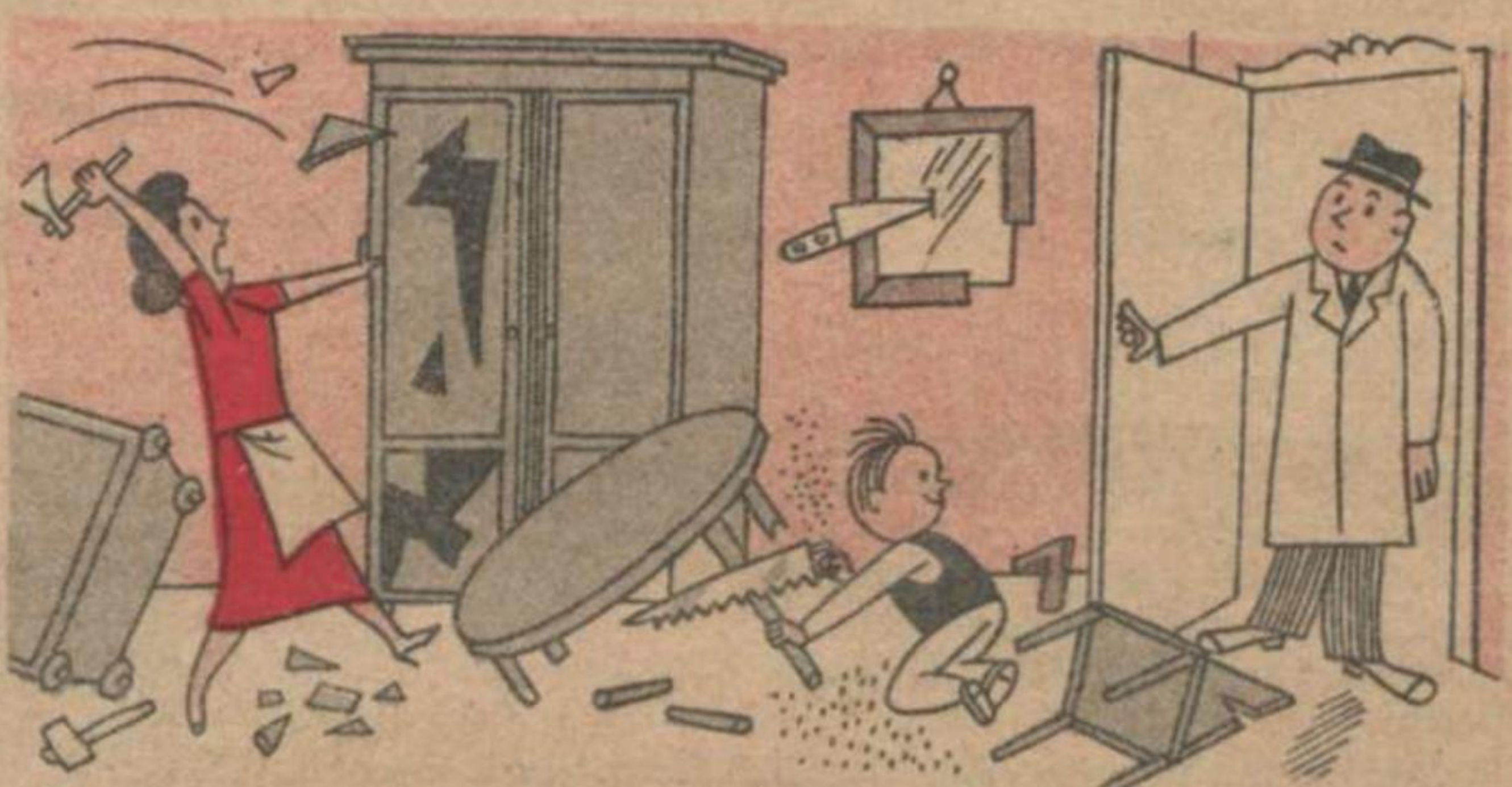

Kovácsné: Jó, hogy jössz, Feri, kinn van egy balta a kamrában, segíts szétverni ezt a szekrényt!

Kovács: Dehát... mi van itt? Mi történt? Megőrültetek?

Kovácsné: Eltörött egy székláb és a lakáskarbantartó ilyen kis munka miatt nem küld ki asztalost. Most csinálok nekik nagyobb munkát, talán akkor kijönnek...

UJPESTI ASZTALOSSZÖVETKEZET

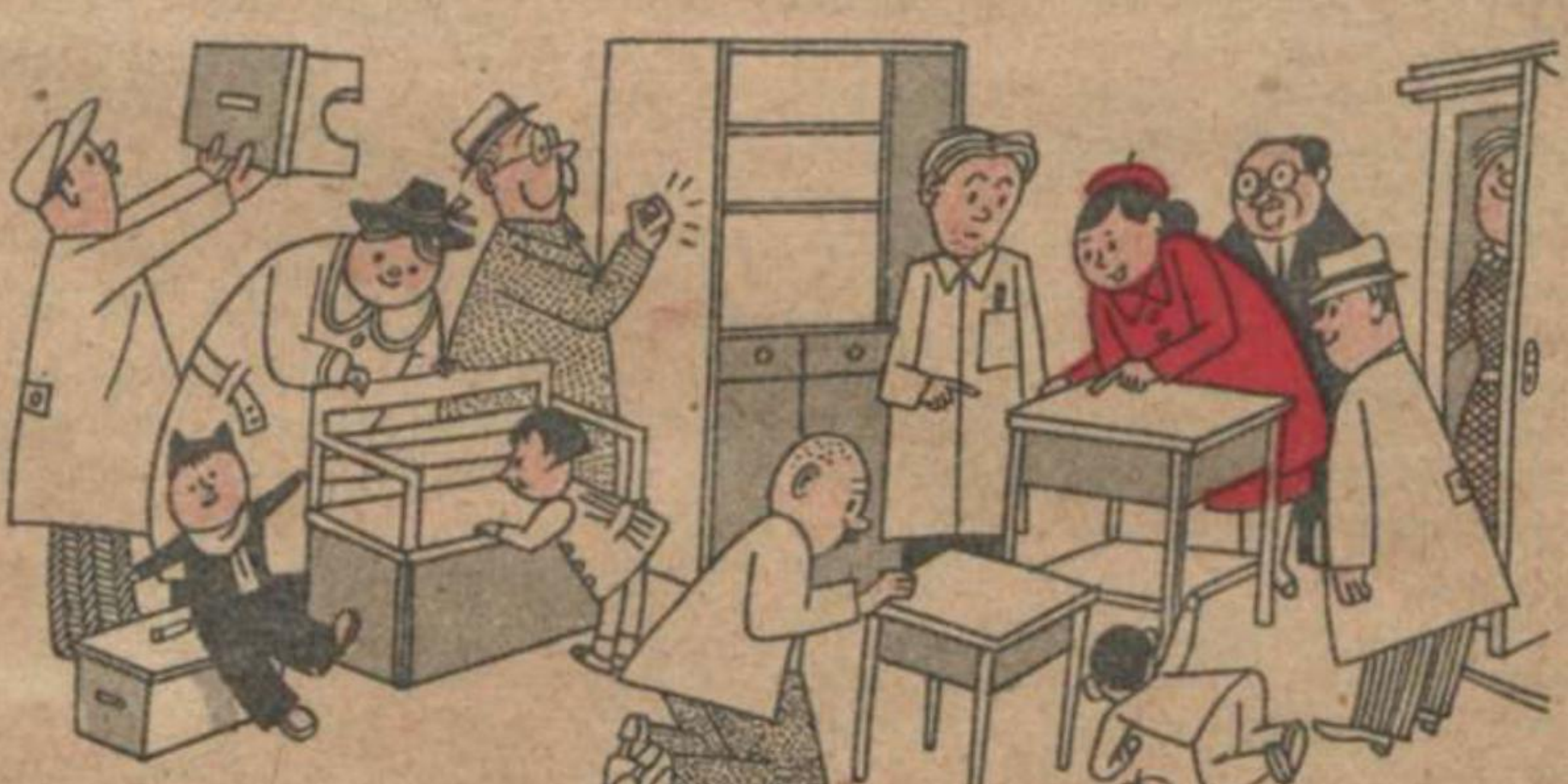

Kovácsék festett bútort vásárolnak. A nagy eseményre elkísérte őket az egész család és a rokonság, amint az képünkön látható.

Mit gondolnak, megvették a bútort? Eláruljuk: még nem! Tetszett a minőség, a festés, az anyag, a kidolgozás, minden tetszett, minden jelenlévőnek. Igenám, de a Tercsi néninek hörghurutja volt és nem lehetett jelen... Már pedig... „csak nem veszünk bútort a Tercsi néni nélkül?!"

MELLÉKTERMÉK ÉS HULLADÉKGYŰJTŐ

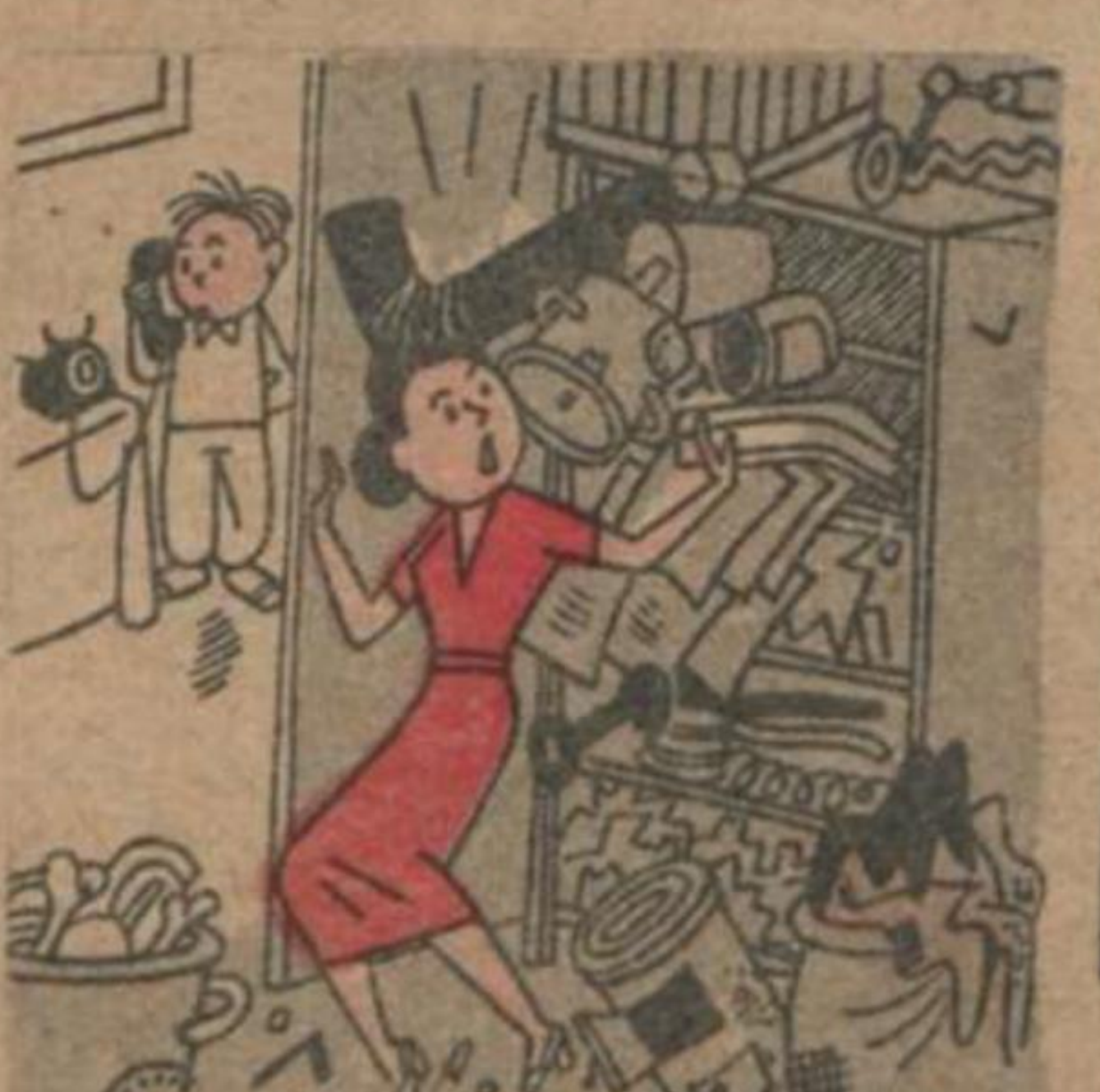

Pisti: Halló... halló... MEHES? Kérem szépen, tessék gyorsan kijönni a Csemete utca 18-ba... Meg kell menteni anyukát a sok limlomtól, és a limlomokat anyukától...

FÉNY-SZÖV

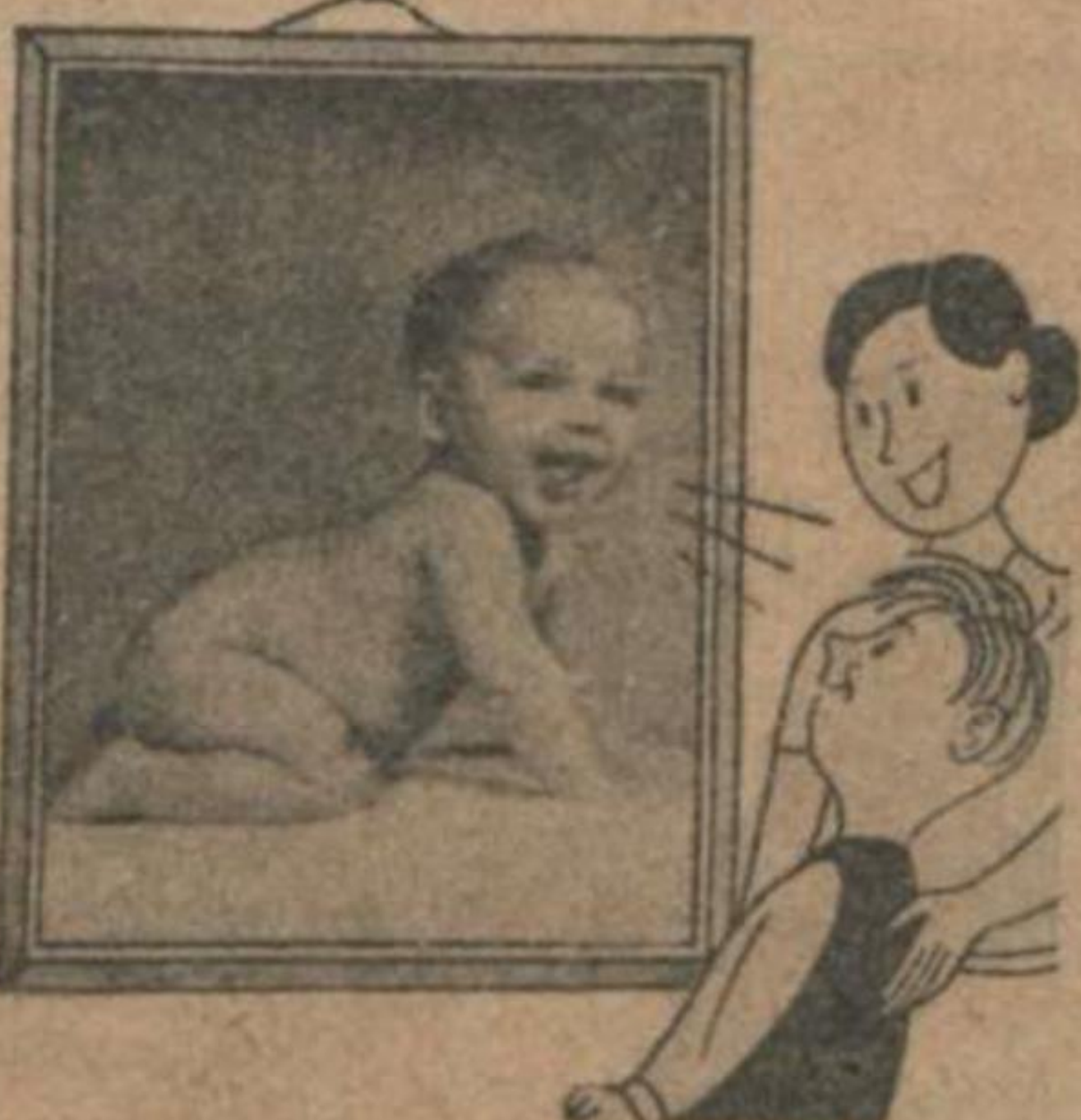

A fénykép: Látod, látod, ugye milyen jó volt, hogy gondos szüleink lefényképeztettek, most legalább megnézhetsz engem és akkor rögtön megtudod, milyen voltál pár évvel ezelőtt!

LUDAS MATYI. — Főszerkesztő. GÁBOR ANDOR. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő. TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség. VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató.